

GRATUIT: cartea *Masca Morții Roșii* oferită împreună cu *Flacăra*

FLACĂRA

**Ce va face noul Guvern
S-a curățat spațiul politic
și Parlamentul?**

**Gala Premiilor Flacăra,
superparty**

**Sandra Izbașa,
gimnasta de aur**

**Diamante din cenușa
celor dragi**

Daniela Veronica Gușă de Drăgan

**ButanGas
după
Drăgan**

Scandalul LOGAN

**Pentagonul:
instituție sau simbol**

**Doru Bușcu:
„Ziariștii tineri sunt
nervoși“**

**Cosmina Păsărin,
profa de sex**

P/13807 ✓ 24

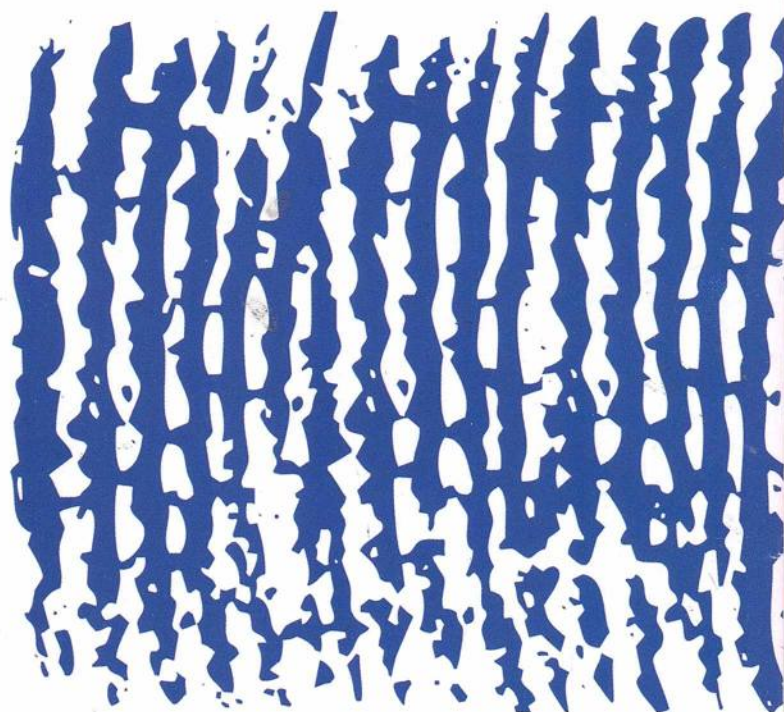

Ballantine's®

LEAVE AN IMPRESSION

Consumați cu moderație

13807

SALA DE
LECTURA

Diamante din cenușa celor dragi

Cu toții avem, la viața noastră, câteva ființe, nu multe, de cerut morții înapoi. O mamă, un copil, o jumătate pe care am chiar iubit-o... Pierderea lor ne rănește, câteodată fără leac. Ne întoarce existența pe dos. Drept dovadă, decesul unei persoane dragi este prima dintre cauzele afecțiunilor psihice grave. Da, există oameni, foarte puțini, repet, de care nu suportăm să ne despărțim definitiv. Pentru că, într-un fel sau altul, ei ne conțin. Și, odată cu moartea lor, se duce pe apa sâmbetei și o anume parte din noi. Uneori, cea mai bună. A păstra ființa respectivă pentru totdeauna, în suflet, parcă așa se spune, e din ce în ce mai greu. Că și sufletul, săracu', a devenit un loc de „depozitare” nesigur. Prea multe se îngheșuie pe-acolo, prea mare riscul de intemperii. Și-atunci ce-am mai putea face? O idee ar fi **Algordanza**. O firmă elvețiană tocmai a intrat pe piața din România cu o propunere romantico-șocantă: diamante din cenușa morților foarte dragi!

„Vincent iubea cerul, înălțimile, nu și-ar fi dorit să-l îngrop în pământ“

Lucrează cu însăși suferința umană

„Am găsit în Monika- Andreea Hondru un partener competent, care se ocupă cu mult angajament de necesitățile celor rămași în tristețe, fiind alături de ei, în tot acest timp. Ne bucurăm că lucrăm împreună și îi dorim mult succes“, ne-a declarat Veit Brimer, unul dintre fondatorii Algordanza.

„În timpul ultimei noastre călătorii, cu doar câteva luni înainte de tragedie, Vincent a citit în avion un articol despre obținerea de diamante din cenușa persoanelor decedate. Atunci mi-a spus: *Mi se pare o idee super!* La scurt timp a murit, după ce a căzut șapte metri în gol, pe geamul de la bucătărie. Vincent iubea cerul, înălțimile, vroia să se facă pilot. Sunt sigură că nu și-ar fi dorit să-l îngrop adânc, în pământ“, povestește Berit Cohn, din Hamburg, într-un interviu acordat cotidianului german *Bild*.

Prin intermediul firmei *Algordanza*, Vincent a rămas pentru totdeauna lângă mama lui. Doar că arată puțin altfel. Un diamant neprelucrat, de 1,2 carate. „Cea mai prețioasă piatră din lume“, susține Berit: „M-am gândit să o montez într-un inel, pentru a-l purta mereu la mână. Nu șlefuiesc diamantul, pentru că la fel era și Vincent: un băiețel de 11 ani, pe care viața urma să-l șlefuiască, însă nu a mai apucat“.

Firma *Algordanza* (amintire, în retro-romană) funcționează din 2004, în orașul elvețian Chur. Ideea de a transforma cenușa umană în diamante aparține fondatorilor, Veit Brimer și Rinaldo Willy, dar procesul tehnologic a fost importat de la ruși. Până acum, *Algordanza* a creat peste o mie de diamante, pentru clienți din 20 de țări, unde există filiale. Germania și Japonia au fost, de la început, cele mai deschise privind acest produs nou.

Din august 2008, *Algordanza* este reprezentată și în România, prin Monika-Andreea Hondru. De-a noastră, născută la Reșița, dar stabilită la München, în Germania, din 1996. Scriitor, astrolog și hipnoterapeut, Monika și-a făcut din diamantele memoriale o misiune de suflet: „Prima dată când am auzit despre diamante memoriale, într-o emisiune tv, m-a

impresionat până la lacrimi mesajul acesta unic de iubire eternă. Am rămas pentru totdeauna cu el în adâncul sufletului. M-am gândit, atunci, cât de frumos ar fi să-i ajut pe oameni să immortalizeze iubirea lor în ceva unic și minunat, un diamant memorial!“

Frumoasă, educată, pasională în tot ceea ce face, Monika a devenit, în scurt timp, parte a echipei *Algordanza*. Fapt care, între noi fie vorba, nu este tocmai ușor. E nevoie de multă finețe și de comunicare ridicată la rang de artă pentru a lucra cu însăși suferința umană, în momentele ei de culme, respectiv decesul unei ființe dragi. Mereu în preajma morții, încercând să o învingi, cumva, să n-o lași să ia ce-i mai prețios. Să-i înveți pe oameni că nu moare chiar totul. Și că, la o adică, dintr-un pumn de cenușă, ne putem muta într-un diamant. Chiar pentru veșnicie!

„Aș vrea să mor or să murim împreună, ca să nu mai am frica de-a te pierde.“

Monika Hondru își dorește să realizeze un diamant memorial, care să fie expus în Muzeul de Artă din București, din cenușa lui Eminescu și a Veronicăi Micle. Sufletul ei de poet simte nevoia să armonizeze, cumva, această iubire și s-o împlinească în eternitate: „Aș vrea să fac această sincronizare a iubirii lor, într-un singur diamant memorial, pentru ca ei să se regăsească unul în altul, așa cum și-au dorit întotdeauna. Sigur că pentru asta ar trebui deschise cele două morminte și o parte din osemintele lor incinerate. Nu știu dacă voi primi aprobările necesare, dar încerc. Cred că mă susține însuși Eminescu, prin ceea ce-i scria Veronicăi: *Așa te iubesc și eu – mai mult decât viața, mai mult decât orice în lume și pururea cu frica-n sân, aș vrea să mor or să murim împreună, ca să nu mai am frica de-a te pierde.*“

„Diamantul, ca formă funerară, se extinde în toată lumea. De aceea ne bucurăm foarte mult că am promovat și că putem oferi diamantul memorial și în România, prin Algordanza. Clienții noștri apelează la un serviciu unic și de calitate, de care vor fi întotdeauna încântați”, susține Rinaldo Willy, unul dintre fondatorii Algordanza.

Pentru început, clienții din România beneficiază de prețuri promoționale, respectiv 100 de euro incinerarea și 3.500 de euro, până la 13.000 de euro, diamantul memorial (funcție de model). Pentru comparație, în Germania incinerarea costă 5.000 de euro iar prețul diamantului pornește de la 4.500 de euro, în sus. Deocamdată, nu avem nici un român transformat în diamant memorial, însă există câțiva care se pregătesc de încheierea contractelor. Sigur că informațiile sunt confidențiale, dar ni s-a promis că vom fi primii care vor afla despre această premieră națională.

Până atunci, să vedem cum arată drumul spre un astfel de diamant. Să zicem

că eu aș fi cea interesată, ca să nu mă înjure nimeni că, vezi-Doamne, cobesc. Copii n-am, pe mama n-aș băga-o în povestea asta, că ea e promisă, deja, cimitirului din sat. De când o știu le are cu pământul, sigur nu s-ar simți bine într-un diamant, pe degetul sau la gâtul meu. Așa că, ghinion, nu-mi rămâne decât bărbatul. Și cum, întâmplător, încă mai trăiește, l-am și întrebat. Da, i se pare chiar interesant! Așa stând lucrurile, n-am decât să iau legătura cu Algordanza (www.algordanza.ro), respectiv cu Monika Hondru sau Cosmin Bodrean, partenerul ei din Hunedoara. Contractul se poate semna fie în timpul vieții, fie după deces. În momentul cu pricina, Doamne ferește, mortul meu ar fi preluat de firma de pompe funebre a lui Cosmin Bodrean. Ar fi incinerat în crematoriul de la Szeged, din Ungaria, pentru că Bucureștiul e prea departe, nu e în drum spre Elveția. Urna cu cenușă este dusă, apoi, în laboratoarele de la Chur. În prima etapă, se extrag componentele de potasiu și calciu (în jur de

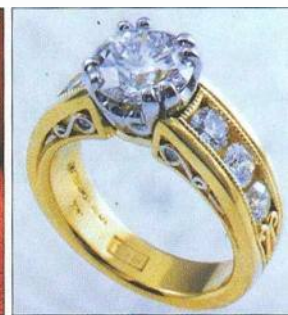
85% din volumul cenușii) din carbon, prin procedee fizice și chimice. Sărurile sunt solubilizate, tăiate chimic, amestecate cu gazele inerte, apoi supuse la temperaturi de 2.500 de grade Celsius și presiune până la 60.000 de bari. Carbonul obținut prin acest procedeu rămâne la temperaturi și presiuni extrem de mari câteva săptămâni, timp în care diamantul începe să crească, atom cu atom.

Pentru sinteză sunt necesare numai 500 de grame de cenușă. Diferența, dacă vreau, pot să o păstrez. La fel cum, dacă-mi doresc mai multe diamante memoriale, aș putea face patru, că atâtea se obțin din cenușa unui decedat. În final, diamantul, alb-albăstrui, este tăiat în forma și greutatea dorite. Poate fi și gravat, prin metoda laser, cu o anumită inscripție. Apoi, după preferințe, se alege și locul diamantului. Fost om, fostă iubire, fostă viață. Într-o casetă, într-un inel, într-un lăntșor.

Text: **Liliana Petruș**

Foto: **archiva Algordanza**

Un diamant
alb-albăstrui,
fost om,
fostă iubire,
fostă viață

A-l păstra pe cel iubit și pierdut, într-un diamant

În ideea că moartea este ultimul mare eveniment din viața unui om și, prin urmare, trebuie tratată cu mare grijă, Cosmin Bodrean a deschis un cimitir particular, în Hunedoara. Sigur că poate suna ciudat, dar este chiar un loc frumos. Trei hectare de verdeață, sute de pomi și tufe de trandafiri, plus 20 de plăci de marmură scrise cu versete din Biblie. Pentru 3.000 de lei noi, dacă tot n-aveți bani de casă pentru viață, vă puteți cumpăra locuința veșnică. Dar asta numai dacă nu v-ați hotărât, deja, pentru un diamant memorial. De aproape două luni, Cosmin Bodrean este și partenerul Algordanza în România: „Mi-a plăcut această idee, pentru că ea conține mult respect și multă dragoste pentru cei plecați. Ce poate fi mai frumos, când ți se rupe sufletul de moartea cuiva drag, decât a-l păstra pe cel iubit și pierdut, într-un diamant, într-o bijuterie?”

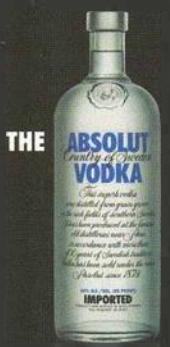
IN AN ABSOLUT WORLD

EVERY NIGHT IS A MASQUERADE

*Masquerade
invitation*

It's time to bring some glamour to the party. Dress up with the holiday gift pack from ABSOLUT, available at selected bars and retailers.

ABSOLUT VODKA. PRODUCT OF SWEDEN. DISTILLED FROM GRAIN. ABSOLUT, ABSOLUT COUNTRY OF SWEDEN VODKA & LOGO, ABSOLUT BOTTLE DESIGN AND ALL OTHER ABSOLUT TRADEMARKS ARE TRADEMARKS OWNED BY V&S VIN & SPRIT AB (PUBL). ©2008 V&S VIN & SPRIT AB (PUBL). WWW.ABSOLUT.COM. ENJOY WITH ABSOLUT RESPONSIBILITY.

Biroul Român de Audit al Tirajelor
a eliberat Certificatul de Audit pentru revista Flacăra
în conformitate cu Standardele Internaționale de Audit
Publicațiile ce beneficiază de rezultate de audiență, conform
Studiului Național de Audiență, măsurate în perioada
ianuarie 2004 - ianuarie 2006

DIRECTOR: Mihail Galaianu
mihail.galaianu@revistaflacara.ro, redactie@revistaflacara.ro
REDACTOR-ŞEF: Liliana Petrus - liliana.petrus@revistaflacara.ro
EDITOR: Alice Gherman - alice.gherman@revistaflacara.ro
SPORT: Pompiliu Laurențiu Dumitrescu

COLEGIUL REDACȚIONAL

Cătălin Apostol, Mihail Bely, Dumitru Pușu Dinulescu, Horia Gârbea, Valentin Laurențiu
Gheorghe, Claudiu Golea Sumiya, Gălin Henlea, Petre Iamandi, Violeta Ion, Victor Ionescu,
Marina Ioscu, Nicolae Maroș, Mugurel Maroș, Dan Medeanu, Horia Fălăscu, Mircea
Pricăp, Petre Rău, Alina Savin, Vasile Savin, Adrian Stancu, Jean-Louis Sestier, Raluca Șeraiu,
Bazil Șelari, Andreia Tudor, Tudor Călin Zoroianu

SENIOR EDITOR: FOTO - Octavian Tîbăr - octavian.tibar@revistaflacara.ro
TEHNOREDACTOR - Iuliana Tîbăr - dip@publicatiileflacara.ro

CORRESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE: Vasile Comănescu (Roma), Adina Doby (SUA),
Eugen Frunză (Canada), Iona Haranaga (Portugalia), Anda Maculescu (Noua Zeelandă),
Anca Molodan (Ilanda), Iulian Polancic (Paris), Laurențiu Stăru (Olanda), Corinel Toma
(Roma), Bogdan Razvan Ursu (Vietnam), Gelu Vlasia (Madrid), Ursi Louw (Senegal), Heon
Jae-Ryul (Coreea de Sud), Pham Viet Dao (Vietnam)
ÎN TERITORIUL - Manus Corciut (Sulina),
Iula Para (Constanța)

PUBLICAȚIILE FLACĂRA

Societate comercială înregistrată la
Oficiul Registrului Comerțului București
sub nr. J.40/5888/1991 din 04.07.1991
Cod Unic de Înregistrare 1582276

S.C. PUBLICAȚIILE FLACĂRA S.A. este membru al
Biroului Român de Audit al Tirajelor - BRAT

PREȘEDINTE - DIRECTOR GENERAL: George Arion
george.arion@publicatiileflacara.ro
VICEPREȘEDINTE: Alexandru Pășărin
alexandru.pasarin@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR GENERAL ADJUNCT: Alexandru Arion
alexandru.arion@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR COMERCIAL: Gabriel Bumb
gabriel.bumb@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR RESURSE UMANE: Manuela Ruxandra Arion -
manuela.arion@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR VÂNZĂRI PUBLICITATE:
Emil Dumitru - emil.dumitru@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR MARKETING-COMUNICARE:
Corina Anghel - corina.angel@publicatiileflacara.ro

ŞEF DEPARTAMENT PRODUCȚIE - Petru Șelari
petru.selar@revistaflacara.ro

SECRETARIAT: Anca Volku - Tel: 317.91.42; 317.91.44

Fax: 317.91.43 E-mail: office@publicatiileflacara.ro

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, Q.P. 33, C.F. 12
Cont IBAN RON: RO64BRMA0720072654400000, Banca Românească Băneasa
Cont IBAN USD: RO14BRMA0720072654430000, Banca Românească Băneasa
Cont IBAN EUR: RO02BRMA0720072654495400, Banca Românească Băneasa

Fundația „Premiile Flacăra - România”
Președinte: George Arion

Director al publicațiilor de divertisment: ALEXANDRU PĂȘĂRIN

REBUS®

Publicație auditată BRAT
Redactor-șef: MIHAIL ZGUBEA

REBUSACHE®

Redactor-șef: DANIEL POPA
Redactor artistic: Aurel Ștefan Alexandrescu
Tehnoredactare computerizată:
Angela Ciocăzanu

Culegere computerizată: Ioana Ionescu
Corectură: Pompiliu L. Dumitrescu

Publicitate și marketing:

publicitate@publicatiileflacara.ro
Telefon, fax: 317.91.38; 317.91.42

Șef Departament Distribuție: Nicoleta Predescu
Distribuție: (317.91.37; 317.91.44): Laurențiu Marian Celcan,
Constanța Epure, Ion Mihail, Robert Pandelea
Administrativ: Constantin Balica, Iulian Stancu
Căștile din țară și din străinătate se pot abona
prin SC Publicațiile Flacăra S.A.

Căștile se pot abona și prin: S.C. MI PRESS IMPEX S.R.L., București
Tel./fax: 021/255.48.15; 021/255.48.16; 021/255.48.17

**Flacăra, Almanah Flacăra, Flacăra Bis, Flacăra Focus, Rebus,
Almanah Rebus, Rebusache, Rebus Bis
sunt mărci înregistrate ale SC Publicațiile Flacăra SA**

Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea juridică pentru conținutul oricărui
apariție aparține autorului. De asemenea, în cazul unor agenții de presă și
persoană citate, responsabilitatea juridică le aparține.

ISSN: 1220-773x

Tipar: Megapress SA, tel./fax: 021/461.08.08/09

POLITIC

12

Ce
va face
noul
Guvern

ANCHETĂ

16

Scandalul Logan,
o castană prea fierbinte

DOCUMENTAR

20

Pentagonul:
clădire, instituție sau simbol

SPORT

24

Sandra Izbașa
- gimnasta de aur a României

SUPERPARTY

28

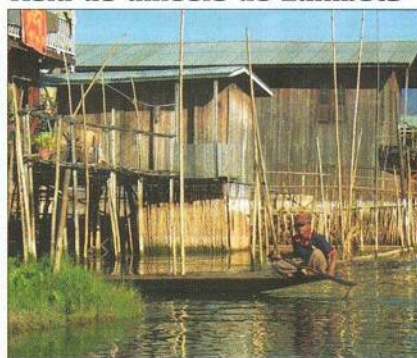
Gala Premiilor Flacăra

GLOBE-TROTTER

30

Asia de dincolo de zâmbete

VIP

34

Cosmina
Pășărin,
profa
de sex

BUSINESS

62

60 de ani de succes
Interviu cu Doamna Veronica Gușă
de Drăgan, Președinte al Grupului
ButanGas

DRINK STYLE

O băutură magică:

Chivas Regal 25 Years Old by Colin Scott 38

TERAPII

Vindecarea osteomielitei cu argilă 40

GLOBE-TROTTER

E ceva (proaspăt) în Danemarca 44

FILM/TEATRU/SHOW

Nunta mută 46

MEDIA

Doru Bușcu:
„Ziaristii tineri sunt nervoși” 50

UNDE IEȘIM

La Taverna Sârbului mănânci zdravăn 52

TURISM

Cuba Libre 54

SĂNĂTATE

Iubiți bacteriile pielii voastre! 57

STIL DE VIAȚĂ

Hervis 66

AUTO

Intrare în forță 72

BRAND TO BRAND

Topiți zăpada cu un cocktail de iarnă 76

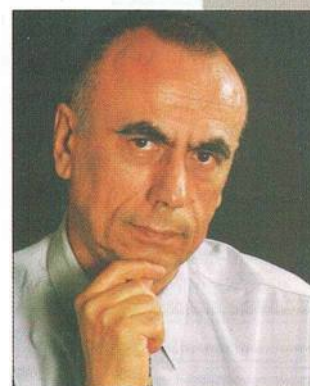
SPORT

Fotbalul nostru a intrat în ceață 78

Coperta 1:
foto **Doamna Veronica Gușă de Drăgan**

Altceva

În urmă cu aproape două decenii, în România s-a murit pentru libertate și democrație. Printre altele, s-a murit și pentru dreptul de a vota fără constrângeri.

CE MAI UNINOMINAL!

Desigur, absenteismul de la vot înregistrat în 30 noiembrie poate fi interpretat ca pe o dorință de a sancționa o clasă politică mai atentă la câștigurile proprii decât la interesul general. Electoratul s-a săturat de baroni locali, de îmbogățiți pe seama mătușilor și de panglicarii care lăcrimează cu un ochi de dragul acestei țărișoare, iar cu celălalt își urmăresc conturile din bănci. Din păcate, o astfel de sancțiune o pot socoti ca pe o palmă doar niște oameni de bun-simț. Și mai e și inutilă, ca o revoltă în genunchi, îngăduind cam acelorași personaje să se ocupe de destinele noastre.

Dar prezența scăzută la urne este și un semn al uitării. Jertfa sângeroasă din Decembrie '89 e deja o filă în cartea de istorie și îi tulbură pe tot mai puțini.

De Sf. Andrei, vreo 60% dintre români au preferat să nu iasă din case, ori și-au găsit înțelepciuni care nu le-au mai permis să ajungă să-și exercite un drept legitim. E și aceasta o opțiune pentru care s-a murit. Fiindcă în ziua de azi nu ne mai ducem la alegeri mânați de la spate.

Cu toate acestea, s-au întâmplat și minuni. Pentru prima oară după 18 ani, discursul politic al PRM n-a mai fost validat de către alegători. Au dispărut din Parlament și câteva figuri sinistre, ale unor demagogi notorii. E drept, cei care le-au luat locul nu sunt cu toții niște neprihăniți. Însă un astfel de câștig important pentru consolidarea democrației în România e umbrit de tembelismul sistemului după care s-a votat. Este halucinant, de pildă, să vezi cum își câștigă mandatul de senator sau deputat cineva care s-a clasat pe poziția a patra într-un colegiu. Uninominalul nostru a fost o gogoriță. Capcana în care ne-am trezit atrași s-a înfățișat în splendoarea ei perfidă după ce s-a purces la redistribuirea mandatelor. De fapt, am votat din nou partide, și nu oameni. Și o întrebare va persista multă vreme: oare firmele care s-au ocupat de exit-poll-uri într-adevăr au greșit?

Sergiu Briceag

În numărul viitor:

DOSAR CU MINERI:

- CUM AU MURIT MINERII DIN PETRILA?
- CINE E RĂSPUNZĂTOR DE MOARTEA LOR?
- PUTEAU FI SALVAȚI?
- BIANCA BRAD, O DIVĂ SPONTANĂ
- GURMANDIȚĂ ÎN STIL NIPON
- INDIA, ÎNTRE DOUĂ ATENTATE
- MIGRAȚIA INTELIGENȚIEI ROMÂNEȘTI

La vie en rose

Vladimir Putin l-a primit foarte atent pe liderul libian Muammar Gaddafi. Mai întâi, pentru că acesta nu circula fără cortul său tradițional, l-a invitat să și-l ridice chiar în incinta Kremlinului. Ulterior, l-a și vizitat în cort. Apoi, i-a făcut o frumoasă surpriză invitându-l la un concert al cântăreței franceze Mireille Mathieu, care tocmai ce susținea un concert într-unul dintre palatele Kremlinului (așa am aflat și noi că mai cântă!). Interpreta i-a întâlnit pe cei doi lideri într-o pauză și s-a declarat încântată de întâlnire. La fel de plăcut impresionat a fost Gaddafi, care a complimentat-o pe Mathieu.

Prima intrare în istorie

Este primul președinte afro-american al SUA, în cele peste două secole de existență a acestora și cu puțin înainte de a se celebra 200 de ani de la nașterea lui Abraham Lincoln, cel care a luptat pentru egalitatea independentă de culoarea pielii. În același timp, pentru că readuce Partidul Democrat la Casa Albă după opt ani, și pentru că alegerile au căzut odată cu finanțele mondiale, se așteaptă enorm de la el. Dacă

reușește să salveze câte ceva din economia americană, intră a doua oară în istorie. Dacă eșuează, se va spune „Ați văzut!?”

Scut anti-scut

Președintele rus Dmitri Medvedev a răspuns la desfășurarea în Europa a scutului american antirachetă și la extinderea NATO. Medvedev prevede menținerea în regim de luptă a trei detașamente de rachete strategice în regiunea Kaluga, instalarea în enclava Kaliningrad a sistemelor de rachetă Iskander și a unui sistem de bruieră radioelectronică a sistemului american de apărare aeriană. La rândul lui, directorul Centrului de prognoze militare, Anatoli Tiganuk, a comentat: „Iskander are darul de a mai răci un pic capetele înfierbântate din țările baltice, de unde în ultimul timp se aud tot mai multe declarații antirusești”.

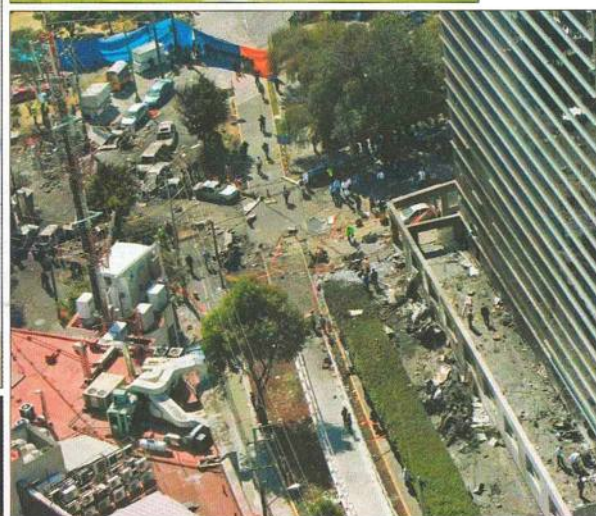

Lumea în criză

Japonezii au clonat un șoarece care fusese înghețat cu 16 ani în urmă și susțin că tehnica ar putea permite

clonarea de mamuți și alte specii dispărute; CNN a folosit, prima oară în istoria televiziunii, o reporteriță-hologramă; în Suedia a ieșit pe piață o femeie gonflabilă cu textura pielii 99,8% din cea umană, 100 de senzori, 20 de mișcări compuse simultane, gemete etc.; a fost creat primul personaj animat 3D (tot o femeie, firește!) care nu poate fi deosebit de un actor; Carolynne Campbell a construit o mașină care ajunge la 48 km/h și atinge 160 km/h în mai puțin de jumătate de secundă; se lucrează la primul automobil zburător.

Catastrofă

Un accident aviatic este oricum o tragedie – dar când se întâmplă într-un oraș! Ministrul mexican de Interne, Juan Camilo Mourino, a murit în urma unui accident de avion produs în apropiere de centrul capitalei mexicane. Avionul de mici dimensiuni în care se afla ministrul în vârstă de 37 de ani s-a prăbușit pe o stradă aglomerată din Ciudad de Mexico, provocând moartea a opt persoane și rănierea altor 40. Mourino era un apropiat al președintelui Felipe Calderón, fiind numit în funcție în luna ianuarie a acestui an. Era considerat o stea în ascensiune a politicii mexicane.

Ghici cine vine cu renii!

Plutea în aer și s-a întâmplat: în Oxford, Marea Britanie, a fost interzis Crăciunul. Mai exact, pentru că „nu e corect față de musulmani și evrei ca luminilele cu care e împodobit orașul în timpul sărbătorilor de iarnă să albe în componența numelui cuvântul Crăciun, consiliul municipal a stabilit că, din anul acesta, stâlpii și brazii vor fi împodobiți cu „luminile festivalului iernii”! Anul trecut, deja, George W. Bush ne propunea să folosim expresia „brad de sărbători”. Întrebare: sărbătorile Ramadan și Hanuka folosesc cuvintele Ramadan și Hanuka? Altă întrebare: vă mai amintiți de Moș Gerilă?

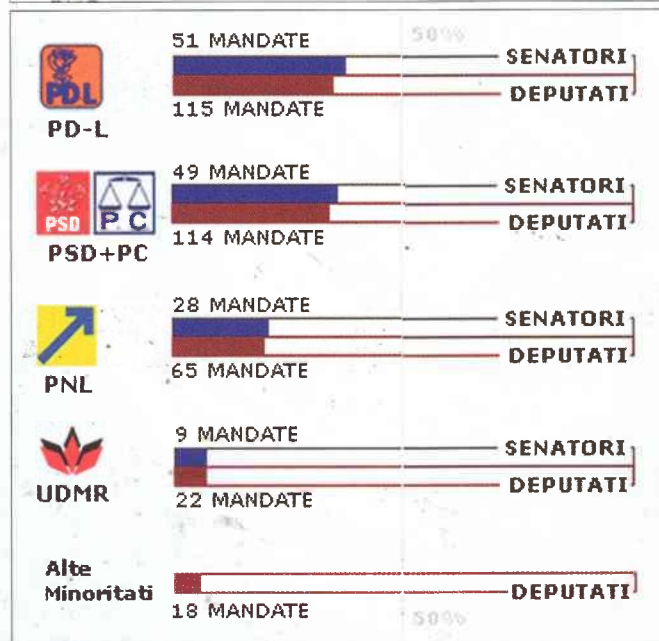
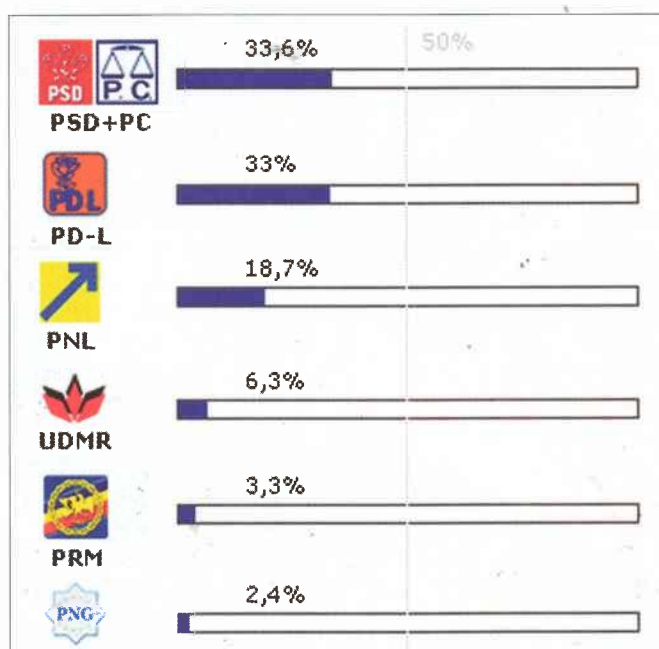

Consumați cu moderație.

Ce va face noul guvern

Până când au fost date publicității rezultatele, toată lumea a încercat să se ghideze după sondaje. Cele din zilele imediat premergătoare alegerilor au instaurat o ierarhie în care conducea, cu un fragil avantaj, PDL (32,6%, varianta Biroul de Cercetări Sociale-BCS, iar la INSOMAR-32%). Îi sufla în ceafă formațiunea politică PSD-PC, cu aproape un procent mai puțin. Cum a treia poziție era ocupată de PNL, prezent în „top” cu procente variabile, era evident că el va deveni un fel de arbitru al guvernării. Bulibășeala din prima zi de după alegeri, cea de luni, a croșetat creierele & încrederea românilor în sondaje (o diferență de 6 procente părea de-a dreptul inexplicabilă), dar, mai apoi, lucrurile s-au așezat în albia prognozată și PDL a apărut, cu aproximativ un procent și jumătate, în fața PSD+PC. Dar lucrurile s-au schimbat încă o dată, PSD+PC trecând în frunte.

Rezultatele alegerilor, împreună cu mandatele, pentru senatori și deputați, de care se bucură partidele pentru următorii patru ani (Hotnews)

Duelul sondajelor

A fi politician în România

Despre ce se întâmplă, de obicei, la români, după câștigarea alegerilor

„Am avut ocazia să văd, înainte de alegeri, cu ochii mei, bătălia teribilă a politicianilor înfometati, atunci când am fost invitat în studioul mai multor televiziuni. De unde până atunci fuseseră oameni normali, acum se năpusteau literalmente în haită prin studiourile stinghere. Reporterii, realizatorii, producătorii emisiunilor erau lînşați, sprijineau pereții aproape noapte de noapte, încă de pe la sfârșitul lunii octombrie. Și, firește, înjurau toți politicienii apucați de năbădăi. Nu, nu era însă în deajuns. Politrucii și-au adus aminte de parada de 1 Decembrie, brusc, după ce vreo câțiva ani fusese lăsată în acalmie. Dar acum era un bun prilej de vizibilitate. Să te dea la televizor chiar atunci însemna, neîndoios, că ai învins. Ce? Nu mai contează. Probabil poporul. Pentru că numai el poate fi învins prin alegeri libere. Cu cât sunt mai „libere“, cu atât e mai învins. Alegerile trecute au marcat, pentru prima dată, dispariția/disoluția oficială a PNȚCD, partid istoric, care nu a mai apărut pe listele de vot, risipit, fărâmițat, făcut zob, după fiasco-ul memorabil din anul 2000. Acum s-au „evaporat“ în neant PRM și PNG.

A fi politician în România e un lucru din ce în ce mai trist, din ce în ce mai urât. Pe măsură ce lumea în care suntem e tot mai bolnavă. A fi politician e (aproape) *fără speranță* în România. Doar cu o singură speranță: de înavuțire. Nu cred că putem primi noi clasa politică măcar cu aceeași viteză cu care ea reușește a se corupe. Fiecare politician e corupt din secunda doi în care a fost pus pe listă sau, mi-e teamă, cu mult mai demult înainte. A fi politician în România mi se pare mai derizoriu decât ai suferi de o boală rușinoasă. Nimeni nu are încredere în tine. Și are și de ce. Politica e o prostituată, da, dar în alte țări baremi e, cumva, mai spălată. Mai dusă la doftor, cu condicută. La noi, e o femeie săracă, sordidă, lihnită, întinsă ca o gumă de mestecat. A fi politician într-o țară care ea-însăși și-a pierdut speranța nu are nici o noimă. Găsesc exercițiul alegerilor sarbăd și gol. Golit de sens. De substanță. De altfel, asta o spune și procentul astronomic al absenteiștilor de profesie. Oricum, suntem absenți de la vot. Cu capul. Cu inima. Cu lehamitea. Cu credința că n-o să se schimbe nimica. Da, cu credința că nimeni nu mai poate schimba

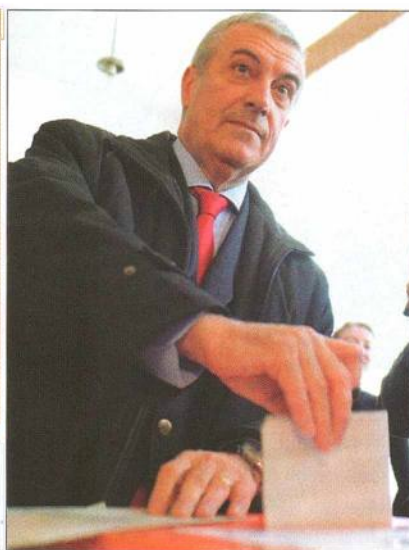
nimic. Iar asta e sfârșitul. Apocalipsa politicii românești. Și, totuși, cred că nu e om acela care nu a încercat, fie și doar o dată, să fie om în cetate, adică să-și aducă o contribuție la lumea politică a țării sale, a orașului său, a satului în care respiră. Cum să îi blamezi pe ceilalți, pe „politicieni“, dacă tu nici o clipă nu te-ai gândit că poți să îți asumi o atare răspundere? N-ar trebui ca, formal măcar, să accepți ideea că ai putea fi și tu pe afișele alea pe care le rup toți, cu mutra ta pe care elevii/golanii/studentii/sans-abriții să deseneze mustăți, să scrie trivialități – și tot ce le mai trece prin cap? Să te expui, deci, tirului jurnaliștilor. Sputei lor fierbinți. Să ți se reproșeze că n-ai făcut nimic, că nu ești în stare, că ești corupt, că dormi în Parlament, că ești incult, că dai legi tembele, că vrei să îți utilizezi biroul cu obiecte de lux. Dacă îi înjuri, în fiecare zi, pe politicieni, atunci eu cred că trebuie să fii pregătit și pentru asta.

Ca de obicei, alianțele se formează, deformează, apoi se gâlcesc și își sparg capetele ca pepenii. Se propun, singuri, pentru guvernare, se defăimează, își bagă ștângi. Și totul, pentru că trebuia să poarte un nume, chiar poartă: politica românească. Președintele Băsescu, asemeni „președintelui Baudelaire“, defilează pe o scenă, în fața microfoanelor – și anunță propunerea pentru prim-ministru. Și dacă el are are toate șansele de a fi prieten cu pedeleii, rudă cu ei sau undeva pe aproape, ceilalți ce pot face împotriva acestui lucru? Parlamentarii aleși pot căuta (și) o modalitate de a revizui Constituția (proiect chiar anterior, cu ceva vechime, de câțiva ani!), spre a ne ajuta să alunecăm într-o republică parlamentară. Deși eu, unul, nu mă grăbesc a fi prea tare de acord cu așa ceva: ar fi în contra democrației. Chiar un afront flagrant împotriva ei. Ar fi, nu-i așa, o esență de oligarhie. Și, la câte interese murdare au parlamentarii noștri, zău că nu mi-ar plăcea să fiu condus de ei. Deloc. De nici un fel. Este singurul instrument, singura pârghie pe care poporul nostru de oameni blânzi & obedienți o mai are în mână.

Obamii din barăci

O, bama! Anecdota politică. Obama din PSD. Barack a dovedit că se poate. Ultimul banc/ultima anecdotă (din zona politicului) care circula pe la noi zicea, mai în glumă, mai în serios, că așa a văzut și Marian Vanghelie că se poate. Da, tot în doi peri vorbind, s-ar putea ca să nu fie degeaba... Marian Vanghelie e de culoare, evident. Dar de o anumită culoare politică. PSD. La urma urmei, ce ar putea vota, și la noi, obamii din barăcile Ferentarilor, copleșiți de febra unui milion de lei vechi pentru un vot nou? Nu cumva pe aceeași culoare politică? **Foaie verde, foi ca vitza, când eram pe YELLOW-mitza...** Yellow și red, și orange, și pink... sunt, acum, două culori politice. Nu sunt și singurele. Pink se potrivește și altor opțiuni (& minorități sexuale..., care au și ele drept de vot, *n-est-ce pas?*). Galbenul mai e și culoarea geloziei de partid. Roșu e ca sângele vărsat în Piața Universității, 13-15. Iunie. Iar orange e o culoare a comunicării, nu? **Unic, nominal. Unimoral.** Cu toții suntem unici, nominali. Dar are putere să schimbe uninominalul starea de spirit a politicii românești? Eu cred că doar pe jumătate. Și nu o să ne dăm seama acum de asta. Peste (abia) un an sau doi o să avem primele evaluări ale mandatului celor care au fost aleși acum, iar atunci vor fi abia la jumătatea drumului. Și, oricum, va fi doar pe jumătate, întrucât, la unii cel puțin, cei mai *no name*, tot partidul va fi locomotiva alegătorilor. Motiv pentru care oamenii vor rămâne și ei îndatorați cu *recunoștință veșnică* partidului. În atari condiții, tot partidul va fi în toate – și peste toți, ca o umbrelă pentru orice fel de vreme.

Criza

S-a curățat
spațiul
politic și
Parlamentul?

Se implică
serviciile
politice în noua
configurație?

Negocierile
politice

Dacă rămâne valabilă aserțiunea că România va fi lovită în trei valuri de criză, atunci în maijie ar trebui să ne așteptăm la un alt val. Noul guvern rămâne să aibă în cârcă sarcina de a se lupta cu șomajul accentuat, cu repatrierea românilor, cu concedierea noilor muncitori străini, veniți din alt spațiu (de pildă, mulți chinezi în construcții). Fie că lucrează pe schele sau în confecții, fie că sunt indieni sau bangladeshieni, mulți muncitori vor pleca acasă, deoarece o parte dintre muncitorii români se întorc, mai ales cei din Spania, unde criza a lovit, deja, în plin.

Fiecare are răspunsul său: al meu e nu. Cât timp în noul Parlament mai apar numele lui Bogdan Niculescu Duvăz, Viorel Hrebenciuc, Tudor Chiuariu, toți fiind, cândva, epicentrul unui sângeros

scandal politic de corupție, răspunsul nu poate fi decât negativ. E drept, unii au ieșit. Și sunt și aici de dat exemple. Nu putem vorbi, însă, de o curățare a scenei politice. Au mai rămas și mohicani întârziți, iar aici lista se poate întinde oricât între numele lui Sergiu Nicolaescu și Atila Verestoy, Dan Radu Rușanu sau Cristian Adomniței. Unora, aceste nume nu le mai spun mare lucru. Rămâne de văzut și ce vor face cei noi, dar acolo e nevoie de cel puțin doi sau patru ani ca să evaluăm.

Este, acum, vreme de negociere politică. De la 1 ianuarie avem guvern care să funcționeze. Tradițional, au existat speculații că serviciile politice se implică într-un fel sau altul în realitatea politică. Fie și numai ca evaluatori, deși e greu de crezut că lucrurile se rezumă numai la atât. Un nou parlamentar, invitat la o emi-

siune televizată, avansa, în fața unei cunoscute vedete de talkshow, numele lui George Maior ca al unei persoane care se va implica în noua configurație. Un alt actor se implică alături de el: președintele Traian Băsescu.

Ce mai cuprind negocierile? Etapa consultării cu partidele. Nici o formațiune nu are majoritate, deci peste 50%. Așa că președintele se consultă cu toate, pe rând. Premierul agreeat se prezintă, în zece zile, cu garnitura completă de miniștri. Înainte de votul învestirii, se aleg președinții celor două camere. Se creează comisiile parlamentare. Vor fi audiați și viitorii potențiali miniștri. Din primele zile de ianuarie, ei trec la treabă.

text Mihail Gălățanu

foto Agerpres, Mediafax

și Octavian Tîbăr

Personalități care au pierdut cursa pentru Parlament

Corneliu Vadim Tudor, George Becali, Adrian Păunescu.

Surprize, surprize...

Oana Niculescu Mizil, Călin Popescu Tăriceanu (care a reușit abia cu greu, în ultimul ceas, să intre în Parlament), Sergiu Andon (care a rămas pe poziții, printre puținii de la Partidul Conservator), Anghel Iordănescu (reconfirmat!), Cristian Țopescu, mamuți supraviețuitori ai ultimei glaciațiuni uninominale.

Cu un

*nu poți să stingi
un incendiu.*

O asigurare pentru locuință face cât toate produsele de curățenie a casei la un loc. Iar pentru asigurarea gospodăriei de la Asiban plătești la fel de puțin ca pentru un asemenea produs.

ASIBAN
ASIGURAREA DE CARE AVEȚI NEVOIE

www.asiban.ro

Scandalul Logan, o castană prea fierbinte

Campania electorală a fost precedată de o serie de scandaluri, sucite și răsucite de presă pe toate fețele. Unul dintre cele mai mari, care s-au continuat și pe parcursul așa-ziselor dezbateri de idei din perioada campaniei, a fost cel al mașinilor pentru Ministerul Administrației și Reformei Administrative. Scandalul a fost bine speculat de PD-L, în defavoarea PNL, cu atât mai mult cu cât toată dezbaterea de „idei” a căzut în plină criză economică. Efectele scandalului – eliberarea din funcție a șefului Inspectoratului General al Poliției, Gheorghe Popa – au fost însă minime dacă este să le comparăm cu sumele de bani rulate și cu încrengătura de relații (de tip mafiot), care au pus în mișcare „afacerea”. Până una alta, dată fiind campania, alegerile generale, contractul a rămas în picioare, fiind reziliat doar în declarațiile pentru presă. Și asta în ciuda anchetelor demarate și la Poliție, și la DNA.

Un scandal cât IGP-ul

Investigații de președinte

Afaceri în familie

Din toată tevatura iscată în ziua de 14 octombrie, atenția mass-media și a celor implicați în scandal s-a concentrat exclusiv pe afacerea Loganuri pentru Poliție. Referirile la „avantajarea Rusiei”, la dezavantajarea României în context Schengen au fost repede uitate. Dincolo de aspectele financiare uluitoare, acuzațiile conexe scandalului Loganuri pentru Poliție, adică acuzele la adresa Guvernului via Rusia și chestiunea Schengen au fost trecute cu vederea de toată lumea, deși miza lor era mult mai mare decât o afacere murdară a Poliției cu o firmă de leasing.

Președintele Traian Băsescu a recurs la un gest fără precedent, în data de 14 octombrie suspendând ședința Consiliului Superior de Apărare. Iată filmul evenimentelor: membrii CSAT ajung la Cotroceni, la ședința CSAT, unde, conform ordinei de zi, primul subiect de discuție era bugetul pentru 2009, buget conform căruia MAP ar urma să primească 1,58 la sută din PIB, față de 2,05 la sută, cât a avut în 2008. Președintele își doarește, însă, achiziții noi pentru armată, TAB-uri și, în special, avioane. Cifra ar fi trebuit comunicată membrilor CSAT, dar ministrul Finanțelor, Varujan Vosganian, nu a făcut acest lucru, MAP fiind pus în fața faptului împlinit. Evident că s-a ridicat problema unor cheltuieli inutile, fiind pomenite, în acest context, studiile făcute pentru frontiera de Est, realizate de MIRA, pentru CSAT, fapt care ar dezavantaja România și acțiunile care să susțină intrarea țării în spațiul Schengen.

Spre surpriza generală, Băsescu a spus că știe despre o achiziție de Logan-uri, în condițiile în care datele acestui contract nu erau în materialele puse la dispoziție în mapa de ședință pentru membrii CSAT.

Președintele se ridică, pleacă, iar ședința se suspendă.

Au urmat declarații de presă, ale președintelui Traian Băsescu, care a incriminat, în termeni foarte duri, Ministerul Internele și Reformei Administrative (MIRA) că a încheiat contracte defavorabile, pentru achiziția unor autoturisme Logan, în defavoarea achiziției de echipament militar de către MAP. Undeva în discursul președintelui s-au strecurat acuze grave la adresa Guvernului condus de Tăriceanu, în care premierul era acuzat că „face jocurile Rusiei, dezavantajând Ministerul Apărării și înzestrarea acestuia, prin favorizarea Ministerului de Interne”.

Luând pâinea de la gura ziaristilor de investigații, Băsescu a prezentat, în după-amiaza zilei de 14 octombrie, toate datele contractului incriminat. Numele firmei, detalii contractuale, și, ca o cireasă pe tort, vine cu precizarea că mașinile marca Dacia Logan au dotări suplimentare care sporesc valoarea mașinii de la 11.700 de euro, la 45.000 de euro! Președintele explicând, la oră de vârf, că dotările și echipamentele depășesc de trei ori valoarea mașinii în sine.

Și ca tot auditoriul să fie pe deplin convins de buna sa credință, președintele explică: „Am considerat că nu trebuie să patronez o descărcare de gestiune a responsabililor din diverse ministere și voi sesiza instituțiile statului pentru o analiză foarte serioasă cu privire la cele peste 2.100 de automobile pentru Ministerul de Interne”. Președintele a promis că va cere și o analiză în cazul primei etape a programului de implementare a măsurilor pentru aderarea la spațiul Schengen, unde, potrivit șefului statului, sumele alocate (respectiv 240 milioane de euro) au fost cheltuite pentru studii și nu pentru echipamente.

Societatea care a încheiat deal-ul cu Inspectoratul General al Poliției este firma Ager Leasing IFN, cu sediul în zona liberă Giurgiu, și este patronată de omul de afaceri Mihail Bogdan Savin. Ager Leasing IFN are o veche și spornică relație cu IGPR și MIRA, prin intermediul firmei lui Mihail Bogdan Savin Poliția cumpărând în 2002, și în 2004, mașini și echipamente. Societatea Ager Leasing a mai derulat contracte și cu alte instituții publice, pe care presa le-a considerat ca fiind „suspect de avantajoase” pentru firma lui Savin. Firma lui Savin are cinci acționari, toți din familie, dintre care: Bogdan Mihail Savin cu 99,9 la sută, Daniel Octavian Savin cu 0,07 la sută, Zoe Lelia Savin 0,004 la sută și Anca Mioara Savin 0,004 la sută.

Ager Leasing nu este la primul contract cu statul. Prima dintre marile afaceri ale familiei Savin a fost contractul din 2002 cu Societatea Română de Televiziune pentru un set de servere și computere. În urma înțelegerii, societatea lui Savin a primit fix 2,2 milioane de euro. În 2004, datorită relației (cunoscută și, întrucâtva, recunoscută) de bună prietenie dintre Savin și chestorul Nicolae Berechet, Ager Leasing a primit, dar fără licitație (!), un contract (așa-zis de probă), din partea IGP, în valoare de 540 miliarde lei vechi pentru achiziția a 1.500 de autoturisme Dacia Solenza. Epopeea afacerilor profitabile cu fondurile statului a continuat pentru Mihail Bogdan Savin, la începutul anului 2005. Firma condusă de acesta a mai primit alte 12,4 milioane de euro, banii fiind destinați tot achiziționării de mașini. De data aceasta a fost vorba despre 1.700 de autovehicule, destinate Electrica SA, înainte ca societatea să intre în privatizare, când trăia din bani de la bugetul de stat.

Pentru cei interesați de detalii, mai adăugăm că Mihail Bogdan Savin a apărut și în celebrul Armaghedon al șefilor Poliției, unde patronul Ager Leasing a fost presupus ca beneficiarul unor returnări ilegale de TVA de zeci de miliarde de lei vechi, în anul 2002, din partea autorităților fiscale din Giurgiu.

Prins la mijloc în acest scandal, premierul Tăriceanu a încercat să minimalizeze scandalul, pentru că ministrul de Interne, Cristian David, era unul dintre oamenii de bază ai cabinetului său, și a repus pe tapet, ori de câte ori a venit vorba despre mașinile Logan pentru Poliție, afirmațiile colaterale ale președintelui, respectiv cele referitoare la Rusia și spațiul Schengen.

„Aș vrea să fac referire la subiectul aiuritor, la care a făcut referire președintele spunând că alocațiile făcute pentru înzestrarea armatei au fost insuficiente și în acest fel se servesc interesele Rusiei. Acest lucru a șocat și ne-a surprins pe toți. În această chestiune doresc să vă spun că în legătură cu alcătuirea bugetului,

responsabil este Guvernul și premierul. Ministrul Internele, Cristian David, susține că a cerut Corpului de control al MIRA să declanșeze cercetările cu privire la atribuirea acelor contracte de achiziții a autospecialelor destinate polițiștilor și a adăugat că controlul a fost cerut pe baza sesizărilor DNA. David a mai spus că achiziționarea autoturismelor nu implică o responsabilitate directă a MIRA, răspunderea fiind a Inspectoratului General al Poliției. Și, oricum, achizițiile respective nu făceau obiectul discuțiilor în CSAT, așa că este de neînțeles reacția președintelui. În privința programului de implementare a măsurilor pentru aderarea la spațiul Schengen, ministrul David l-a informat pe președinte, la începutul verii, cu privire la modul în care se desfășoară și a convenit ca în următoarea ședință a CSAT să se poarte o discuție pe această temă. Însă președintele nu a dorit o discuție în CSAT, a preferat o declarație publică, lipsită de temeii”, comenta, în plin scandal, premierul Tăriceanu.

Contractul cu scandal cât CNSAS

Verificări cu o unitate de măsură specială

Dotări absurde pe banii publici

Operațiunea de returnare ilegală de TVA a fost confirmată, abia la sfârșitul anului 2004, de chiar șeful Gărzii Financiare de atunci, Nicolae Plăiașu.

Imediat după ce președintele Traian Băsescu a făcut public scandalul achizițiilor supraevaluate ale IGPR, ministrul Cristian David a precizat public că sesizase, deja, Corpul de Control al ministrului, încă din data de 22 septembrie, și că ceruse efectuarea unei anchete pe marginea derulării acestor contracte de achiziții. Culmea coincidenței a făcut ca instituția Corpului de Control al ministrului de Interne să întocmească referatul și concluziile exact în ziua în care președintele a făcut marea demascare. Mai mult, ministrul David ar fi sesizat DNA, imediat ce a văzut concluziile raportului. În zilele de 14, 15 și 16 octombrie, DNA a infirmat existența respectivei sesizări!

Se cuvine menționat că și șeful IGPR, Gheorghe Popa, a considerat contractul ca fiind unul dubios, motiv pentru care la rândul său a cerut ca acesta să fie verificat de Direcția Generală Anticorupție din Ministerul de Interne. În spatele acestui control a încercat să se ascundă Popa, și chiar să-și salveze funcția. Într-o conferință de presă, organizată a doua zi după declanșarea scandalului Logan-urilor pentru IGPR, Popa afirma că respectivul contract de achiziții a fost elaborat în 24 aprilie 2007, adică anterior venirii acestuia la conducerea IGPR – care s-a consumat în octombrie 2007. Direcția Anticorupție nu i-a ținut partea și a contratacat afirmând, printr-un comunicat de presă, că Popa a cerut verificări ale respectivului contract, la începutul lui 2008, dar a solicitat *doar* o analiză exclusiv sub aspectul „informațiilor privind respectarea principiilor achizițiilor publice”. Solicitarea inspectorului general a fost adresată DGA la data de 25 ianuarie 2008, răspunsul fiind redactat și trimis șefului IGPR, la 30 ianuarie 2008.

Popa se interesase dacă la nivelul DGA există sau nu date privind implicarea personalului MIRA în derularea unor contracte de achiziții, în general, și a acestuia din urmă în special care să aibă legături cu SC Ager Leasing IFN SA, SC Raiffeisen Leasing IFN SA și Țiriac Leasing IFN SA. Răspunsul Direcției Anticorupție nu a făcut decât să confirme faptul că Gheorghe Popa nu s-a interesat de nici unul dintre aspectele financiare ale contractului, ci doar de detalii care vizau strict legalitatea contractului și implicarea unor oameni (din eșalonul doi), în realizarea acestuia. Scopul fiind evident: credibilizarea acestui contract, trecut cu brio, prin furcile Direcției Anticorupție.

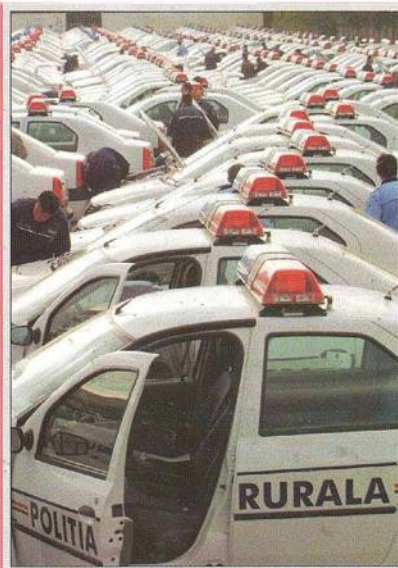
Direcția Anticorupție a MI mai pune puțină sare pe rana lui Popa și accentuează faptul că șeful IGPR a cerut expres doar acest gen de verificare, și că DGA nu a fost solicitată să se pronunțe, și, în consecință, nu a verificat și nu s-a exprimat asupra deplinei legalități a organizării și desfășurării procedurii integrale de achiziție publică. Dacă s-ar fi efectuat aceste verificări, ar fi fost constatat și prețul aberant al mașinilor pe care IGPR urma să le cumpere. Dar despre detaliile clarificate de DGM, Gheorghe Popa nu a făcut nici un fel de precizări în cadrul ultimei sale conferințe de presă în calitate de șef al IGPR. Gheorghe Popa mai declara că, în cazul în care în contractul privind achizițiile de mașini s-au comis ilegalități, acestea au fost săvârșite înainte de venirea sa la conducerea Inspectoratului General al Poliției Române, făcând aluzie la predecesorii săi, și aluzii voalate la generalul Nicolae Berechet. Anatema aruncată pe „ceilalți” nu a fost suficientă. În seara zilei de 15 octombrie, Gheorghe Popa a fost demis. În dimineața zilei de 15 octombrie i s-a cerut să demisioneze, dar Popa s-a opus, a organizat conferința de presă despre care am vorbit mai sus, și a încercat să se acopere de respon-

sabilitate prin respectivul control, demontat chiar de subordonații săi. Câteva ore mai târziu a fost pus pe liber. Ulterior, declara că a știut toate neregulile acestui contract, că a încercat blocarea lui, dar că nu a mai fost posibil.

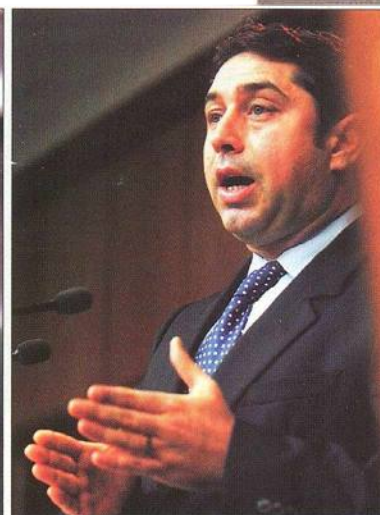
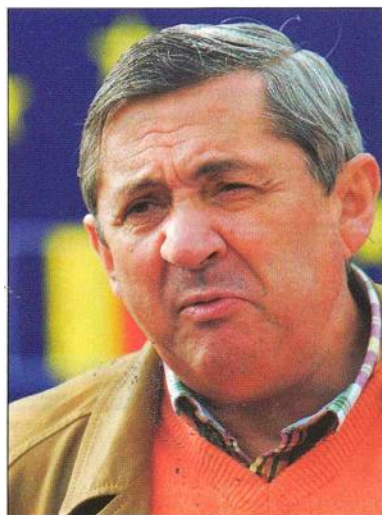
Popa a susținut însă că echipamentele și dotările respective sunt absolut necesare pentru activitatea poliției și că, în opinia sa, contractele sunt conforme cu legislația în vigoare. Învins, înfrânt, a preferat să tacă și să păstreze pentru sine alte detalii care ar fi meritat făcute publice. L-a oprit iminenta începere a campaniei electorale, dar și faptul că jocurile se făceau undeva mult mai sus, iar miza era mai mare decât fotoliul de șef al IGPR. Gheorghe Popa a fost demis, joi seara, de către premierul Tăriceanu, iar la comanda IGPR a fost numit, interimar, adjunctul acestuia, Gheorghe Plai. Și totuși, ceva-ceva dreptate avea și Gheorghe Popa, dat fiind faptul că demararea negocierilor în vederea parafării acestei afaceri a avut loc pe vremea când la conducerea IGPR se afla Dan Valentin Fătuloiu, iar nașul acestuia, chestorul Nicolae Berechet, conducea Secretariatul General al MIRA.

Contractul respectiv este un dezastru, și un atac la bunul-simț al contribuabilului, pentru oricine vrea să-l citească. Toate sumele prezentate nu includ TVA, care urma să se adauge ulterior. La fel și taxele de leasing sunt „ulterioare”, astfel că valoarea totală este cu cel puțin 30 de procente mai mare decât sumele exprimate inițial în contract.

Ager Leasing SA furniza, conform contractului, autospeciale de patrulare pentru poliția rutieră, autospeciale pentru suport logistic la misiuni, autospeciale de patrulare cu cușcă pentru câini, autolaboratoare criminalistice, autospeciale asigurare suport logistic transmisiuni (autoizotermă), autospeciale de patrulare pentru poliția rurală, toate la prețuri exorbitante. Astfel, contractul prevedea 392 de bucăți Dacia Logan MCV la 70.958 euro fiecare, 11.760 euro prețul de bază, 47.720 euro dotările, 891 euro revizii, 10.577 euro cheltuieli de leasing, 449 de bucăți la 52.423 euro fiecare – autospeciale pentru poliția rurală – (cu 12.404 euro prețul de bază, 30.494 euro dotări, 1.701 euro revizii, 7.822 euro cheltuieli leasing), 50 de bucăți Dacia Logan MCV la 20.237 euro fiecare – autospeciale asigurare suport logistic misiuni – 12.432 euro preț de bază, 2.839 euro preț dotări, 1.701 euro revizii, 3.263 euro cheltuieli de leasing, 49 de bucăți Dacia Logan MCV la 35.737 euro fiecare – autospeciale de patrulare prevăzute cu cușcă pentru câini – 12.433 euro preț de bază, 16.143 euro preț dotări, 1.701 euro revizii și 5.459 euro cheltuieli de leasing, și încă 43 bucăți, Dacia Logan MCV la 36.037 euro fiecare – autoateliere

În august 2008 firma Subaru Motors Trading a cerut Curții de Apel București să constate că IGPR a cumpărat 300 de autospeciale 4x4 de patrulare pentru poliția rurală, de la un ofertant care, susține distribuitorul, nu ar avea dreptul să vândă produse Subaru, această firmă având, însă, și alte contracte cu instituții publice. În sesizarea pentru încălcarea drepturilor de distribuție ale mărcii Subaru se face referire, evident, la firma Ager Leasing IFN, despre care se afirma că deja câștigase majoritatea contractelor de achiziție cu MIRA. Inspectoratul General al Poliției Române răspundea, pledând cauza celor de la Ager Leasing, că respectiva firmă a fost singura care a răspuns anunțului de participare la licitația pentru cele 300 de autospeciale 4x4 destinate Poliției Rurale și, implicit, a fost declarată câștigătoare. Oficiali din poliție confirmau faptul că prețul unei autospeciale Subaru Forester, conform ofertei Ager Leasing IFN, este de 160.134,92 lei, cu TVA. În acest preț sunt incluse toate echipamentele și dotările suplimentare solicitate de IGPR, contravaloarea reviziilor și a inspecțiilor tehnice periodice, valoarea asigurărilor CASCO și RCA, montajul, proiectarea, omologarea și avizarea de către instituții abilitate, precum și toate cheltuielile de leasing implicate (dobânzi, comisioane), au precizat oficialii Inspectoratului.

Nicolae Berechet, Dan Valentin Fătuloiu, Gheorghe Popa și Cristian David au fost factorii de decizie în Ministerul de Interne

transmisiuni – cu 12.438 euro preț de bază, 16.508 euro dotări suplimentare, 1.701 euro revizii și 5.389 euro cheltuieli suplimentare de leasing.

Ministrul Internelor și Reformei Administrative, Cristian David, a cerut conducerii Inspectoratului General al Poliției Române să suspende contractele de achiziție de autospeciale pentru Poliție. Potrivit Ministerului Internelor și Reformei Administrative, una dintre măsurile rezultate în urma verificărilor realizate de către Corpul de Control vizează suspendarea efectelor contractelor semnate de către IGPR privind achiziția de autospeciale de poliție, context în care ministrul David a cerut conducerii Poliției Române ca, în regim de urgență, să dispună măsurile necesare în consecință.

Ca măsură suplimentară, ministrul MIRA, Cristian David, a cerut ca toate licitațiile de autovehicule organizate în ultima perioadă de timp de către structurile ministerului să fie verificate de Corpul de Control al MIRA, măsura fiind ordonată în 22 septembrie. Datele prezentate ministrului de Corpul de Control cu privire la contractul cu scandal au reprezentat în sine sesizarea făcută de ministru către Departamentul Național Anticorupție. Nerespectarea prevederilor OUG 344/2006 și HG 925/2006 este primul cap de acuzare al raportului Corpului de Control al MIRA referitor la atribuirea de către IGPR a contractului de achiziție de autospeciale de la *Ager Leasing*. Firma care și-a adjudecat cele 32 de contracte nu a fost obligată să-și asume înlocuirea autospeciilor avariate fără costuri suplimentare. Ancheta a scos la iveală că membrii Comisiei de Evaluare a IGPR nu a cerut clarificări societății *Ager Leasing* pentru justificarea prețurilor, fapt ce a dus la prețurile excesive. Oferta a fost prezentată fără a fi detaliate componentele, fapt ce impunea Comisiei de Evaluare să declare această ofertă ca neconformă, situație care ar fi condus la anularea procedurii de atribuire a

contractelor respective. La 29 februarie 2008, IGPR, prin semnătura șefului Poliției, chestor Gheorghe Popa, a aprobat raportul procedurii de atribuire. Totodată, au fost respinse ofertele comune depuse de Raiffeisen Leasing și Midocar. În concluziile raportului se apreciază că semnarea contractelor cu *Ager Leasing* s-a aflat în contradicție cu solicitarea făcută de Ministerul Internelor și Reformei Administrative, care a atenționat conducerea IGPR să analizeze cu maximă atenție ofertele, întrucât existau discrepanțe majore între prețul mașinilor și valoarea echipamentelor și dotărilor suplimentare. Corpul de Control din MIRA a concluzionat că atribuirea contractelor s-a făcut cu încălcarea legii, în folosul *Ager Leasing*. Anchetatorii din MIRA cer ca IGPR să ia de toate măsurile în vederea suspendării efectelor contractelor încheiate cu *Ager Leasing*, iar raportul și materialul probator a fost înaintat la DNA, pentru identificare și tragerea la răspundere a persoanelor implicate. Conform ministrului Cristian David, contractul cu firma *Ager Leasing* nu prevedea plăți în 2008, iar primele livrări erau planificate pentru 2009. Bani prevăzuți în contract vor fi plătiți. Interimarul Gheorghe Plai anunța, pe 17 octombrie, că au început procedurile de suspendare a contractului de achiziție de mașini. Plai a recunoscut că există riscul de a se plăti daune din cauza suspendării, dar tot acesta a afirmat că în contract nu sunt prevăzute daune în cazul rezilierii și că suspendarea se poate face pe cale amiabilă sau se poate renegocia prețul.

Subiect de discuții, ironii și pariuri au fost celebrele dotări suplimentare care ridicau prețul unui *Logan* de la 11.000 de euro, la 45.000 de euro. Iată-le! Telefoane tip *Motorola GP 340* la prețuri între 1.263 și 2.324 lei, în timp ce pe piață costă 1.214 lei. Echipamente radio-comunicații de tip *GM 360 VHF*, pentru care *Ager Leasing* a cerut între 2.588 lei și 2.854 lei, prețul pe piață liberă fiind de 1.744 lei. Rulete, în lungime de 50 m, de tip profesional, la un preț ce variază între

403 și 408 lei, când în magazine costă între 15 și 200 lei. Etilotest electronic *Drager 7410 Plus RS RO*, care a fost scos din fabricație la începutul lui 2008, dar pe care *Ager Leasing* îl vinde, la IGPR, la prețuri între 10.627 lei și 13.604 lei. Pe piață costă maximum 9.100 lei.

Prețurile stabilite de *Ager Leasing* variază în funcție de lot, chiar dacă părțile contractante sunt mereu aceleași – IGPR și *Ager Leasing*.

IGPR a mai cumpărat de la *Ager Leasing* cuști pentru unul sau doi câini cu sistem propriu de colectare a dejecțiilor, prevăzute cu climatizare și exhaustor, cu sume între 19.926 și 20.929 lei bucata, și bandă reflectorizantă, în lungime de 1.200 metri liniari, pe care este inscripționat „Poliția! Nu treceți!”, cu sistem de aplicare și tije de susținere fabricate din aluminiu, cu 6.542 lei.

Investigațiile ulterioare ale Corpului de Control al ministrului de Interne au găsit 15 polițiști, membri ai Comisiei de evaluare a ofertelor, care se fac vinovați de proasta gestionare a selecției cu pricina. Cei 15 sunt toți în subordinea comisarului-șef Ceașu Jean, director adjunct al Direcției de Logistică a IGPR, și sunt verificați cu privire la modul în care au acceptat oferta depusă de către societatea lui Bogdan Savin, *Ager Leasing*, la prețuri mult umflate față de cele existente pe piață. Este cercetat și Jean Ceașu și comisarul șef Ion Ioniță și inspectorul Cristian Volonschi, dar și inspectorul Valentin Mărchidanu și alți 12 specialiști ai IGPR. Jean Ceașu este cel care a mediat achiziția din 2006 cu aceeași *Ager Leasing* și deține, până la o decizie definitivă a unei instanțe, în continuare, aceeași funcție, fiind supraveghetorul derulării contractelor.

Una peste alta, un scandal plecat din CSAT s-a terminat cu un dosar de cercetare la PNA, un comisar șef de IGPR destituit și trecut la munca de jos și 15 polițiști în anchetă, dar în aceleași funcții.

text Silvana Pătrășcanu

foto Agerpres

Toate licitațiile, verificate de Corpul de Control

Cumpărături fără noimă

Final în coadă de pește

Pentagonul:

clădire, instituție sau simbol?

Pentagonul aproape că și-a pierdut calitatea de substantiv propriu, pentru că a devenit un nume comun, cu înțelesuri multiple: unii se referă doar la clădirea cu cinci laturi, cinci etaje vizibile și cinci inele concentrice; alții prin Pentagon înțeleg Departamentul american al apărării, adică o instituție de bază a Statelor Unite; în sfârșit, pentru mulți Pentagonul reprezintă simbolul puterii militare americane. Indiferent cum am privi Pentagonul, după cel de-al Doilea Război Mondial el continuă să polarizeze atenția analiștilor politici și militari, a publicului, dar și a teroriștilor, fiind pe cât de mediatizat, pe atât de misterios din toate cele trei perspective: arhitectural, instituțional, simbolic.

Povestea clădirii în cinci laturi

Povestea unei superinstituții militare

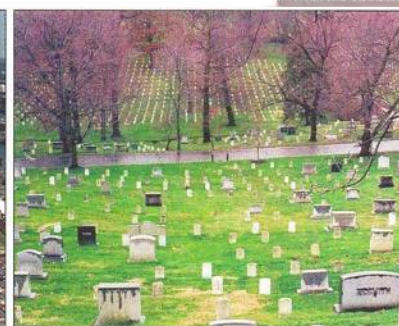
Nu întâmplător clădirea Departamentului

american al apărării este vecină cu un alt simbol major militar american, Cimitirul Național Arlington. Dacă clădirea Pentagonului reprezintă partea activă, palpabilă, vie, profană a puterii militare, uriașul Cimitir Arlington păstrează eternitatea soldaților americani, Mormântul Eroului Necunoscut, simbolizând latura sacralizată a civilizației americane. Pentru ca spațiul simbolic al construcțiilor washingtoniene purtătoare de exemple și învățăminte pentru cei rămași prin viață trecători să fie complet, eroilor americani ai fiecărui mare război le-a fost dedicat chiar în spațiul dintre Pentagon și Capitoliu un impresionant memorial, ce se constituie într-un loc de pelerinaj / promenadă / jogging exploatabile turistic, cultural și implicit... propagandistic.

Deși pe lume mai sunt și alte țări ce dispun de mari și redutabile armate, nici una nu se bucură de o oarecare recunoaștere pentru clădirea care îi adăpostește ministerul apărării, de război sau al forțelor armate. Nici rușii cu celebra și temuta lor Armată Roșie, nici chinezii, nici germanii sau francezii nu au reușit, sau poate nici nu au dorit, să încarneze puterea lor militară în niște ziduri și etaje. Doar britanicii cu al lor obicei în a-și „boteza” și personaliza clădirile, au făcut cunoscut (în mai mică măsură, ce-i drept) cenușul lor *White Hall*, drept sediul poate celei mai adânc tradiționale și performante instituții militare din lume.

Piatra de temelie a clădirii Pentagonului a fost pusă cu doar trei luni înaintea intrării Statelor Unite în cel de-al Doilea Război Mondial, în 1941, pe data (fatidică) de 11 septembrie, întreaga construcție fiind încheiată doar șaisprezece luni mai târziu, pe 15 ianuarie 1943. Concepția arhitecturală a fost semnată de un american de origine suedeză, George Bergstrom, care a structurat întreaga lucrare în jurul cifrei de cinci: cinci etaje (plus încă două la subsol), dispuse pe cinci laturi, fiecare etaj cumulând cinci inele concentrice, toate străbătute de coridoare însumând peste 28 de kilometri lungime. Zona deschisă din centrul celor cinci inele ale Pentagonului are o suprafață de 20.000 de metri pătrați, căpătând încă din timpul Războiului Rece porecla (din nou fatidică) de *Ground Zero* (la fel ca locul atentatelor asupra turnurilor gemene din New York) deoarece se presupunea că mai multe rachete balistice sovietice ar fi fost permanente ațintite exact asupra aceluși punct. Circa 23.000 de militari și civili, plus aproximativ 3.000 de angajați în serviciile de sprijin lucrează zilnic în ceea ce este considerată drept cea mai întinsă clădire de birouri din lume, pe care nici Casa Poporului megalomaneului Ceaușescu, construită patruzeci de ani mai târziu, nu a reușit să o egaleze.

Concentrând într-o măsură covârșitoare simbolul puterii militare americane, clădirea Pentagonului a trebuit să accepte și rolul ingrat de piesă de decor obligatoriu

al marilor demonstrații și proteste anti-război din anii '60. Pe 21 octombrie 1967, în plină escaladare a implicării militare americane în conflictul din Vietnam, 35.000 de protestatari au cerut oprirea războiului în fața clădirii despre care exista percepția populară că adăpostește virusul agresiv al militarismului american. După patruzeci de ani, pe 17 martie 2007, tot în mijlocul unui război implicând o masivă contribuție și jertfă americană departe de frontierele americane, în Irak, 15.000 de oameni au protestat mărșăluind între Memorialul Abraham Lincoln și latura de nord a Pentagonului.

Fie și simpla enumerare doar a elementelor componente principale a sistemului militar american este amănunțită prin complexitatea și specializarea sa, dovadă nivelul de performanță teoretică și practică atins de cea mai puternică mașină de război a lumii de la Roma antică încoace. În condițiile în care aria de responsabilitate este nici mai mult, nici mai puțin decât lumea întreagă și în plus eșecul nu poate fi o opțiune acceptabilă politic, Departamentul american al apărării a trebuit să-și dezvolte o structură de comandă și control, eșalonată pe toate nivelele ierarhiei militare, pe cât de performantă, pe atât de vastă. În cel de-al Doilea Război Mondial, Statele Unite și Germania nazistă au fost singurele mari puteri ale lumii care au desfășurat operațiuni militare strategice simultan pe două fronturi: americanii au luptat în același timp pe frontul din Europa și pe cel din Pacific contra germanilor și japonezilor, iar *Wehrmacht* a trebuit să se apere și pe frontul de est și pe cel de vest. Americanii au învins zdrobitor pe ambele

fronturi, în timp ce germanii au pierdut sângeros. În schimb, după marea conflagrație, americanii au continuat să fie implicați militar masiv în alte războaie de lungă durată, precum cele din Coreea (1950-1953), din Vietnam (1965-1973), din Afganistan (din 2001 încoace), din Irak (din 2003 încoace) sau în operații militare de anvergură precum cele din Grenada (1983), din Panama (1989). Participarea la toate aceste conflicte militare, plătită cu mult sânge și multe miliarde de dolari, a însemnat tot atâtea lecții învățate de Pentagon, care au fost în mare măsură aplicate în practică, ceea ce nu se poate spune, spre exemplu, despre armata română nici după dramaticele experiențe din Primul și cel de-al Doilea Război Mondial și nici chiar după cei 15 ani de prezență cu trupe în misiuni internaționale de pace.

Nu dintotdeauna Departamentul american al apărării a avut structura unitară și deosebit de complexă din prezent. Mai întâi a fost Departamentul de război fondat la 1789 (anul Revoluției franceze), iar apoi Consiliul Amiralității în 1780 (după model britanic), urmat de Departamentul Marinei Militare în 1798. Greu de crezut astăzi, dar americanii au luptat și învins în cel de-al Doilea Război Mondial având pentru fiecare categorie de forțe (terestre, aeriene, navale) câte un minister. Abia pe 26 iulie 1947, președintele Harry Truman a reușit, după semnificative opoziții, să semneze Actul de Securitate Națională prin care erau reunite într-o unică instituție Departamentul apărării (echivalentul Ministerului român al apărării) toate componentele militare ale apărării Statelor Unite, adică trupele terestre (*the Army*), navale (*the Navy*), aeriene (*the Air Force*) și

Corpul Infanteriei Marine (*Marine Corps*), la care se adaugă printre alte structuri politice, administrative, logistice sau de afaceri publice, Agenția Națională de Securitate (NSA), Agenția de Contraspionaj (*Defence Intelligence Agency*), precum și mai recent creată (după 11 septembrie 2001) Agenția a Forței de Protecție a Pentagonului. Echivalentul Statului Major General român este Comitetul Întrunit al șefilor de Stat Major, al cărui președinte este în prezent amiralul Michael G. Mullen.

Toate forțele armate ale Statelor Unite se află în subordinea Autorității Naționale de Comandă din care fac parte desigur Președintele și secretarul apărării, în prezent Robert Gates. Acesta are în subordine departamentele categoriilor de forțe, care se ocupă de echiparea și instruirea trupelor, comandamentele regionale și cele specializate, cele care conduc efectiv operațiile militare, precum și Comitetul Întrunit al șefilor Statelor Majore, care se ocupă de planificarea și coordonarea tuturor activităților militare. Strategii Pentagonului au împărțit lumea în care Statele Unite au peste tot interese de apărare în șapte regiuni geografice, responsabilitatea pentru fiecare dintre acestea fiind acoperită din punct de vedere militar de câte un comandament: America de Nord (USNORTHCOM), America de Sud (USSOUTHCOM), Europa (USEUCOM), Orientul Mijlociu și Africa de Est (USCENTCOM), Asia de Sud-Est și Pacific (USPACOM) și Africa (nou înființat, în 2008, USAFRICOM). Pe lângă aceste comandamente regionale, armata americană mai dispune de unele structuri specializate de comandă operațională precum Comandamentul pentru operații speciale (*US Special Operations Command*), Comandamentul strategic (STRATCOM) pentru armele și instalațiile nucleare și spațiale, Comandamentul forțelor întrinite americane (JFCOM) și, în fine, Comandamentul pentru transporturi (TRANSCOM) care acoperă toate meridianele Pământului. Desigur, nu toate aceste structuri

funcționează în celebra clădire a Pentagonului, ele fiind amplasate în diferite baze de pe teritoriul Statelor Unite, din Hawaii, până în Florida și Nebraska.

Nici una dintre categoriile de forțe americane, respectiv trupele terestre (*Army*), navale (*Navy*) sau aeriene (*Air Force*) nu beneficiază de vreun renume de excepție, așa cum pe vremuri *Wehrmachtul* nazist umbrea pe toate fronturile atât *Luftwaffe-ul* lui Göring, cât și *Kriegsmarine* a lui Doenitz. În schimb, Pentagonul simbolizează cea mai puternică mașină de război contemporană, rivalizând poate doar cu armata Romei antice, singura capabilă să intervină la nivel strategic, oriunde și oricând în lume. Practic, Pentagonul simbolizează forța militară americană dovedită prin spectaculoase operații militare de anvergură, începând de la debarcarea din Normandia la 6 iunie 1944 și până la înfrângerea armatelor lui Saddam Hussein în primăvara lui 2003. Pentagonul înseamnă un buget militar copleșitor în comparație cu principalii săi rivali. Nici o altă putere militară contemporană (nici cea rusă și nici cea chineză) nu se poate măsura singură, într-o confruntare directă, cu cea americană.

Într-o lume a televiziunii *live on line*, a internetului, a comunicațiilor globale instantanee, imaginea, percepția au devenit o armă la fel de importantă precum cea nucleară. Cu alte cuvinte, poate mai important decât ceea ce este în stare Pentagonul să facă în mod real (dislocări rapide de trupe pe glob, arme inteligente, tehnici performante de luptă, putere de foc zdrobitoare, sisteme de supraveghere și control, portavioane, bombardiere invizibile etc.), este ceea ce cred sau bănuiesc ceilalți (rivalii sau chiar și aliații) că armata americană ar putea face. Aceasta se numește descurajare și poate avea o eficacitate infinit mai mare decât un bombardament strategic, fie acesta și nuclear. Mitul atotputerniciei și omniprezenței decisive

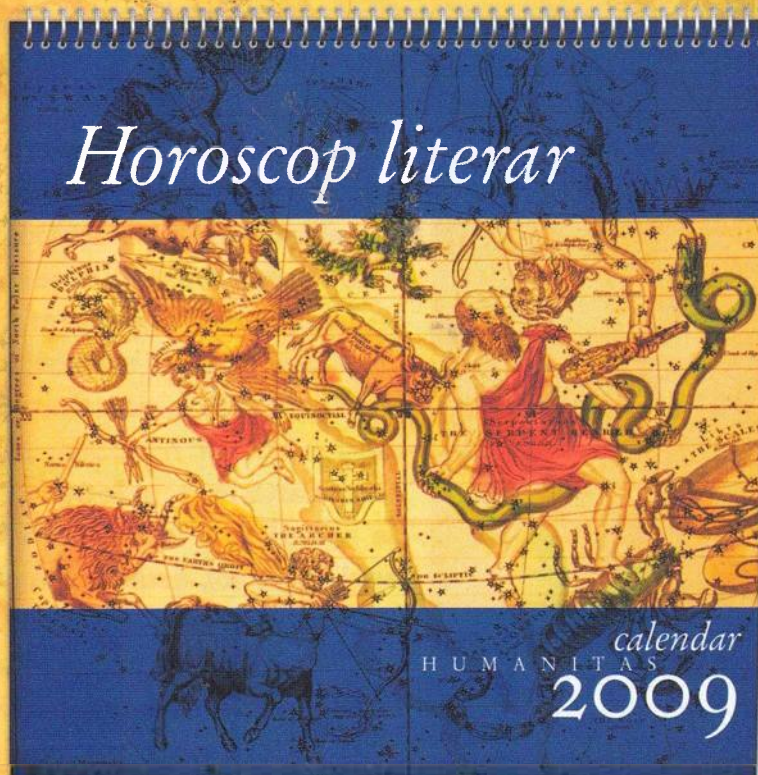
este de fapt marele secret al Pentagonului, care de altfel a fost împărțit și de NATO. O demonstrație de forță (spre exemplu, dislocarea unui portavion american, un bombardament chirurgical sau acțiunea punctuală a forțelor speciale) devine astfel mai credibilă și permite obținerea unor rezultate politice mult mai benefice.

Tocmai de aceea relația dintre Pentagon și *Hollywood* de la cel de-al Doilea Război Mondial încocoare a fost în permanență extrem de strânsă și reciproc avantajoasă: mogulii filmului au câștigat milioane de dolari din spectaculoase scenarii de război, iar militarii americani (piloți, soldați, marinari, submariniști) și-au consolidat o faimă pe care nici măcar trauma Vietnamului nu a putut-o distruge. Desigur, orice mit are nevoie de un sămbure de adevăr palpabil, iar acesta nu a lipsit deloc nici în timpul Războiului Rece și nici apoi, mai ales că presa americană a contribuit decisiv la mediatizarea globală a oricărui succes militar american, care ulterior a stat la baza unui film cu superstaruri pe generic. Contactul interpersonal cu militarii americani contribuie și el la consolidarea mitului. Oricine intră într-o bază militară americană metropolitană sau dintr-un teatru de operații rămâne impresionat de dimensiunile uriașe, de concentrarea de forțe umane și materiale, de organizarea și disciplina aproape mecanice. Începând de la gradul de colonel în sus și mai ales la generali, militarii americani sunt considerați persoane publice și în consecință trebuie să arate și să se poarte ca atare, adică drept vectori de imagine ai celei mai puternice și performante armate din lume. Nici vorbă de burți revărsate abundant peste curea, nici gând de fețe buhăite sau îmbăcsite și în nici un caz o coloană vertebrală de cauciuc, așa cum se poate observa, chiar și în fotografiile oficiale, la majoritatea colonelilor și generalilor români actuali, chiar până la vârful piramidei militare mioritice.

text: Călin Hentea

Horoscop literar 2009

„Cum? Gândiți oare că atâtea mii de stele strălucesc pe degeaba?” se mira Seneca, unul dintre filozofii care credeau că astrele influențează destinul omului.

„Urmez multitudinea înșiruirii de stele în cursa lor circulară”, spunea Ptolemeu, atent deopotrivă la ce se întâmplă pe bolta mișcătoare și la ce se întâmplă pe Pământ. În schimb, Schopenhauer vedea în astrologie o dovadă a „subiectivității jalnice a oamenilor”, care raportează cursa astrelor în univers „la micul lor eu” și pun în relație cerul plin de constelații cu pământul plin de ticăloși.

Cu capul în stele și cu ochii în carte, Zodierul schimbă foaia de calendar, după mirările omului modern: „Cum? Gândiți oare că atâtea mii de cărți strălucesc pe degeaba?” Fie ca în anul care vine să fiți sănătoși, veseli, ocrotiți de cărți și de astre deopotrivă.

Zodier
pentru conformitate Ioana Pârvulescu

SANDRA IZBAȘA – gi

Merge pe bârnă ca și cum ar fi pe stradă, iar când are de făcut un exercițiu la sol, îl face ca o adevărată maestră. La prima vedere e o mână de fată firavă, dar în realitate este o tânără puternică, oricând capabilă să se concentreze asupra a ceea ce are de făcut și să își ducă un exercițiu până la capăt, chiar și atunci când a suferit o accidentare. Anul acesta, la Jocurile Olimpice de la Beijing a arătat lumii întregi că, la sol, este regină și a obținut medalia olimpică de aur. Sandra Raluca Izbașa visează aur și la Campionatele Mondiale ediția 2009 și promite să participe și la Jocurile Olimpice de la Londra din 2012.

mnasta de aur a României

Am vizitat-o pe Sandra Izbașa la Complexul Olimpic Sydney 2000 de la Izvorani. Abia își încheiasse antrenamentul. Era chiar înaintea participării sale în cadrul Cupei Toyota International din Japonia (unde, între timp, a câștigat, de altfel, primul loc la sol și locul al doilea la bârnă). Lua lecții de șofat asistată fiind de către coordonatorul lotului național de gimnastică, Nicolae Forminte. Deschisă, calmă și prietenoasă, Sandra ne-a vorbit despre ea, despre rigorile vieții de campion, despre cum se construiesc

simplă grupată, piruetă triplă, două șuruburi și jumătate, un șurub, un șurub și jumătate înapoi, un șurub și jumătate înainte, cadet cu 3.60, sfoară cu deschidere, trei șuruburi. Pe scurt, un exercițiu la sol marca Sandra 2008. Atâtea piruete, atât de multe rotații și fata asta nu se încurcă, nu ametește. „Când am învățat primele elemente dificile pe la șapte ani, mai ameteam pe moment fiindcă nu știam foarte bine cum să mă învârt, dar pe atunci doar experimentam. Acum știm exact cum să aterizăm și cum să evităm o problemă vită în clipa când suntem în aer. Asta înseamnă muncă, repetiții, tehnică. Nici nu mai simt vreo amețelă”, susține Sandra. Pentru

exercițiul de la sol – aparatul preferat al Sandrei, după el îi mai place bârna – are nevoie și de coregrafie. Aici intervine coregraful Valer Puia, dar și Sandra. „Muzica o propune dl coregraf Puia, dar eu sunt cea care decid dacă este OK pentru mine și pot să evoluez cu un exercițiu pe respectiva melodie. Dacă nu, îi spun să o modifice puțin, fie fiindcă e prea lentă, fie că e prea dinamică. Solul pe care l-am avut la Olimpiadă, l-am realizat împreună cu dl Puia. Venea dumnealui cu idei, veneam și eu. Tatăl meu a urmat lecții de pian și cred că și eu am moștenit un pic de ureche muzicală. Eu însă m-am concentrat mai mult pe gimnastică.” Cum se construiesc

Fiecăruia, Dumnezeu îi dăruiește o copilărie și fiecare copilărie e frumoasă în felul său. Nu trebuie neapărat să ți-o petreci în fața blocului jucându-te cu alți copii.

exercițiile, dar și despre micile bucurii și giubuslucuri pe care le fac în timpul liber cele care aduc aur și faimă României la competițiile internaționale de gimnastică. De la momentul interviului nostru și până la sfârșitul lui 2008, Sandra a mai trebuit să concureze la încă trei concursuri internaționale – aceasta fără cel din Japonia – și anume: în Italia, Spania și Belgia. A participat doar la individual – sol și bârnă.

Sandra a pășit pentru prima oară într-o sală de gimnastică în 1994 la clubul Steaua București, când avea patru ani. De atunci, gimnastica a devenit o a doua sa natură. Primii săi antrenori au fost: Eliza Stoica, Elena Ceampelea, Angela Cacovean, Mariana Ristea, G. Neagu și M. Vintilă. În paralel cu gimnastica, Sandra a practicat o perioadă handbal, dar zarurile au căzut mai degrabă în favoarea gimnasticii. Rezultatele obținute până acum dovedesc faptul că a făcut o alegere bună. „Cine spune că făcând atât de mult sport îți pierzi copilăria, greșeste. Nu știu câți copii au avut șansa să vadă atât de multe țări câte am văzut eu, la anii pe care îi am. Când eram mai mică aveam timp și de antrenament și de școală și de joacă, mai târziu, când am crescut, evident că nu am mai avut timp să ies cu copiii. Dar, în ansamblu, am avut o copilărie frumoasă”, spune Sandra Izbașa. În 2003, Sandra a intrat în lot la Onești, apoi în lotul olimpic de la Deva, în 2005.

Tsukahara simplă echer, tsukahara

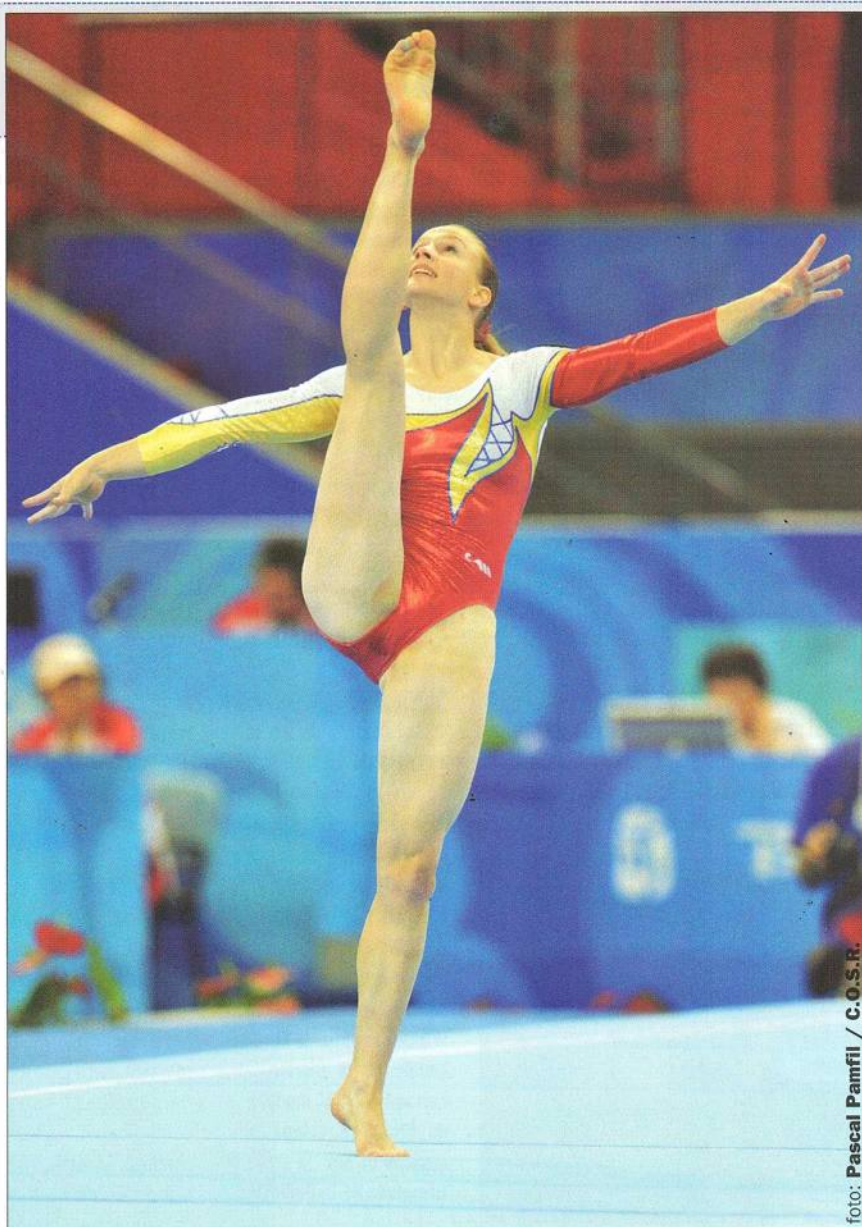

foto: Pascal Pamfil / C.O.S.R.

exercițiile? „La bărnă, spre exemplu, împreună cu domnișoara Liliana Cosma realizăm un set de elemente artistice și tehnice care sunt cerute și cotate cel mai bine în concursuri. Avem o serie întreagă de cuvinte de jargon pe care oamenii obișnuiți nu le înțeleg. De pildă, când spun că voi face un 5-4 cu 5-4 înseamnă că voi executa o rotație și jumătate spre înapoi cu o rotație și jumătate spre înainte. *Cloș* e o deschidere în sfoară, *pușcă cioară* înseamnă un genunchi îndoit cu un genunchi întins, așa ca o pușcă”, explică gimnasta cu însufletire.

Nu vreau să devin antrenore, nu mă văd în această postură după ce voi încheia cu gimnastica.

foto: Pascal Pamfil / C.O.S.R.

Cum arată o zi din viața celei care a adus numeroase victorii în gimnastica românească atunci când cârcotașii se îndoiu de valoarea noii generații sosite după Cătălina Ponor? „Mă trezesc, urmează cântarul de dimineață, micul dejun, școală între 8.00 și 10.15, antrenament, masă, somn, antrenament, tratament dacă avem nevoie de așa ceva, somn. Îmi place la școală, mai ales îmi plac lecțiile de română, istorie, geografie și engleză. Engleza chiar îmi este foarte folositoare. Când eram mică, am luat lecții de germană, dar cum la Deva nu avem cursuri de germană, urmez cursuri de franceză. Anul viitor voi da și bacalaureatul: sport, practică și teorie, engleză, română, geografie și istorie. Vreau să urmez Facultatea de Educație și Sport la ANFS și aș mai vrea, în paralel, să mai urmez o facultate. Nu m-am hotărât încă la una. Oricum, până atunci, mă voi concentra pentru Campionatele Mondiale de Gimnastică de anul viitor și, evident, vreau să prind Olimpiada de la Londra din 2012.”

Gimnastica nu înseamnă doar muncă și succese. Adesea înseamnă lacrimi de

durere suferite în urma accidentărilor, când îți dai seama că poți mai mult, dar un accident stupid te pune în imposibilitatea de a mai continua lupta pentru o medalie. Sandra Izbașa nu a fost scutită de destin de astfel de momente. Și acestea, chiar anul trecut, înainte de Olimpiadă. „Mi-a fost foarte greu. Am dat dintr-una într-alta. Am avut probleme cu piciorul, apoi cu spatele. Am intrat la un antrenament, nu chiar bine încălzită, două luni a trebuit să stau în gips cu piciorul, după care a trebuit în trei săptămâni să revin și să pot concura la Mondiale. După Mondiale am avut un pic de pauză, apoi a trebuit să lucrez mai în forță. Am avut probleme la spate și m-am oprit două luni și jumătate. La Europenele de la Clermont-Ferrand, anul acesta, am luat aur la sol și pe echipe, plus bronz la bărnă. Așadar, mi-am revenit destul de bine. Am avut accidentarea în finala de la bărnă, când am bătut picior peste picior și s-a produs fisura. Părinții și antrenorii m-au susținut și mi-au spus să nu mă las, că pot face față la Olimpiadă. Nu m-am lăsat niciodată influențată de vocile care spuneau: *Sandra s-a accidentat, iese din calcule*. Chiar dacă poate, uneori, am lăsat impresia că voi renunța, nu era așa. Eu nu renunț ușor, mereu îmi spuneam: *pot, pot, pot mai mult!* Sunt o luptătoare, nu mă interesează comentariile răutăcioase. Chiar dacă mulți se bazau la Olimpiadă pe alte nume din gimnastică, eu mi-am văzut de treabă și m-am luptat mai departe pentru medalie”, povestește Sandra Izbașa.

Dincolo de suferințe și bucuria succesului, Sandra este o tânără de 18 ani – împliniți pe 18 iunie a.c. – cu multe vise, aspirații și idealuri. În timpul liber ascultă muzică, face plimbări, navighează pe internet, citește și niciodată nu are timp să se plictisească. „Ascult toate genurile de muzică, doar la manele fac alergie. Îmi ies bube! (râde!) Ascult dance, r&b, rock, baladă rock, hip-hop și, în general, orice

melodie care îmi place. De obicei nu am o formație preferată, poate să îmi placă o melodie de la o formație, dar restul albumului acesteia nu. De aceea merg doar pe melodii, nu pe o trupă în general. Când am timp citesc reviste, acum citesc *Legea atracției*, povești de înțelepciune. Evident că mai citesc și Coșbuc, Eminescu, dar asta și fiindcă îmi trebuie la școală, anul acesta trebuie să îmi susțin bacalaureatul. La filme nu prea am timp să mă uit. Uneori mai îmi place să merg la cumpărături când vin în București, dar dacă nu merge cineva cu mine nu prea mă duc singură fiindcă nu-mi place.” Altădată o puteai întâlni pe Sandra cu rolele în Herăstrău, acum nu mai are timp de așa ceva. Nici măcar la bunici nu mai ajunge decât foarte rar, nu fiindcă nu și-ar dori, ci fiindcă efectiv nu mai are timp.

Lumea o recunoaște acum pe stradă pe Sandra. „Imediat după Olimpiadă foarte multă lume m-a recunoscut pe stradă. Mă bucuram, dar mă și rușinam un pic. Îmi dau seama că lumea mă privește acum un pic altfel. Sunt alte cerințe, toată lumea e cu ochii pe ceea ce face Izbașa și trebuie să am grijă altfel de ceea ce fac și spun. Trebuie să fiu atentă și cum mă comport în sală, fetele mai mici mă iau drept exemplu.” Că nu are un prieten, Sandra nu este îngrijorată: „Nu are rost încă să am un prieten, mai ales că eu stau foarte mult la Deva și nici nu e momentul. Vreau să mai copilăresc un pic și să mă bucur de fiecare lucru pe care îl fac. Va veni și timpul pentru un prieten.” Prietene îi sunt mai ales colegile din echipa de la Deva cu care adesea face haz de necaz și se distrează de minune. Ține încă legătura pe net cu foștii colegi de clasă de la București, cei din clasele I-VI, dar și cu prietena pe care și-a făcut-o la Beijing – Cheng Fei – prima persoană care a felicitat-o după solul de la Olimpiadă.

text: Alice-Claudia Gherman

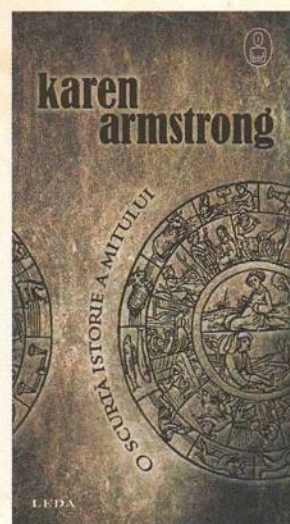
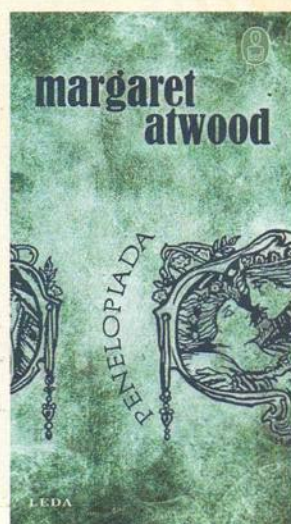
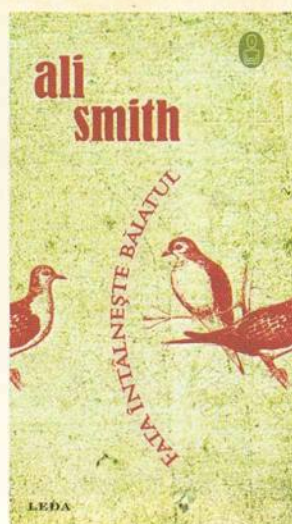
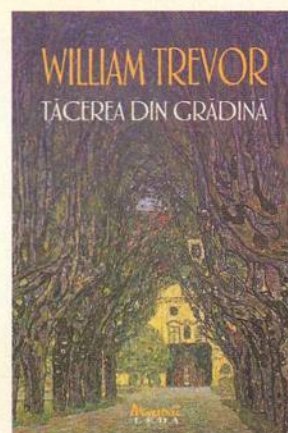
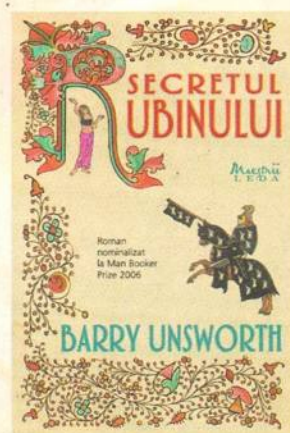
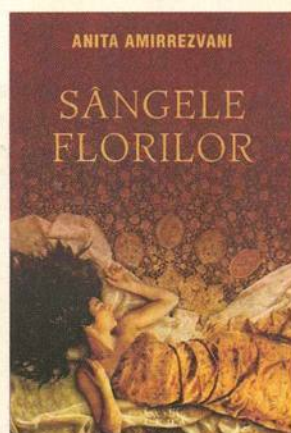
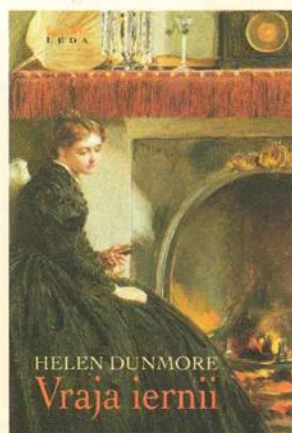
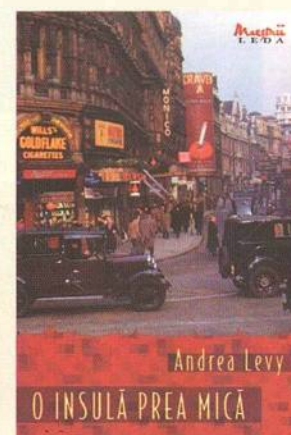
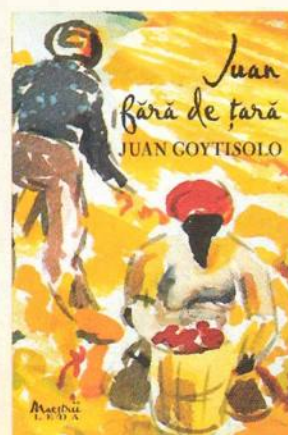
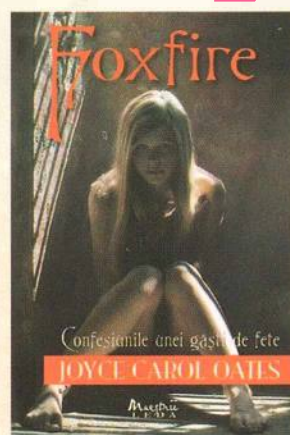
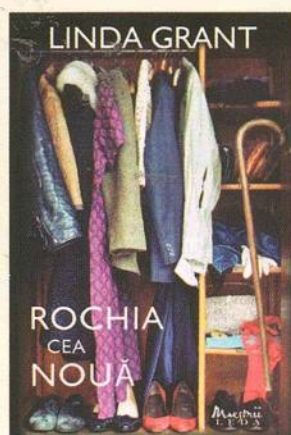
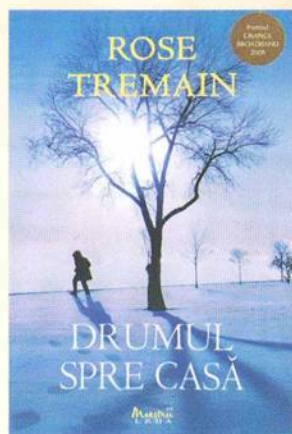
foto: Pascal Pamfil/C.O.S.R. și Octavian Tibăr

Palmares ● În 2006 la Europenele de la Volos a obținut medalia de aur la sol, argint cu echipa și bronz la bărnă, iar la Mondialele de la Aarhus a obținut medalia de bronz la individual compus și argintul la bărnă ● Anul 2007 i-a adus medalii de argint la individual compus și bărnă la Europenele

de la Amsterdam și bronzul pe echipe la Mondialul de la Stuttgart ● 2008 a însemnat cea mai mare performanță pentru Sandra: aur la sol și bronz la bărnă la Europenele de la Clermont-Ferrand, dar și medalia de bronz cu echipa și medalia de aur la sol la Olimpiada de la Beijing.

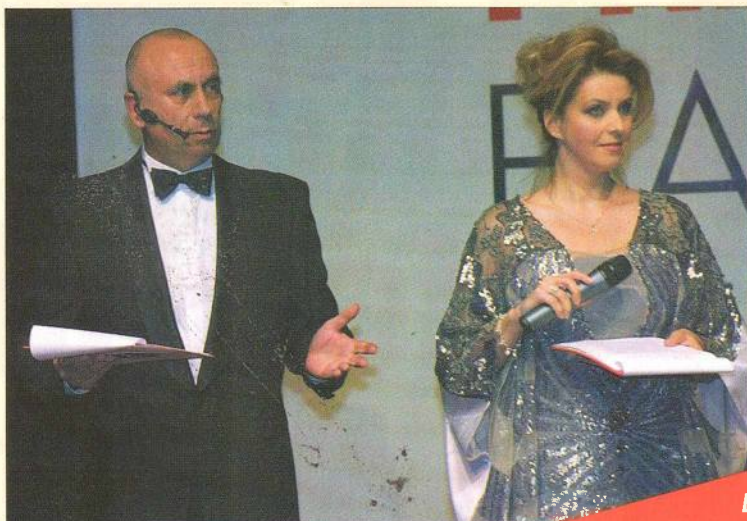

Editura Leda îți urează Crăciun Fericit alături de cărțile tale preferate!

Grupul Editorial Corint
www.ledabooks.ro • www.edituracorint.ro

Premiile FLACĂRA ediția 2008

by **ButanGas**
ButanGas Group since 1998

„Într-o vreme în care impostura e mai vizibilă, mai gălăgioasă decât oricând, noi, cei de la *Flacăra* ne încăpățânăm să identificăm valorile autentice și să le sărbătorim așa cum merită. Noi credem că modestia nu trebuie pedepsită prin ignorare, ci trebuie înțeleasă ca pe un apanaj al celor care construiesc durabil.”

Cu aceste cuvinte, Președintele – Director General al *Publicațiilor Flacăra*, George Arion, „secondat” de actrița Bianca Brad, a declarat deschisă *Gala Premiilor Flacăra*.

În Sala Amfi-
teatru a Teatrului Național

București, s-a desfășurat, în 24 noiem-

brie, *Gala Premiilor Flacăra*, ediția 2008 – by

ButanGas, cele mai vechi și mai cunoscute distincții din presa

românească, oferite pentru realizări semnificative în opt domenii: literatură,

teatru și film, muzică, arte plastice, știință, jurnalism, management și sport.

Cu aceeași ocazie s-a decernat și *Marele Premiu Flacăra*, unei perso-
nalități reper pentru poporul român – în acest an, Marcel Iureș.

De-a lungul timpului, revista *Flacăra* a premiat peste 350

de personalități, oameni care reprezintă adevărata

enciclopedie a valorilor României contempo-

rane. Oameni esențiali. Oameni puter-

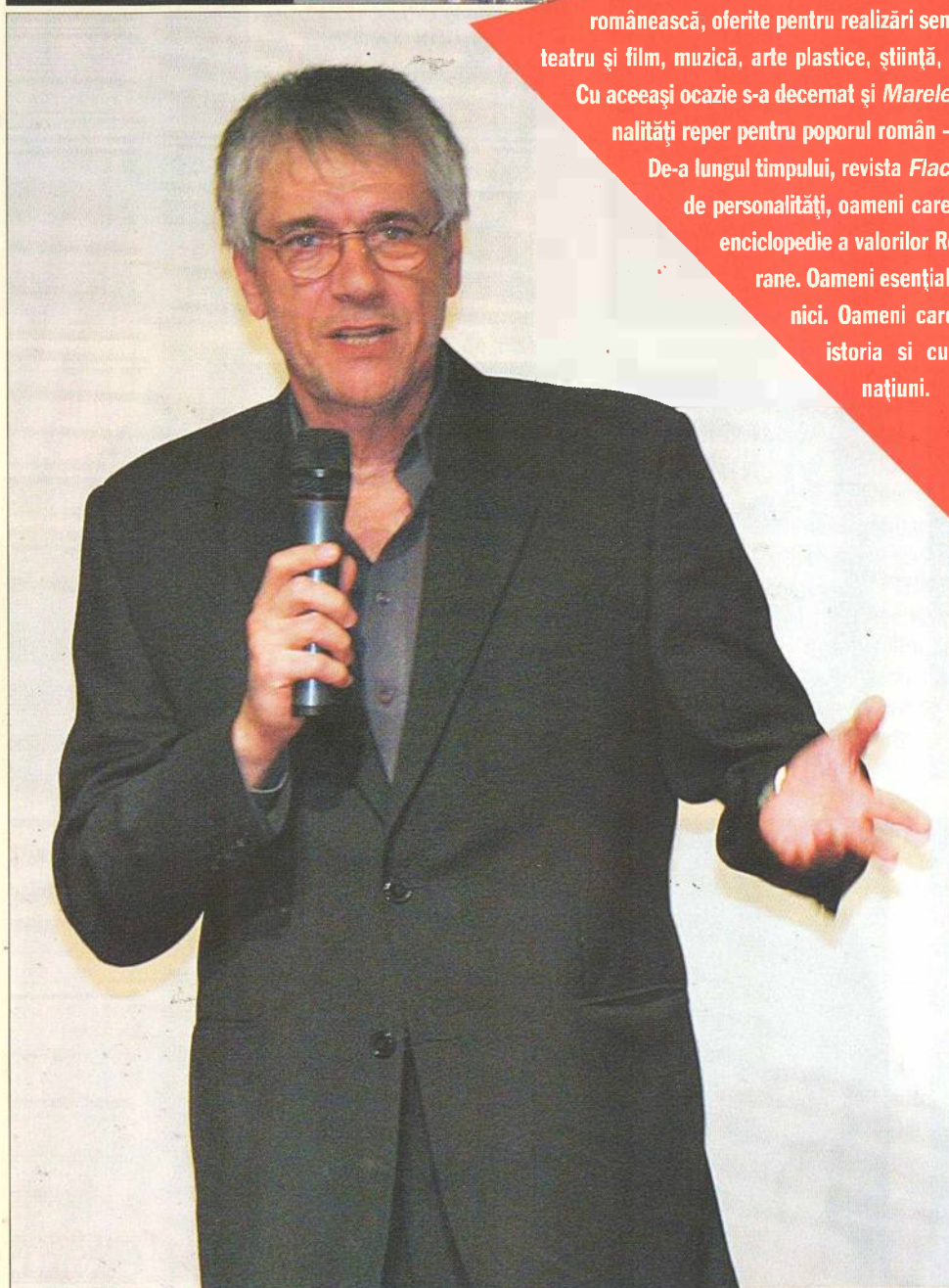
nici. Oameni care au modelat

istoria și cultura unei

națiuni.

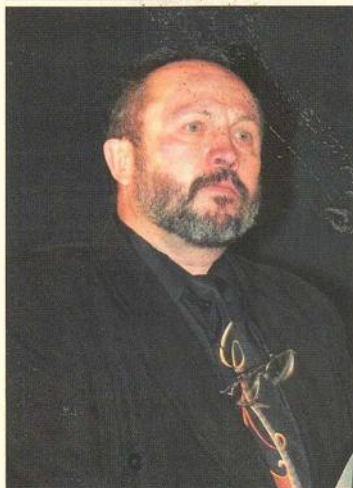
Marele Premiu Flacăra Marcel Iureș:

„Se spun aici lucruri gigantice despre un om, despre o profesie care, cum zicea Camus, este despre nimeni. Creația durează vreo 10, 15 secunde, gloria durează ceva mai mult, 15 minute... Nici nu știu ce să spun, ar trebui ori să neg ori să mă împăunez. Cum spunea dl. Leșe, nu sunt interpret, sunt creator, și e o mare capcană să rezști timpului. Mă onorează acest premiu, pentru că revista *Flacăra* și dv. sunteți confidenții unei anumite măsuri, unui anume tip de bun-simț, nu de modestie, ci de măsură bună.”

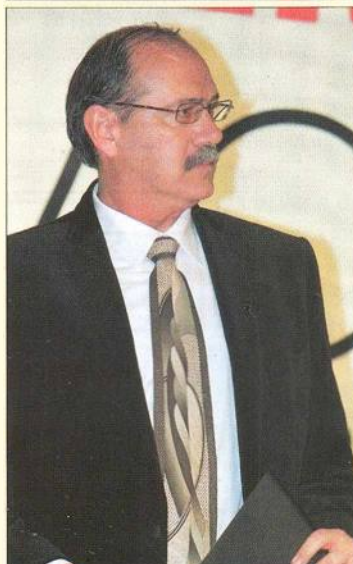

Trofeul calității – Fierul de Cristal Bancpost:
„Mi se pare un trofeu atât de prețios, încât mă simt tentat să-l pun în tezaurul băncii”, susține Mihai Bogza, președinte al Consiliului de Administrație.

Literatură Nichita Danilov:
„Pe când încă nu scriam, îl admiram pe Nichita și îmi doream să fie primul dintre poeți. Se pare că numele lui mi-a purtat noroc.”

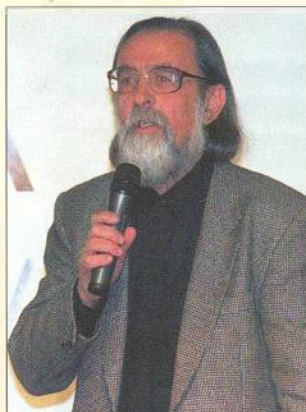
Management Aurel Pavel: „Deși am luat multe premii în viață, acum este pentru prima oară când nu am uitat să-mi invit mama, căreia îi dedic acest premiu.”

Teatru și Film Irina Petrescu:
„Mă leagă de publicațiile *Flacăra* o lungă, lungă prietenie. Ca cititor, dar și în chip de *cover-girl*, pe câteva coperte ale revistei *Rebus*, de care nu mă despart nici azi. Mă simt onorată, flătă, mângaiată de un duh bun și blând pe care George Arion știe să-l pună în paginile acestei reviste de-o calitate cu totul excepțională în zilele noastre atât de invadate de o presă minoră și uneori chiar rușinoasă.”

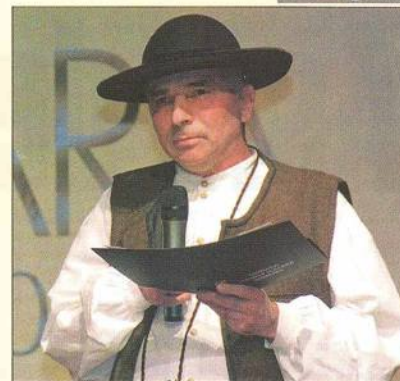
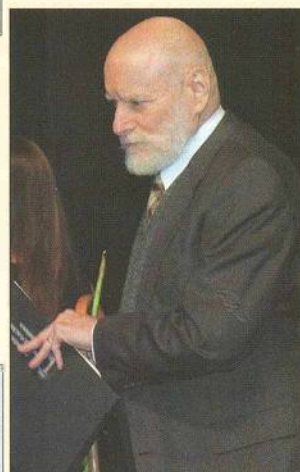
Arte Plastice

Vladimir Zamfirescu:
„Premiul acesta este un analgezic pentru durerea care acum face parte inseparabilă din mine.”

Știință

Vintilă Mihailescu:
„Eu știam că antropologia este o plăcere. Prin acest premiu aflu că este și o știință.”

Muzică

Grigore Leșe: „Premiul acesta mă onorează, că înseamnă că dv. mi-ați înțeles frământările și muzica. Eu sunt adevărat atunci când horesc.”

Sport Bogdan Lobonț: „Este o deosebită onoare să mă aflu printre acești oameni minunați ai artei și culturii românești. Vă mulțumesc din suflet.”

Jurnalism

Cătălin Tolontan, pentru că a promovat marca „Tolo”.

Distinto, trupa de Pop-Opera, a delectat sala, cu stilul lor unic și antrenant.

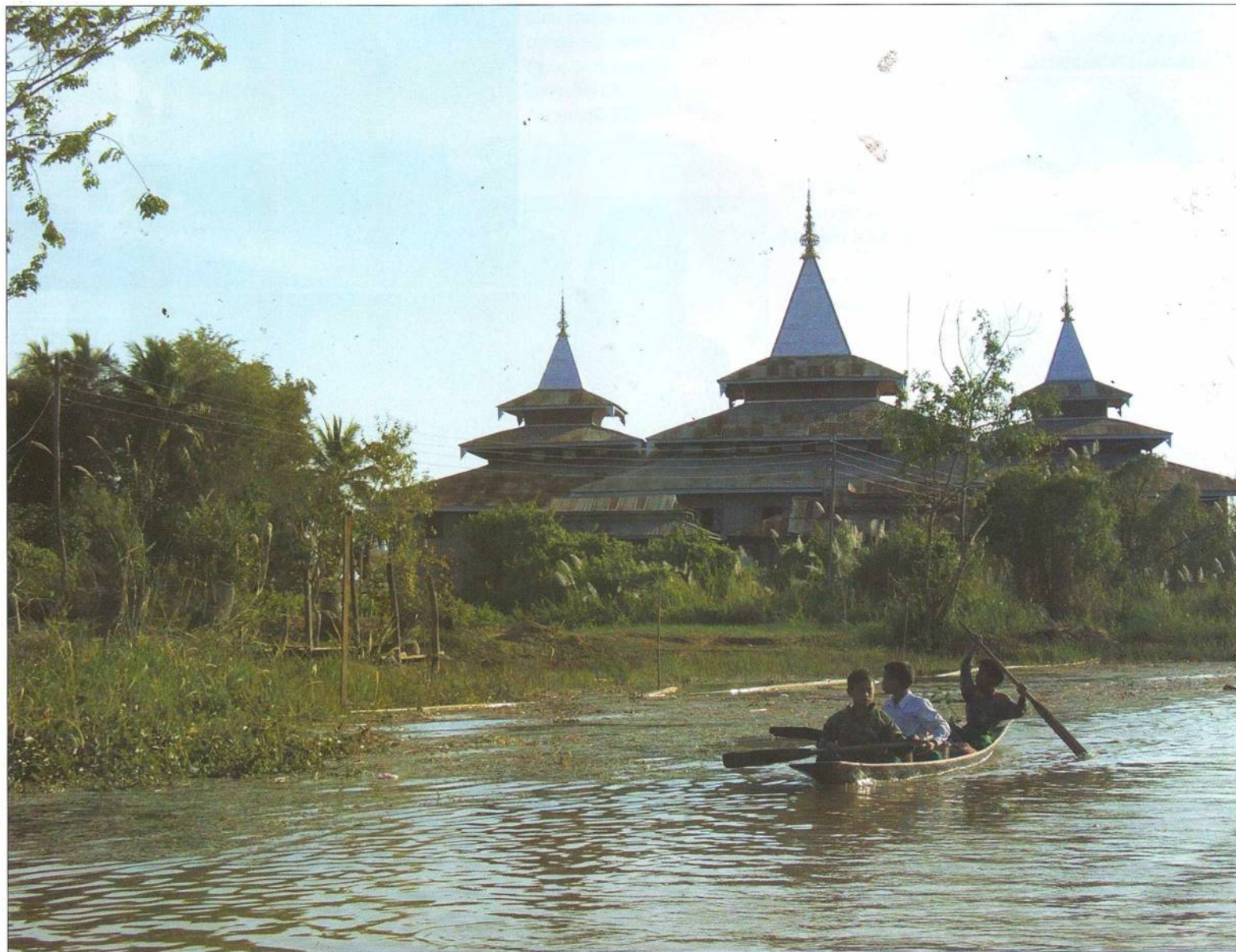

Asia de dincolo de zâmbete

PARADISURI EXOTICE

Frumusețea asiatică este subtilă, rafinată și, pentru noi, misterioasă și exotică. Nu este posibil să nu te îndrăgostești de Orient atunci când auriul chip al unei statui budiste îți zâmbeste serafic, atunci când pășești într-un templu atât de frumos încât ai impresia că măcar una dintre numeroasele zeități budiste au călcat aceleași dale cu doar câteva secunde înaintea ta sau când vezi o metropolă de pe terasa unui zgârie-nori sau o plajă cu nisip fin alb și cocotieri. Și, recunosc, că sunt o privilegiată căci m-am bucurat de momente de extremă fericire la întâlnirea pe viu a locurilor și oamenilor pe care alții le cunosc numai din fotografii, filme sau povestiri. Ce se întâmplă însă când ești în Asia și ieși dintr-un templu splendid, când părăsești zgârie-norul și ajungi în cartierele sărace, când Paradisul exotic devine infernal?

Birmania.
Viața nu este
întotdeauna ușoară
în Paradis.

Triunghiul de Aur

Lacrimi birmaneze

Nu sunt o bună jurnalistă și nici o bună scriitoare. Când Sfântul Petru o să mă întrebe „Ce-ai făcut în această viață ca profesie?”, am să răspund probabil că am lătrat la Lună. Țsta nu este un lucru grav, însă, căci nu talentul sau profesionalismul contează, ci omenia. Din păcate, chiar și calitatea mea umană este îndoieală. De exemplu, dintre toate lucrurile pe care le-am văzut în Asia nu sunt în stare să descriu nici unul cu limpezime și forță de expresie; se poate spune că m-am dus bou și m-am întors vacă. Iar în ceea ce privește omenia... de câte ori cineva mi-a zâmbit cu sinceritate, n-am fost în stare de recunoștință, de câte ori cineva mi-a zâmbit cu falsitate, n-am avut curajul să-i trag o palmă, iar de câte ori cineva mi-a plâns în față n-am fost în stare decât să-mi exprim regretele ca și cum aș fi o ipocrită de occidentală.

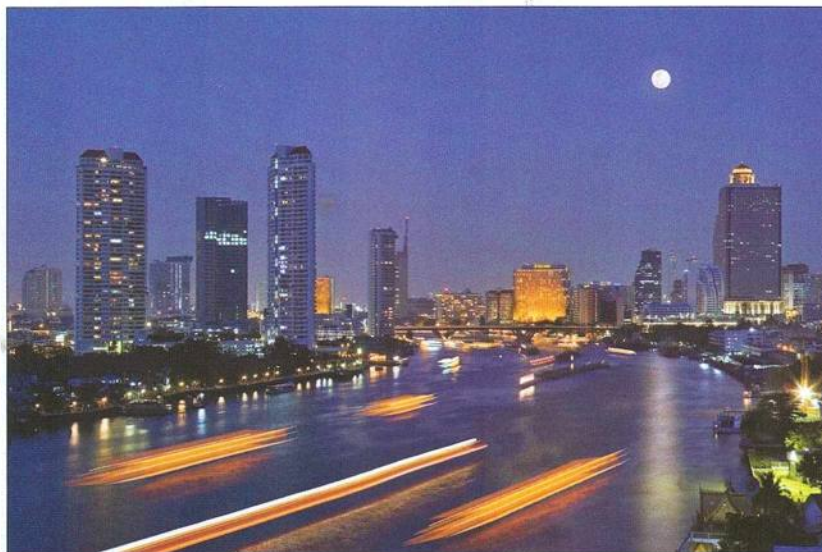
Pe vremea asta anul trecut, aflam de la știri despre tragedia birmaneză.

Junta ucidea cu bestialitate călugări budiști sau oameni de rând care visau la o viață mai dreaptă. Îmi aduceam aminte că pe vremuri scrisesem un articol despre frumusețile Birmaniei. Eu și Somerset Maugham eram de acord: este o țară splendidă. Reflecțam asupra aceluși articol și-mi dădeam seama că, deși nu poți să ucizi cu pixul, a oferi o informație trunchiată înseamnă să dai dovadă de multe lucruri rele precum acela că ești un dobitoc iresponsabil. Vreau să spun că, deși este *okay* să scrii despre frumusețea pagodei Schwedagon, oricât ai fi de limitat de spațiul unei reviste sau al unui ziar, nu ai voie să treci sub tăcere încălcarea flagrantă a celor mai elementare drepturi ale omului dacă aceasta se întâmplă la doi pași de respectiva pagodă. Chiar dacă revista în care scrii ar fi una pentru pipițe, care pune accent pe cele mai moderne metode de epilare și de îndepărtare a celulitei.

Profit, așadar, de o călătorie în nordul Thailandeii pentru a mai vedea o dată

Paradisul cu ochii. Cum nici nu sunt un reporter de valoare, nu arăt nicidecum a băgareată periculoasă în problemele asiatice, îmi croiesc drum nestingherită prin Triunghiul de Aur până la Mae Sai, una dintre ultimele frontiere *thai*. Este vânzoleală mare în oraș. Armata *thai*, serviciile secrete care au fost pe fază, mișună printre cerșetori, traficanți de droguri și de aur sau localnici pașnici și cumsecade, căci aici, acum este un punct fierbinte al planetei. Dincolo de graniță se află Tachilek, primul punct de

vezi cât de frumos sclipeste cupola pagodei Schwedagon! Poate primești chiar un premiu de la Juntă pentru propaganda turistică! În schimb, ar fi la fel de posibil ca Știrile de la ora Cinci să sune, către final, „o aventurieră româncă a fost zărită pentru ultima dată urcând într-un autobuz care se îndrepta spre Triunghiul de Aur”. Ar urma o explicație îndelungă despre pe unde vine asta, din care telespectatorii ar înțelege până la urmă că așa se mai cheamă Triunghiul Bermudeilor.

Gândul la prostul gust balcanic mă face să mi se înmoaie. Îmi scot agenda pe care îmi notasem numele unor puncte de interes major din Mae Sai. În capul listei se află magazinul de bijuterii „Y”. Mi-a fost recomandat ca fiind extrem de *kusher*. Mă îndrept într-acolo. Se află pe strada comercială a Mae Sai-ului. Bijuteriile sunt din aur de 18 k și pietre prețioase. Din câte pot să-mi dau seama, mi se par într-adevăr *kusher*. Manopera este de bun gust și cred că, de pe tot globul, fix aici poți cumpăra cele mai ieftine posibile bijuterii de calitate. Sunt foarte tristă apropo de proasta mea calitate profesională și umană și, în mod absolut firesc, simt nevoia să mă refac cu niște *shopping*. Vânzătoarele sunt birmaneze ca și bijuteriile și patronul magazinului și le întreb, așa în treacăt, ce mai este pe acolo. Îmi spun că totul e cât se poate de bine. Le cred. Atâta timp cât ele pot să vândă biju-

terii și să întrețină astfel Junta e cât se poate de bine. Pentru vreo 3% din populație. Și pentru aventurierii fără scrupule. Dar mai ales pentru marile firme internaționale prezente în Birmania. Resursele acestei țări sunt dulci ca mierea, iar mâna de lucru de tip sclavagist este sarea în bucate. Îmi iau *shopping bag*-ul și mă duc să mănânc la restaurantul unui hotel. *Arrrooy!* Delicios. Atâta thailandeză știu și eu. Intru în vorbă cu patroana micului hotel și restaurant. Este birmaneză și vorbește engleza. O întreb ce se

frontieră birman, și agitația este majoră. Dacă aș vorbi mai multă thailandeză sau măcar un pic de birmaneză aș fi mai tare ca Mata Hari în misiune, dar, așa, trag din țigară și mă uit la peisaj ca pisicul în calendar. Aș putea trece cu ușurință frontiera. O sumedenie de mici comercianți locali se îngrămădesc pe podul de legătură cu produsele lor. Chinezul care a mers în autobuz cu mine a trecut. Coreeanul a trecut. Americanul se vede chiar acum trecând. Hai, îmi zic, dă-i bice, arde granița, du-te să

Bangkok-ul este un oraș modern. Depinde, totuși, de unde-l privești.

Frontiera Mae Sai cu Tachilek

Good-bye, Pattaya!

**Susilo Bambang
Yudhoyono**
are toate motivele
să zâmbească.
În dreapta,
Thaksin Shinawatra
și le-a pierdut.

Imagine din Mae Sai.
Așa se vede lumea
liberă din Birmania.

întâmplă în Birmania. Mai are familie acolo? Și atunci, brusc, această doamnă micuță, la vreo 50 de ani, începe să plângă. La început ușor și imediat apoi în șuvoaie. Lacrimi, lacrimi... Apoi vorbe, un întreg roman *non-fiction* care se abate asupra mea ca un tir continuu, un discurs delirant pe care-l înțeleg căci întâmplător sunt personal obișnuită cu discursurile delirante. Doamna m-a văzut vorbind engleza. I-am spus că sunt din România. Pentru ea, aceasta este mai mult ca sigur o localitate de prin New Jersey. Iată. Nu a plâns 100% în van. Cățiva oameni de la capătul globului citesc în chiar acest moment o chestie despre niște lacrimi care, dacă îi va face măcar, să se întrebe unde este capitala Birmaniei și să se uite pe o hartă, iar dacă știu deja, să caute să afle alte lucruri mai amănunțite, va fi... un puf purtat de vânt aiurea, un infim semnal de restricție care a străbătut o cale foarte lungă, deși nu propice, căci asta, fir-ar să fie, NU este revista *Time* iar cititorii și autorul sunt nu din New Jersey, ci din ditamai țara pe care ei înșiși o numesc a lui Papură-Vodă.

Părăsesc hotelul, părăsesc Mae Sai-ul, Triunghiul de Aur și mă întorc la Chiang-mai, și apoi, mai departe, la Bangkok. 2007, Thailanda este considerată o democrație, deși una cât se poate de aleatorie. Țara se afla în urma unei lovituri de stat și un general se afla în fruntea sa până în decembrie, când toată lumea spera alegeri libere. Cel puțin oamenii de rând, căci cei la care se aflau puterea și banii sperau pur și simplu mai mulți bani. Prezent, 2008. Thaksin Shinawatra, fost prim-ministru începând cu 2001, fost instaurator al unuia dintre cele mai reușite tipuri de democrații din lume, ulterior criminal (începând cu 2004 dispune inclusiv asasinarea separatiștilor din sud și, totodată, nu numai a traficantilor de droguri, ci și a copiilor lor minori), perfecționist și niciodată

mulțumit de sine în privința cantității micii sale averi (în 2006 își vinde capitalul de la *Corporația Shin* pentru două miliarde de dolari americani scutiți de taxe), cere azil politic în Anglia. A fost îndepărtat de la putere în 2006 în urma afacerii *Shin* care a dus la lovitura de stat. Nu asta e problema sa, însă, ci faptul că, legat fiind la mâini de continuele sale aspirații politice, a trebuit să-și încredințeze afacerile soției sale Pojaman, care, iată, în iulie 2008 este găsită vinovată de corupție. Și, brrr... închisorile

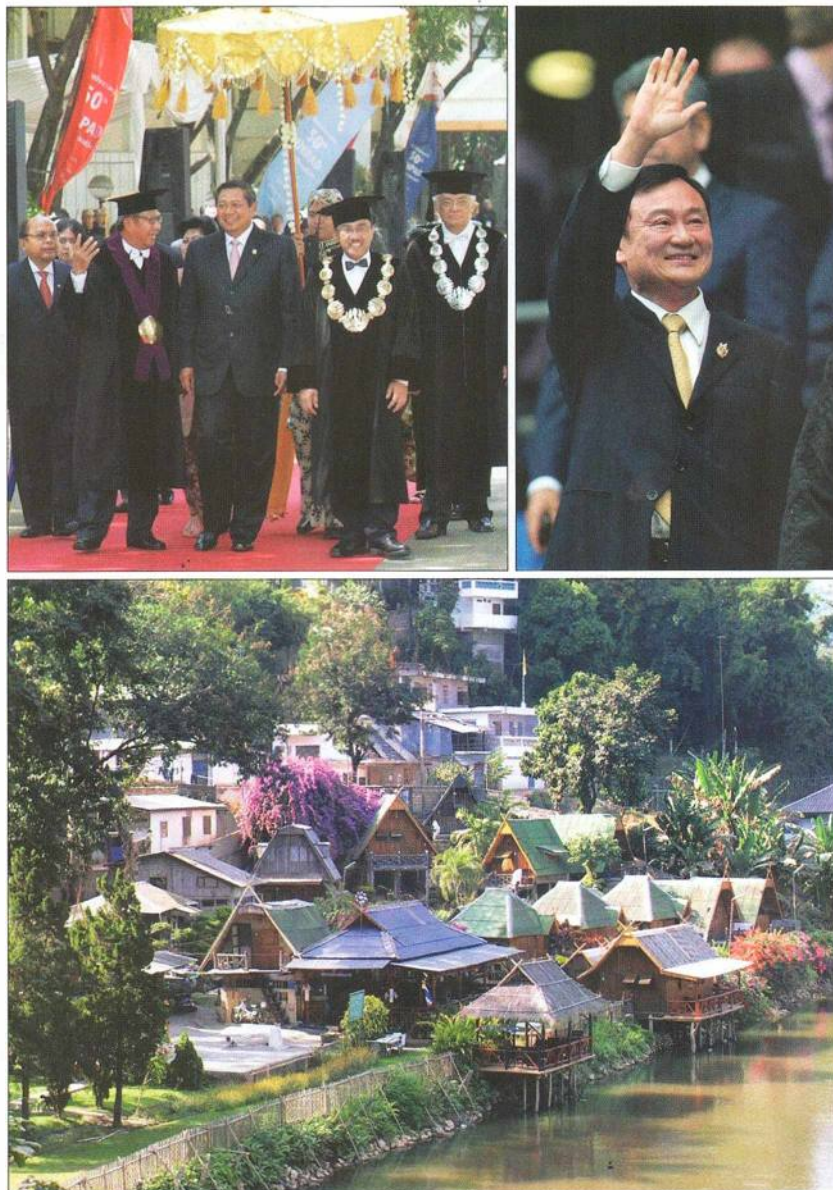
mare. Proastă idee pentru un om pragmatic ca mine, într-o țară în care, oricât de rece te-ar lăsa suferința altora și nedreptatea, este o prostie să crezi că tu te vei bucura aici la infinit de vara siameză.

Dar vreau neapărat micul meu loc sub soare. Dacă nu un apartament în Pattaya, de ce nu unul în Bali? Sună frumos și dansurile balineze atât de exotice și senzuale mi-au luat întotdeauna ochii. Mi-am învățat lecția cu Thailanda și nu vreau să mai iau plasă. Așadar, Indonezia. Cea mai populată țară

musulmană de pe glob. Capitala este la Jakarta, dar destinația turistică favorită este insula Bali, unde munții acoperiți de păduri tropicale întâlnesc plajele aurii. Și dacă aceste lucruri banale nu te încântă pentru că ești mai rafinat decât este normal, află de exemplu că aici întâlnești cele mai multe specii de orhidee de pe glob și alte flori tropicale cât cuprinde. Și, ca totuși să fie și mai frumos, balinezii ăștia, deși trăiesc într-o țară musulmană, au îmbrățișat în marea lor majoritate religia păcii și a armoniei sub oblăduirea lui Buddha. Ei, bine, paradisurile trebuie să aibă și ele spinii lor. E mult prea frumos și mult prea budist aici ca teroriștii musulmani să nu le-o ardă câteodată ăstora ca mine, în căutare de paradisuri exotice. Altfel, din punctul de vedere al democrației, Indonezia pare să fie în prezent cea mai stabilă țară din zonă. Președintele, fostul general Susilo Bambang Yudhoyono, a fost ales în

2004 și, de atunci, a căutat să se lupte cu corupția, teroriștii musulmani și practicile non-democratice. Așa cum arată sondajele, Yudhoyono are toate șansele să fie reales în 2009. Totul pare așadar la fel de roz ca petelele unei orhidei. Sper din tot sufletul ca această democrație tânără să nu se ofilească prea repede într-un stil atât de tipic Asiei de Sud-Est și un mic balcon plin de orhidee, care să dea spre mare, să fie simpla realitate ordinară.

text **Claudia Golea Sumiya**

din Bangkok sunt sub orice critică. Mâncarea este proastă și, dacă nu vrei să te mănânce șobolanii, trebuie să te împrietenești cu ei și să riști să te molipsești cu unul dintre numeroasele virusuri ale paradisului siamez.

Mă duc să-mi schimb ideile negative despre lumea contemporană pe frumoasa plajă de la Pattaya. *Snif*, aranjaseam să-mi cumpăr aici un mic apartament într-un bloc ultramodern, aflat în vârful unui deal la picioarele căruia se întinde întreaga stațiune, plaja cu nisip fin alb, cocotierii și marea cea

PROMOTURISM

o vacanta la un click distanta!

Destinația: **TURCIA – LARA KUNDU**

Perioada: 27.12.2008 – 03.01.2009

Hotel: Limak Lara Deluxe 5*

Preț: **778** Euro / Pers / Sejur,
loc în cameră dublă

Destinația: **TURCIA – BELEK**

Perioada: 27.12.2008 – 03.01.2009

Hotel: Papillon Ayscha 5*

Preț: **859** Euro / Pers / Sejur,
loc în cameră dublă

Prețurile includ:

* Transport aerian cursă charter pe ruta București – Antalya – București,
* transfer aeroport – hotel – aeroport, * 7 nopți cazare cu masa în sistem
ultra all inclusive, * cina de Revelion, * taxa de aeroport, * taxa de
stațiune, * taxa de serviciu, * asistență turistică la destinație, * TVA și
comisioane aferente.

Prețurile nu includ:

* asigurarea medicală, * excursii optionale și alte cheltuieli
decat cele specificate în program

3%
REDUCERE
dacă
rezervi
ONLINE

ANTALYA REVELION

www.promoturism.ro

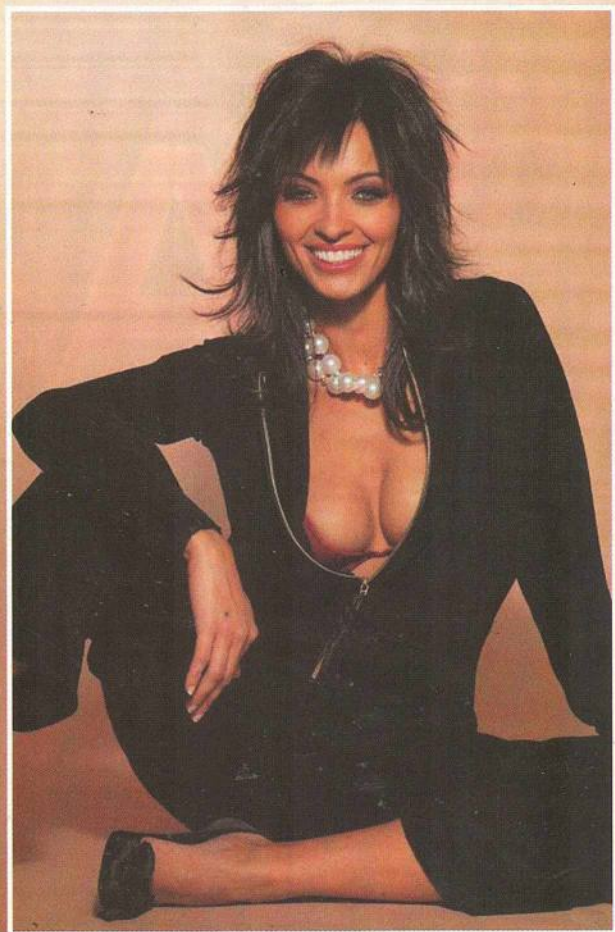
Șos. Gheorghe Ionescu Sisești 225-245,

Sector 1, București, România;

Tel.: 0 21 327 12 43, 0 31 100 66 46;

E-mail: promo@promoturism.ro

Cosmina

Păsărin

profa
de
SEX

Vedetă a unei
televiziuni
on-line

„Regula
de bază,
în sex, ar fi
să nu existe
reguli”

► Cosmina, ce a însemnat pentru cariera și viața ta faptul că ai pozat nud pentru un mai vechi pictorial al revistei *Playboy*? Mă gândesc la faptul că ți-a adus un plus de imagine (ca să glumesc, așa zice că mai ales în ochii bărbaților), dar și un plus financiar și un atu pentru viața profesională.

– Nu știu cât de mare a fost avantajul financiar, eram la început de carieră, însă expunerea și faptul că cititorii *Playboy* au legat numele meu de imaginea unei femei provocatoare nu a făcut decât să mă flateze.

E normal să mă aducă mai mult în atenția bărbaților, din moment ce pictorialul era într-o publicație destinată în principal domnilor.

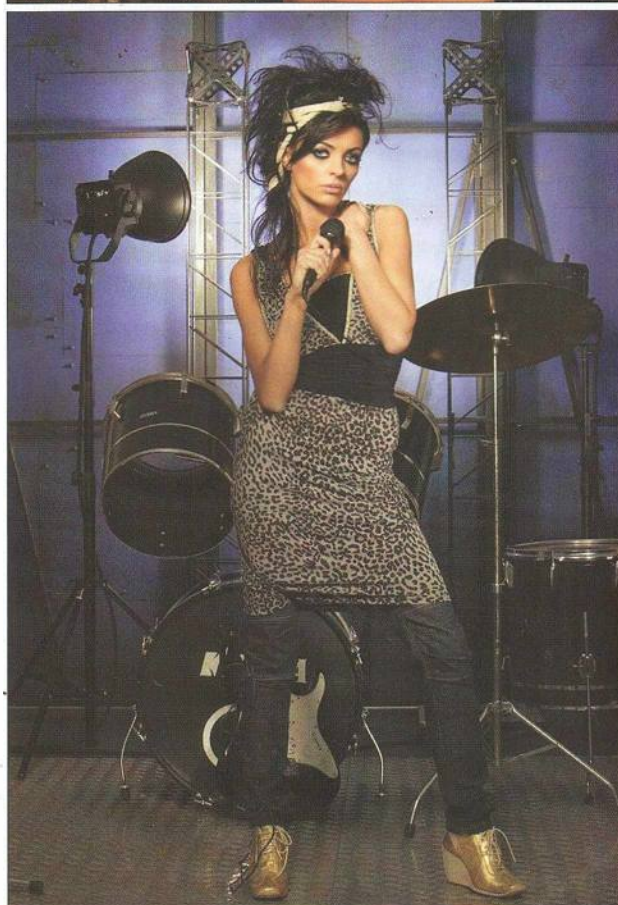
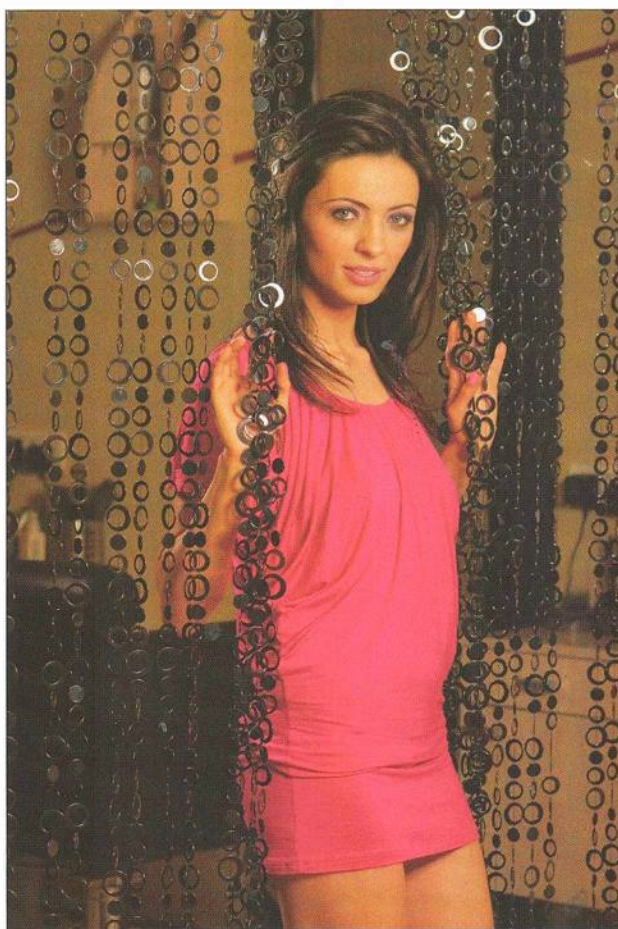
Însă profesional cred că m-au ajutat mai mult ofertele de producții TV pe care le-am primit, sau participarea la lungmetrajul *Tanti*, care s-a filmat anul acesta.

– În urmă cu vreo trei ani erai la *Pro Tv*. Știi că a existat o problemă din cauza unor poze din revista *Ciao*, în care apăreai cu o suzetă la gât. Care e adevărul despre încetarea colaborării tale cu *Pro-ul*?

– Adevărul e cel pe care l-am susținut întotdeauna. Mi-am început cariera la *Pro* și voi fi întotdeauna recunoscătoare pentru asta, am trăit o experiență de învățare fantastică, m-am pregătit pentru drumul meu și am cunoscut oameni ce au devenit importanți în viața mea. Despre asta a fost vorba, există un moment în care trebuie să schimbi ceva ca să simți că evoluezi.

– Presupun că ulterior ai negociat cu mai multe televiziuni. De ce nu ai bătut palma cu nici una, până de curând, când te-ai relansat ca vedetă a unei televiziuni on-line?

– Între *Pro* și actualul proiect în care sunt implicată – *Happyfish*, au mai fost câteva producții TV, lungmetraje, zeci de castinguri și de întâlniri. Am colaborat cu alte televiziuni, ca *Antena* – în serialul *Fast Food*, cu *Prima TV* – în serialul *17, Prezentul comic* – unde am colaborat cu Valentin Teodorescu și Alex Bindea, și la *Kanal D* – în *Chiquititas*. Abia vara asta m-am eliberat la propriu de contractele pe care le

aveam, și apoi am început munca intensă la lungmetraj. Am reușit să-mi iau o mică vacanță vara asta, și când m-am întors am primit o propunere extrem de incitantă de la această televiziune on-line. Nu e o

relansare, ci un nou proiect, îmi place să am activități diverse, să experimentez, ca să nu intru în rutină și să-mi fac munca mai cu plăcere.

– La noul tău job (despre care te rugăm să ne spui adresa de net și orele la care te putem vedea), am înțeles că ești protagonista unor documentare despre pornografie. În ce constau ele, în mod concret, și cum predai lecțiile de sex, despre care unii jurnaliști au scris că ar fi mici filmulețe porno?

– Sunt gazda unei emisiuni care prezintă evoluția relațiilor sexuale de-a lungul timpului, modul în care sexul face parte din viața noastră a tuturor, așa că mi se pare normal să existe programe dedicate acestui subiect. Datorită temei, emisiunea are o doză mare de sex *appeal*, însă nu sunt ipocrită, îmi place să mă simt sexy, chiar dacă implicarea mea în emisiune e strict de gazdă. Materialele pe care le prezentăm sunt obținute în *research*-ul colegilor mei de la producție și au titlul de documentare.

– Te vezi un model pentru femeile care trebuie inițiate în arta sexului?

– Nu mă văd *role-model*. Aș vrea să fiu un model de profesionalism în meseria mea.

– Care ar fi, în opinia ta, principalele reguli de bază în sex (și te întreb pentru că se scriu cărți întregi pe această temă)?

– Cred că regula de bază ar fi să nu existe reguli, măcar în intimitate, împreună cu partenerul tău. Nu cred că sunt linii generale de urmat, e suficient să-ți pese de cel de lângă tine, să încerci să-ți aduci contribuția la a păstra pasiunea vie. Restul cred că ține de bucuria de a fi împreună și de trăirile partenerilor.

– Se poate spune că ești o femeie trecută prin multe eșecuri sentimentale. Mă gândesc la George Vintilă, la Stelea sau la DJ Pagal. Care crezi că e „păcatul” tău cel mai mare care a condus la aceste decepții? Sau pur și simplu dorești să-ți trăiești viața și nu te gândești la căsătorie?

– Nu știu cine a stabilit că am avut eșecuri sentimentale. Așa ați auzit voi?... Glumesc. Nu, ca orice femeie de vârsta mea, am avut câteva relații, nu au mers

din motive foarte pământene, pur și simplu nu era momentul sau persoana potrivită. Sunt parte din viața mea aceste experiențe, și cred că au contribuit la ceea ce sunt azi. Nu regret nimic, și dacă aș întoarce timpul, tot la fel aș face. Bogdan Stelea, ca să închei acest subiect, îmi este amic, așa că ați abuzat un pic incluzându-l în această listă...

– **De curând, ziarele mondene au scris că l-ai părăsit pe Andrei Moțoc – Dj Pagal pentru Răzvan Mocioiu. Ce te-a atras la Răzvan, șarmantul patron al unui club de fițe din Mamaia?**

– Relația mea cu Andrei și implicat finalizarea ei sunt subiecte prea recente, pe care nu aș vrea să le deschid acum. Momentan nu sunt implicată într-o relație, și nici nu am avut o relație cu Răzvan, nici nu l-am părăsit pe Andrei pentru el. Am nevoie de timp pentru mine, însă nu sunt genul de femeie care să se închidă în casă câteva luni după terminarea unei relații. Sunt modalități mult mai bune de a trece peste momente grele: prieteni, cărți, muzică, munca – pe care o consider o mare pasiune, și așa mai departe.

– **Astă-vară au apărut niște poze de paparazzi cu tine goală pe plajă, în ipostaze intime. Te-au deranjat acele imagini, care sunt pe net?**

– Făceam plajă nud, nu era nici o ipostază intimă pentru că eram pe o plajă publică. Mă simt foarte bine în pielea mea, m-a deranjat doar faptul că eram într-un moment de relaxare, și chiar nu-mi doream să se transforme în pictorial.

– **Ești o femeie frumoasă. Cum îți place să te îngrijești?**

– Susținut, am grijă constantă de mine; încerc să mănânc echilibrat, merg la salon, fac mult sport (sportul extrem este foarte important pentru mine), încerc să și dorm, dar la asta mai am de recuperat. Nu am timp să mă răsfăț așa cum mi-aș dori uneori, însă fac tot posibilul să îmi ofer măcar o oră pe zi pentru mine, e important pentru starea mea de spirit în primul rând, să mă simt bine cu mine.

– **Cum îți vei petrece Sărbătorile sfârșitului de an?**

– Muncind, mai mult ca sigur, însă deja m-am obișnuit, și chiar îmi place! În fiecare an am reușit totuși să-mi fac timp pentru ai mei și pentru prietenii buni. Iubesc Crăciunul, nu-mi place să nu simt perioada de Sărbători, dar încerc să le împac pe amândouă.

– **Ce visezi să îți aducă Moș Crăciun?**

– Un an nou cu un pic de noroc, cu multă iubire și cu armonie. În rest totul poate fi rezolvat.

Text: **Cristian Alionte**

Foto: **arhiva Cosmina Păsărin**

Cu un

*nu poți șterge
o inundație.*

O asigurare pentru locuință face cât toate produsele de curățenie a casei la un loc. Iar pentru asigurarea gospodăriei de la Asiban plătești la fel de puțin ca pentru un asemenea produs.

ASIBAN
ASIGURAREA DE CARE AVEȚI NEVOIE

www.asiban.ro

O băutură magică

Chivas Regal 25 Years Old by Colin Scott

Un domn înalt, îmbrăcat în *kilt* (tradiționalul port scoțian), ne așteaptă liniștit pe o canapea de la *Viena Café* din cadrul hotelului *Marriott*. E o apariție inedită în hotel, dar mai ales e o prezență specială în România. El este nici mai mult, nici mai puțin decât Colin Scott – *The Master Blender of Chivas Brothers* – o legendă vie în lumea whisky-ului scoțian. Omul căruia compania i-a lansat provocarea vieții sale și anume: să creeze cel mai fin *blended whisky* – *Chivas Regal 25 Years Old* – așa cum doar predecesorul său Charles Howard l-a realizat în 1894. Un whisky de lux pentru un public select – o adevărată operă de artă care i-a reușit perfect lui Colin Scott – a sosit și în România.

▼ Ce face un *Master Blender*, care este munca sa mai exact?

– Este o muncă foarte frumoasă. Un *Master Blender* este responsabil de menținerea consistenței, gustului și a înaltei calități a whisky-ului, în cazul meu e vorba despre *scotch whisky Chivas Regal*. Ce face el mai concret? Decide compoziția amestecului de whisky: a whisky-ului provenit din *Strathisla single malt*, baza brand-ului *Chivas Regal*, la care se adaugă o largă selecție de alte *single malt-uri* (whisky care provine dintr-o singură distilerie), toate maturate în pivnițele noastre, cât și un adaos de whisky-uri *vatted malt (blended – whisky creat prin combinarea mai multor single malt-uri)* învechite și acestea pentru o lungă perioadă de timp. În consecință, un *Master Blender* își ocupă cea mai mare parte a timpului său cu degustarea feluritelor tipuri de whisky, luând în considerare vechimea acestora, culoarea, aroma și modul în care interacționează toate aceste calități ale whisky-ului de o anumită vechime. Nu avem în fiecare an un whisky cu aceleași calități.

– Care este, așadar, cheia succesului unui *Master Blender*?

– Un *Master Blender* se uită la caracterul băuturii, la gustul său plăcut, la mirosul și culoarea whisky-ului. Când bei un whisky, bei 50% bucurie și 50% caracter, aromă. Whisky-ul inițial are un procent ridicat de alcool, dar în timp nivelul acestuia se reduce prin adaos de apă care modifică și influențează nivelul alcoolului. Artă *Master*

Blenderului constă în selectarea cât mai multor whisky-uri diferite cu vârste corect stabilite pentru a crea un *scotch whisky* cu proprietăți distincte din perspectiva gustului și aromelor. *Master Blender* se îngrijește de consistența aromelor și gustului băuturii an după an.

- Aveți o tradiție de peste 100 de ani în familia dv. privind fabricarea whisky-ului. Este cineva acum, în familie, care să vă înlocuiască?

- M-am născut în nordul Scoției, bunicul și tatăl meu au lucrat în această industrie, dar nu în cadrul companiei *Chivas Brother*, ci la alte distilerii. Ei nu au fost *Master Blender*. Tata a lucrat și la Glasgow. Pe bunicul nu l-am cunoscut. Eu l-am înlocuit pe tata. (râde!) Ca să devii *Master Blender* nu trebuie să dai examene, să înveți nu știu ce și să ai nu știu câte diplome, nu există o școală de *blending* (amestecare a whisky-urilor - n.r.), tot ceea ce îți trebuie este un nas fin, dacă nasul funcționează atunci totul e O.K.

- Cum poți ști dacă nasul îți este bun?

- Te naști cu el, unele persoane pur și simplu au un simț olfactiv mai dezvoltat. Femeile au un teribil simț al mirosului, ele pot mirosi o groază de alte lucruri pe care mulți dintre oameni nu le simt. Ei bine, pentru a fi *Master Blender* tocmai oamenii cu nas fin sunt căutați. Suntem testați anual pentru a garanta că nasurile noastre sunt în regulă. Evident că nu doar nasul e singurul factor, timpul și experiența, la care se adaugă tradiția de peste 150 de ani în fabricarea whisky-urilor *single malt* și *blended* contribuie toate la crearea unui whisky de calitate.

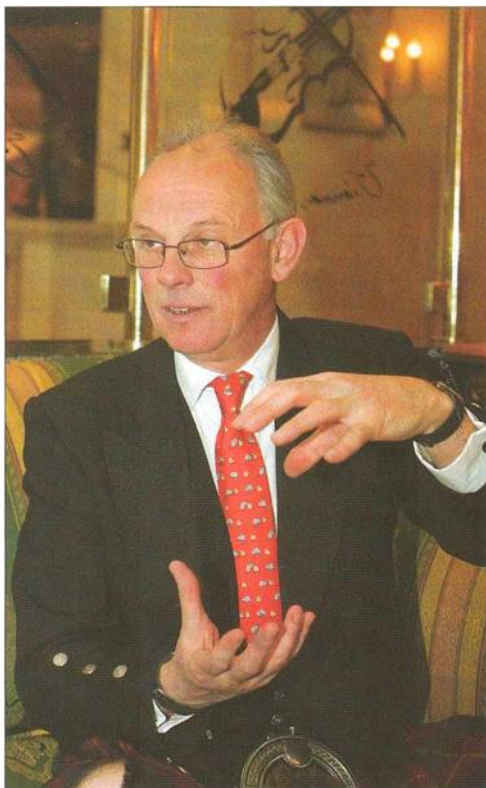
- Cum poate deveni cineva *Master Blender*?

- Nu m-am alăturat echipei *Chivas Brother* deoarece mi-am dorit să devin *Master Blender*. M-am alăturat companiei fiindcă eram fascinat de whisky, fiindcă am copilărit cu whisky-ul, prin tata am dobândit o serie de cunoștințe. Într-un fel am primit abc-ul de la el. Whisky-ul este o băutură 100% naturală, fascinantă, are ceva magic în el, după cum magică este crearea sa. Durează mult până când cineva devine *Master Blender*, mi-au trebuit în jur de zece ani.

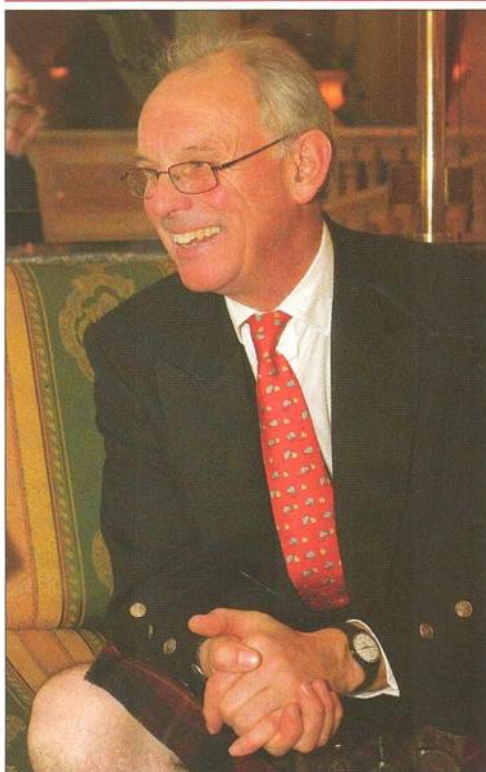
- Care este povestea din spatele *Chivas Regal 25 Years Old*?

- E o poveste în două părți. Prima parte ne întoarce în 1894 când SUA au cunoscut un boom economic și totul părea superfrumos și toată lumea era în căutarea unei vieți cât mai luxoase. Această veste a traversat Atlanticul și a ajuns în Aberdeen, la *Chivas Brothers*. Compania a cerut *Master Blender* ului de la acel moment - Charles Howard - să creeze un whisky absolut impresionant care să vină în întâmpinarea tendințelor către produse de lux de pe piața americană. Astfel s-a născut un whisky fenomenal, vechi de 25 de ani, căruia i-a fost dat numele de *Chivas Regal 25 Years Old*. Maturat în butoi de stejar cel puțin un sfert de veac, fiecare dintre whisky-urile de malt și cereale din Speyside (unde se află fiul *Chivas Brothers* - n.r.), selecționate pentru *Chivas Regal 25 Years Old* avea propriul său caracter distinct. În 1909, whisky-ul lui Charles Howard a ajuns la New York și s-a bucurat de o așa de mare apreciere, încât a devenit o băutură de colecție.

Aici urmează partea a doua a poveștii. Cum whisky-urile *Chivas Brothers* au devenit din ce în ce

***Chivas Regal 25 Years Old* - note de portocală, piersică, marțipan și nuci la miros, atingeri de ciocolată cu lapte, portocală și cremă de fondant la gust, toate combinate perfect într-un whisky elegant și echilibrat. Inspirat de tehnicile tradiționale folosite la fabricarea *Chivas Regal 25 Years Old* din 1909, operă a faimosului *Master Blender* Charles Howard, *Chivas Regal 25 Years Old 2008* este astăzi cel mai râvnit whisky de pe mapamond. Creatorul său se numește Colin Scott - *Master Blender* al *Chivas Brothers*, o legendă vie a timpurilor moderne în materie de *blended whisky*.**

mai apreciate pe piața mondială, iar produsele de lux tot mai căutate, mi s-a cerut crearea unui *Chivas Regal 25 Years Old*. Așa că am intrat în pivnițe, am testat numeroase butoaie de whisky și am creat *Chivas Regal 25 Years Old*, pe care l-am lansat anul trecut la New York, unde au participat o mulțime de VIP-uri printre care Julianne Moore, Lucy Liu, Daniel Wu, superstarul bollywoodian Karan Johar ș.a. Deoarece piața din România este foarte mare și în creștere rapidă, pentru *Chivas Regal* am ales să lansăm *Chivas Regal 25 Years Old* și aici.

- Există o regulă specială de servire a *Chivas Regal 25 Years Old*?

- Nu există reguli. Poți bea oricând de plăcere. E ca și cu mâncarea, sunt preparate care îți plac și preparate care nu îți plac. Sunt whisky-uri pe care le plăci și dintre cele pe care nu le plăci. Nu cred că e cazul *Chivas Regal*! (râde!) Pentru a simți aroma whisky-ului e bine să îl servești cu un pic de apă plată și câteva cuburi de gheață. Americanilor le place cu multă gheață, dar eu cred că nu trebuie puse decât câteva cuburi de gheață pentru a deveni mai rece, dar nu de-a dreptul înghețat. Se pot face cocktail-uri, diverse mixuri cu apă, gheață, apă minerală.

- Ce evenimente se potrivesc perfect unui pahar de *Chivas Regal*?

- Cred că *Chivas Regal 12 Years Old* e potrivit oricând în timpul zilei, la o petrecere, pentru a da noroc cu prietenii, în familie, pentru o discuție de afaceri. *Chivas Regal 18 Years Old* se potrivește bine la sfârșitul unei mese, pentru relaxare, după o zi obositoare, pentru a avea un scurt moment de liniște. *Chivas Regal 25 Years Old* cred că merge perfect cu un cub de gheață și un trabuc într-o conversație, după cină, până la urmă e vorba doar de relaxare și în scopul de a te simți bine, dacă evident este consumat cu măsură.

- Așadar, *Chivas Regal 25 Years Old* este un produs super-premium în ediție limitată?

- Da, iar România îi sunt alocate 192 de sticle. Nu va fi comercializat la un preț fix, ci va fi organizată o licitație pe site-ul: www.chivasregal25.ro

- Sunteți pentru a doua oară în România, ați testat țuca românească?

- Da, și o găsesc delicioasă, diferită de scotch, dar delicioasă.

- Cu excepția whisky-ului, ce alte băuturi obișnuite să consumați?

- Când sunt la muncă nu consum whisky, doar îl miros, îl testez, dar în afara serviciului beau whisky de plăcere, cu familia. Dacă sunt obosit prefer o bere, vin, șampanie dacă sărbătoresc un eveniment anume.

- Cine vă concurează cel mai puternic pe piața de whisky?

- *Johnny Walker Black Label*, dar de-a lungul timpului, fie ei au fost în fața noastră ca vânzători, fie noi le-am luat-o înainte, chiar și acum, în unele țări suntem înaintea lor, în altele după ei. Cred, totuși, că, pentru moment, au un mic avans față de noi. Dar noi suntem numărul unu în topul preferințelor clienților.

Text: Alice-Claudia Gherman

Foto: Octavian Tibăr și Arhiva Pernod Ricard

Vindecarea osteomielitei cu argilă

Argilele sunt cercetate pe plan mondial pentru a fi utilizate în medicina alternativă. Pentru ca argilele să fie utilizate în tratamente și să fie obținute rezultate spectaculoase trebuie să fie naturale și analizate prin cele mai moderne metode. Astfel, trebuie efectuate analize mineralogice, fizico-chimice, termodiferențiale, microscopie polarizantă și electronică prin transmisie, spectrofotometrie de absorbție atomică, difractometrie, conținutul de oligoelemente și conținuturile de metale.

Sunt sigur că împreună vom reuși să înregistrăm succese și în afecțiunile veterinare, în pomicultură, silvicultură, piscicultură. Toți cei care folosesc argila în diferite afecțiuni sunt uimiți de rezultate.

În perioada anilor 1971–1996, am studiat sortimentele de argilă din țară, inclusiv bentonitele sodice și calcice și am aprofundat cercetările pe argila din Munții Apuseni – Piatra Craiului.

Studiile au arătat că această argilă are multiple calități și proprietăți: de regenerare fizică, remineralizante, reechilibrante, antitoxice, antiseptice, bactericide, cicatrizante, antimicotice, antiinflamatorii, antiparazitare, antidiabetice, antisclerotice, energizante, hipotensoare, vasodilatator coronarian și periferic, proprietăți adsorbante și absorbante și de chelare în profunzime.

După anul 2006, cercetările pe acest sortiment de argilă (dar și alte zăcămintele de argile din țară) au fost continuate împreună cu specialiștii din cadrul S.C. Farmec S.A. Cluj-Napoca, impulsionat de Directorul general ec. Liviu Turdean.

Astfel, s-au continuat cercetările, s-au întocmit studii în clinici medicale, cabinete medicale, spitale din Cluj-Napoca, Constanța, Timișoara, dovedindu-se că cercetările făcute de mine în colaborare cu specialiștii de la Farmec sunt identice cu cele obținute de cercetători din SUA, Anglia, Franța, Australia etc.

Cunoaștem un caz petrecut cu câțiva ani în urmă, în SUA, la poalele muntelui Big Horn, Wyoming, unde un adolescent din Ten Sleep și-a zgâriat accidental piciorul.

Rana s-a infectat și a cangrenat. Medicul său a vrut să-i amputeze piciorul, afirmând că este singura cale de a-i salva viața. Tatăl adolescentului nu a permis această intervenție; în loc de amputare, i-a împachetat piciorul cu argilă (bentonită calcică denumită *pascalite*). Piciorul s-a vindecat în trei săptămâni.

În vara anului 2007, Alina, o juristă româncă din Brașov, stabilită în Norvegia, care s-a reprofilat în fizioterapie, iridologie și homeopatie, a studiat argilele din SUA, Franța, Germania și din România.

În perioada cercetărilor, a accesat www.geocities.com/foantimbus și a decis să importe de la Farmec S.A. două dintre sortimentele de argilă: *Farmec Vital* – supliment nutritiv (alimentar) și pudră de argilă *Aslavital*. Exportul s-a efectuat de către Farmec în vara anului 2007, fiind însoțit de copii ale studiilor clinice, mineralogice, fizico-chimice și de cartea *Argila, sănătate, frumusețe* al cărei autor sunt.

Încredătoare și bine documentată asupra argilelor, fiind specializată și în alte tratamente medicale alternative, a început tratamentele cu argilă la Spitalul Universitar Trondheim, la secția ortopedie. Aici, unei profesoare de 54 de ani i s-a stabilit diagnosticul de „fractură de calcaneu drept cu mari dislocații între fragmentele osului”.

Datorită unei inflamații și a unui mare hematom, nu a putut fi supusă intervenției chirurgicale decât după zece zile de la accident (a căzut de la o înălțime de 1,5 m).

În data de 21.11.2007 este supusă unei ostiosinteze și postoperativ este stabilă, fără complicații, fiind externată la trei zile după intervenție (24.11.2007). Datorită unei infecții cronice, pe data de 25.01.2008, doamna este supusă unei intervenții chirurgicale, pentru înlăturarea plăcii de calcaneu și a firelor infectate.

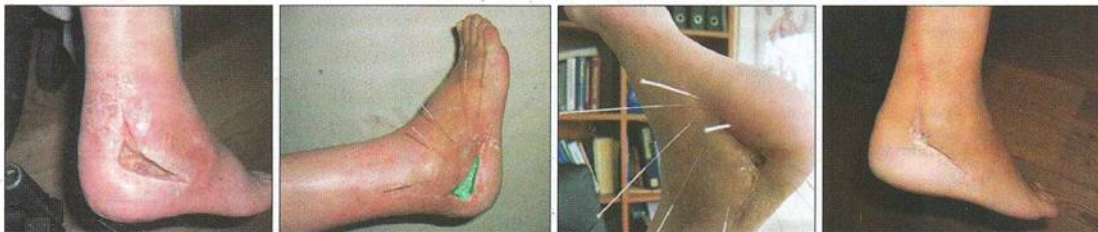
Diagnosticul stabilit: osteomielită. S-au efectuat biopsiile adecvate, s-au aplicat tratamente cu penicilină și drenare a plăgii deschise. La trei luni după fractura de calcaneu și infecții, piciorul pacientei era necrozat.

Pe data de 28.02.2008, doamna este din nou supusă intervenției chirurgicale, datorată „stafilococului auriu” care continua să reziste. Pacienta este ținută sub observație pentru o posibilă amputare. În data de 12.03.2008, în mare disperare, doamna ia hotărârea să apeleze la medicina alternativă, tratament cu argilă și acupunctură. Tratamentul începe prin ingherarea suplimentului alimentar *Farmec Vital*, în fiecare dimineață, aplicarea de cataplasme groase reci cu argilă din șase în șase ore. În același timp, s-a făcut prima ședință de acupunctură iar, în plus, pacienta a luat tinctură de coada calului și cimbru.

După patru zile de aplicare a acestui tratament, inflamația a început să dispară, eliminând o mare cantitate de puroi vâcos. Medicul a rămas stupefiat, dar încântat. Când a fost întrebat dacă ar fi interesat de metoda de tratament folosită în România, a răspuns politicos „poate mai târziu – în orice caz este bine, vino peste o lună. Continuă tratamentul până la închiderea totală a rănilor”.

Fiind în perioada Sărbătorilor de Paște, când totul mergea deja bine, deși fusese avertizată să nu consume alcool, pacienta a băut un pahar de vin. Urmările au fost o puternică inflamare a piciorului și dureri foarte mari. Tratamentul a mers în continuare și, respectând indicațiile, la 17 zile evoluția a fost bună. După 20 de zile de tratament, pe măsură ce se elimina puroiul, piciorul era tot mai bine. Este prima dată când pacienta pune piciorul jos, fără a folosi cârja. În data de 7.04.2008, la 27 de zile de tratament, piciorul arăta tot mai bine și se observa cum evoluează cicatrizarea. La 31 de zile de tratament, piciorul este din ce mai bine, continuându-se tratamentul indicat. Spre satisfacția doamnei profesoare, la 37 de zile de tratament nu mai are dureri și poate merge folosind toată talpa.

Text: **Ioan Timbuș**

Piciorul bolnav, în diverse faze ale tratamentului

www.

besttourism.ro

prietenul vacanțelor tale

Revelion 2009

Malta - de la 311 euro

Tunisia - de la 398 euro

Austria - de la 245 euro

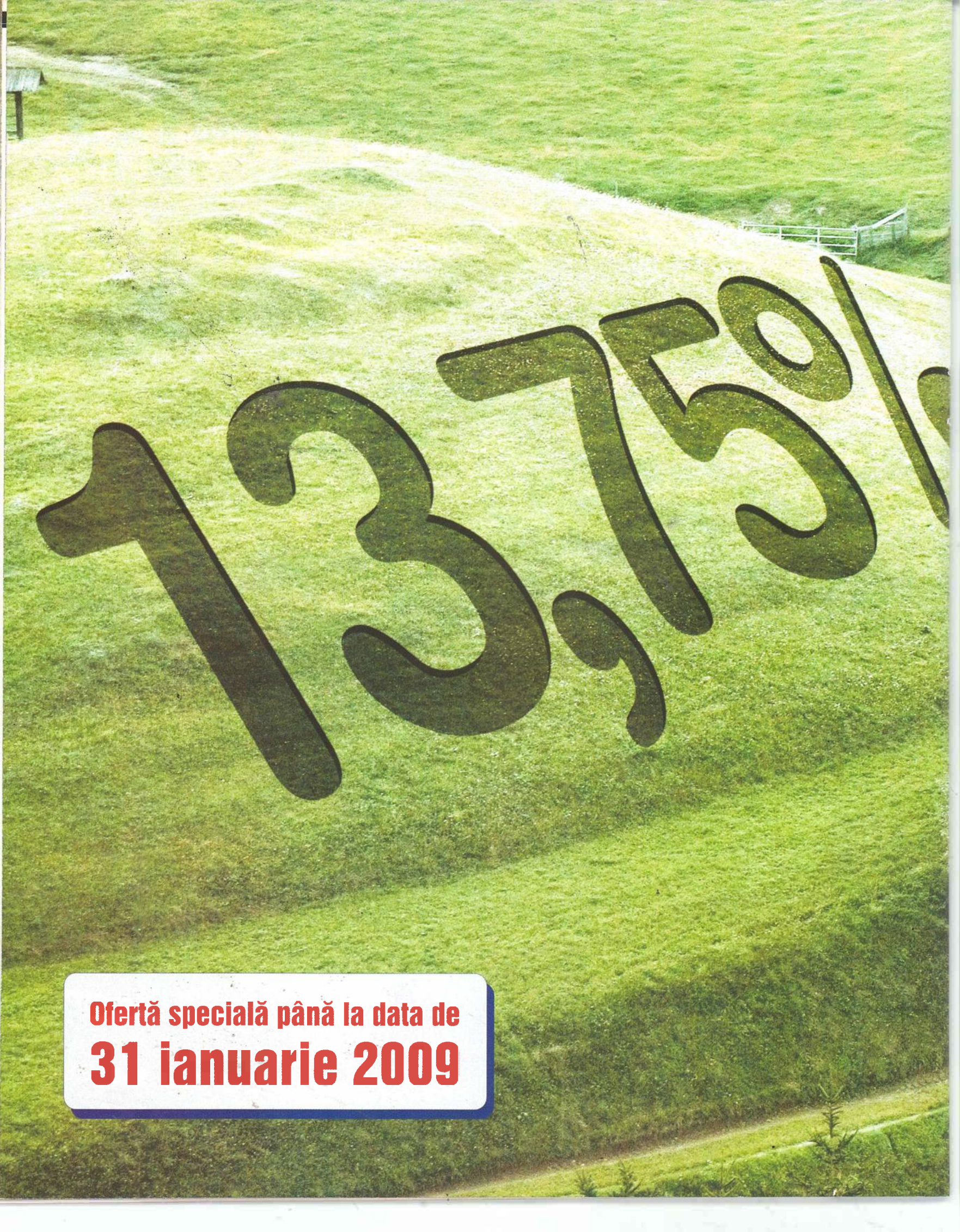
Egipt - de la 554 euro

Tot ce vreii!!!

- schi
- bilete de avion
- rent-a-car
- oferte de sezon
- exotice

BEST
Tourism

cel mai actualizat portal
de turism din Romania

13,50

Ofertă specială până la data de
31 ianuarie 2009

* pentru persoane fizice rezidente sau nerezidente, clienți noi sau clienți Bancpost care constituie depozite din fonduri suplimentare

Depozitul Start

13,75% pe an

- dobândă fixă, pentru depozitele noi, în lei, pe termen de 3 luni;
- ofertă valabilă pentru persoane fizice rezidente sau nerezidente;
- suma minimă 500 RON;
- garantat de Fondul pentru Garantarea Depozitelor în Sistemul Bancar, în limita echivalentului în lei a 50.000 euro.

Bancpost

Membră a Grupului

Eurobank EFG

infoline: 0800 110 200, www.bancpost.ro

E ceva (proaspăt) în Danemarca

IT'S CLOSING TIME

Cu doar câteva zile înainte de a sosi, pentru o lectură publică (literară, organizată de Uniunea Scriitorilor din România), înaintea noastră a sosit Cohen. A stat unde am stat și noi, sau măcar pe aproape: la *Forum*, acolo unde coboram în stația de metrou. Da, Leonard Cohen. Până acum vreo doi ani, Leo Cohen nici nu avea vogă: voga lui e recentă, mai ales după ce i-au apărut cărțile/cu el sau despre el. El cântă chiar cum e Copenhaga. Sau Copenhaga arată cum cântă el. Totuna. Am regăsit oferta lui în același program în care am fost insertați și noi, fluturi în același insectar. Cohen a răgușit cântând sub/în ploaie. *It's closing time*. E o vreme de ora închiderii, când toate cârciumile se duc la culcare. Sau se duc și se fac *pub-uri*. Sau se duc și se fac pulbere.

Încă de pe scara avionului, cum cobori, plouă. Plouă întruna. Și va ploua toată ziua de duminică. E o ploaie cu variațiuni, când mai intensă, când mai monotonă, ca orchestra de un compozitor bezmetic & invizibil. Tăios. Plouă tăios. Ca un brici care îți trece gheața pe față. Acum înțelegi de ce, de regulă, e ceva putred în Danemarca: fiindcă plouă continuu. Și înțelegi și ce e putred: ploaia. Depinde. Pentru alți ochi, e un lucru

reavăn. Ploaia e mereu proaspătă. Și tu ești numai în pantofi, iar apa urcă de un centimetru-doi pe trotuar, în ciuda rigolelor. Din aeroport iei metroul, linia galbenă. Mergi vreo șapte stații, poate mai bine. Cobori în centrul Copenhagăi. København, cum îi spun danezii: Vestită pentru *danish pub-urile* ei – și, deopotrivă, pentru *Hard-Rock Cafe*. E prima oară când vezi, într-o țară nordică, manechine negre. În rest, toate sunt blonde. Ca și locuitorii. Ajungi la hotel și te schimbi. Ploaia îți intră în piele, pe piele, pe sub piele. Turbezi de atâta ploaie. Plouă fără oprire, ca într-un film canadian cu Al Pacino. Este ora nouă douăzeci, acum zece și jumătate. Nici nu ne schimbăm și ieșim să vedem orașul. O luăm pe marginea canalelor. E mai frig decât ieri, la Viena, unde, firește, e mai frig ca la București. Oricum, Viena a fost/este superbă. Acolo e, încă, o toamnă liniștită & frumoasă. Deloc pluvionară. Deși te-ai hotărât să te îmbraci strategic, „foiță de ceapă”, tot îți este frig. Pe-o așa vreme, sigur putrezesc morții. Ii și vezi, le și auzi oasele putrezind, trosnesc, pe urmă se înmoaie. Se prefac în leșuri. Pe mal trec siluete în jogging. Sunt fete superbe, blonde, cu părul desfăcut de vânt, numai în tricou. Tricouri albe, transpirate, dar apetisante. Gurguiele sânilor li se înfioară, dar atât. Nu au nimic pe cap. Nici în jurul gâtului. Nici măcar fulare. Și eu am: tricou (pe care scrie *Guinness*), cămașă neagră, sacou negru, reiat, pulover, haină de ploaie, căptușită, pe deasupra cu fâș negru. Și nu alerg. Bărbați cu landouri chisnovatice, femei cu landouri idem. Copacii sunt tăiați drept, după moda celor din *english garden*. Cea mai frumoasă lume ni se pune la picioare, dar mohorâtă. În curând (pe la vreo trei) va începe să se întunece, dar noi încă nu știm asta. Aleksandar Sajin, scriitor

Catedrala
capetelor
încoronate

Porturi, canale,
opere pe apă

E la năve va

danez de origine sârbo-croată, este ghidul nostru. E și el un est-european, refugiat din Bosnia, în 1992. A trăit, o vreme, în Banja Luka, apoi în Sarajevo. Sarajevo, orașul masacrului. Al bombei. A avut noroc: a plecat înainte de masacrul. N-a văzut carnea fumegând pe tarabe. Pe tarabele din piață. A venit cu familia lui. Pe vremea aia, avea doar 28 de ani. Tatăl lui e, acum, în Africa de Sud. Nu i-a plăcut, pesemne, prea mult frigul. Mama s-a întors, între timp, în Croația. Stă la Zagreb. Povești est-europene, cu destine. Aleksandar are fața lunguiată și ascuțită, cam așa, ca în triumfi, față de sârb. Și nume de *iskandâr*. Adică învingător. Să înveți să scrii până la expresivitate într-o limbă pe care o îmbrățișezi la aproape treizeci de ani, e o performanță. Și lucrul ăsta să îl faci doar în șaisprezece ani. Să îți menții și limba natală, să scrii și în sârbă, și în croată și, mai ales, să fii traducător. Adică să fii generos. Nu e ușor, pesemne, dar n-ai de ales. Când îți sare casa în aer, casa fiind Iugoslavia, nici nu mai știi ce să faci, încotro s-o apuci. Intrăm într-un restaurant oriental. Măncăm acolo, așa am

hotărât. Și bem bere. Fiecare cum vrea: albă, nefiltrată, neagră, brună. Sunt halbe mari, de un litru.

După ce ieșim pe ușa pe care tocmai ieșisem, cu zece minute, să fumăm, în frigul umed, care ți se lipește pe lângă corp, așa, insinuant cumva, Aleksandar propune să vedem biserica din apropiere. Este locul unde se încorporează capetele cu sânge albastru ale Danemarcei. Stăm și ne reculegem, în spatele sălii, apoi ne plimbăm și artincăm un bănuț în cutia aceea de metal, numai să auzim cum sună. Te ajută să te liniștești. Și e în penumbră, în penumbră, cum sunt mai toate lucrurile în Copenhaga. Ieșim iarăși sub același cer mortuar, greu, metalic. Cât timp ne plimbăm pe lângă lac, privim la lebedele și păsările care trec, cu un soi de grație tristă, parcă măsurând timpul. Timpul lor și, deopotrivă, al nostru. De pe la ceasurile trei ale după-amiezii prinde să se întunece.

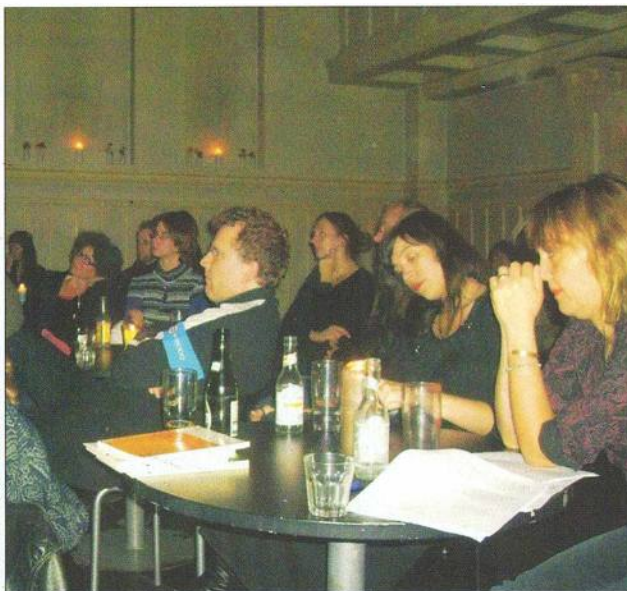
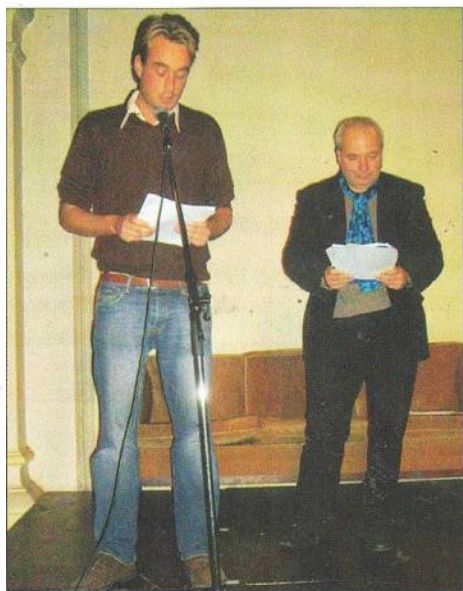
A doua zi alegem alt loc de explorat. Canalele. Portul. Acolo se înșiruie casele

celor care meșteresc ceva. Mai ales pentru corăbii. Corăbiile care plecau, în larg, acum un secol. Sau două. Scrie exact „ce” pe frontispiciul caselor. Unii făceau steaguri. Alții catarge. Alții, poate, pontoane. Blazonul se află deasupra intrării. Și este, uneori, de prin 1700 sau 1800 (și ceva). Armurieri. Meșteri în praf de pușcă. Mergem în lungul cheiului și ni se face poftă de un hot-dog cu castraveci murăriți, feliați, provocatori de salivare abundentă – ca la mama acasă. După ce trecem de capătul cheiului, începe să se vadă marea, de fapt, doar un golfuleț. Și începem să călcăm pe un ponton de lemn, pe care se ridică, în mijlocul apei, o cafea, o sală de operă și un teatru plutitor. Se simte, când calci pe ponton, cum se clatină ușor. Și îți aduce aminte că, și pentru marinari chiar, apa e un pământ mai nesigur, care, totuși, se clatină puțin. Este o clădire din categoria *sticlă & beton*. Adumbră a arhitectură modernă.

Ne rămâne în cap, totuși, ceva. Acel ceva văzut în catedrala încoronării. Ceva, cu siguranță, simbolic. Este vorba de o navă. O corabie. Cum era ea pe la 1600 sau 1700, ba poate chiar și la 1800. Cu pânze. Un velier mare. Care se află, suspendată, chiar în mijlocul catedralei, undeva în fața altarului, ca un candelabru. Tradiție de vikingi, nu-i așa? Ce ar fi blasfemie pentru alții, pentru popoarele nordice este înăuntrul sacralității. Barcazului spânzurat de fire, iar firele sunt văzute, nu de cele din nylon transparent, aproape străvezii. Îndeajuns să ne aducă aminte că ea, nava, este simbolul catedralei înseși, al lumii. Al lumii care așteaptă să fie mântuită. Călăuzită. Nava pare să plutească pe ape imponderabile. Cu o săptămână înainte, Cohen cânta, pe 17 octombrie, tuturor navelor din acest port al inimii noastre.

text: Mihail Gălățanu

Robert Șerban,
alături de poeme ale
noastre, dar și ale lui
Traian T. Coșovei,
s-au produs pe scena
de la LITERA-
TURHAUS (și, cu o zi
înainte, la cafeneaua
literară UNDER-
WOOD INC.).
Dinspre partea
daneză, Marianne
Larsen, Kristina Stoltz
și Aleksandar Sajin.

by
oriflame

natural swedish cosmetics

Kusturica

de România

Filmul *Nunta mută*, în regia lui Horațiu Mălăele, pornește de la o întâmplare reală, cutremurătoare. O mică mostră de dramatism răvășitor, ieșită din mâna hazardului. Un sat a fost ras complet de pe fața pământului de către comuniști, pentru că doi tineri îndrăgostiți au îndrăznit să se căsătorească și să se bucure de miracolul comuniunii lor exact în ziua în care tătucul cel atotputernic al sovietelor, Stalin, își dăduse obștescul sfârșit. O întâmplare extrem de impresionantă în sine, care avea suficientă substanță dramatică pentru a duce la realizarea unui film de neuitat. Sau nu?

**Mălăele:
un artist
cu multiple
baruri**

Nimeni nu poate nega personalitatea artistică extrem de complexă și într-adevăr originală a artistului Horațiu Mălăele. Un mare actor român, un caricaturist plin de haz, un regizor de teatru plin de profunzime și capabil să dea viață scenică și culoare unui text dramatic. De aceea, în momentul în care un artist de un asemenea calibru hotărăște să ne invite la debutul său

în cinematografie, ne așteptăm să descoperim o creație cel puțin la fel de valoroasă. E de lăudat dorința acestui creator de a nu se plafona, și de a experimenta cărări noi. De asemenea, e de lăudat faptul că, abordând un asemenea subiect, a evitat să se prăbușească în butoiul cu melodramă. Din păcate, evitând patetismul, s-a prăbușit într-o altă capcană, cel puțin

la fel de periculoasă: aceea a derizoriului.

Prima și cea mai mare greșală pe care o remarcăm a fost întovărășirea cu dramaturgul Adrian Lustig, care își face astfel debutul în scenaristică. Piese de teatru publicate de acesta ne dezvăluie faptul că, dacă are de ales între forța șarjei și verosimilitatea personajului, Lustig va alege s-o

by
oriflame

natural swedish cosmetics

sacrifică pe a doua. Textele lui devin o colecție de tipologii mult exagerate, prezentate în tușe groase. Dacă, în teatru, comedia de caractere se savurează cu succes de secole întregi, și ia aplauze (aproape) de fiecare dată, pe peliculă situația se schimbă radical. Falsul și maniera devin insuportabil de stridente, de grosiere, și te fac să te întrebi: cine e de fapt personajul negativ al filmului?

Satul, în viziunea lui Lustig, e o lume cel puțin la fel de grotescă și de penibilă, ca și aceea a comunismului. Iubirea tinerilor îndrăgostiți nu este sugerată decât prin repetate scene de sex, bărbații sunt respingători de mitocani și de violenți, femeile ne sparg timpane. Începutul filmului ne aduce aminte de filmele cu țigani, scandal, beții prin cârciumi și poale-n cap ale lui Kusturica – mai puțin candoarea adorabilă care motiva gesturile cele mai deplasate ale universului kusturician. Nemaivorbind de eșecul de a le localiza în spațiu și timp – de vreme ce locuitorii satului nu sunt nici țigani, dar nici români. Sunt balcanici „așa în general”. Păcat că generalul ucide particularul...

După proiecția filmului, scenaristul Adrian Lustig, în dialog cu publicul, declara că românii nu au făcut comedie după 1989. Ar trebui să îl informeze cineva că lucrurile au mai evoluat după filmele-cu-proști de la începuturile cinematografului, iar comedia a câștigat în subtilitate, a învățat să stârnească zâmbetul ironic, zâmbetul sarcastic, zâmbetul amar uneori... Nu e cazul să punem semnul egalității între comedie și râsul grobian, becalic. Iar dacă personajele dumitale nu sunt umane, nu mă cuceresc pe mine, spectator, de ce ar trebui să sufăr când vin ăia-răi și dau cu ei de pământ?

Filmul nu e compromis doar de momentele de comedie forțată. O altă sursă de ridicol – de această dată involuntar – sunt momentele de suprarealism forțat, însăilate în intriga filmului taman ca nuca-n perete. De exemplu, o tânără sprintăreă cu flori în păr, care pare din cu totul altă localitate – să nu spun alt film; un nene inventator cu aripi care, după ce moare în masacru, apare zburând pe cer și ne duce cu gândul, desigur, tot la Kusturica. De această dată, la imaginile onirice din *Arizona Dream*. În final, apare o altă mireasă zglobie cu voalul fluturând, și aleargă pe căm-

puri... o metaforă atât de prăfuită, din păcate, că nu poate înduioșa decât eventual mămiile care nu au mai fost la cinema de când era Tarkovski flăcău.

Întrebat care e treaba cu oniricul ăsta atât de nelalocul lui în context, Lustig a dat din umeri: „Da’ de Garcia Marquez n-ați auzit?” Ba am auzit. Dar pentru ați permite să jonglezi cu imaginarul ca Garcia Marquez mai e nevoie de un singur lucru. De forța sugestivă a lui Garcia Marquez.

Trebuie să admitem că acest film a avut câteva secvențe memorabile. Secvența care dă titlul filmului – aceea a nunții mute – e un pariu artistic câștigat, pe care regizorul și actorii îl exploatează cu adevăr și umor. De îndată ce li se închide gura, nu mai emit poante artificiale și jocuri neverosimile de cuvinte, și sunt forțați a fi(ința) în tăcere – personajele devin simple, vulnerabile și, prin urmare,

„Și de la răsărit a venit întunericul...”, spune motto-ul filmului. Noi, publicul, obiectăm: „Întunericul era deja acolo, din păcate!”

„Da’ de Garcia Marquez n-ați auzit?”

impresionante. De-abia tăcerea impusă de ruși creează elementele atât de necesare oricărui film: miză și tensiune. Situație reală prin absurd, comică prin tragism. În acele momente, filmul izbutește să te captiveze. Ce-i drept, cam târziu.

Un alt amănunt care impresionează prin delicatețe și o naturalețe aproape incredibilă în context e apariția circului – și momentul în care piticul satului cunoaște o fată de înălțimea lui, în costum de clown. Încă un moment în care se vorbește puțin, dar se transmite mult. Se gesticulează puțin, dar se sugerează enorm. Asistăm la o idilă cuceritoare prin candoare, dragălașenie și rafinament. Trebuie să recunosc: dacă masacrul sângeros ar fi avut loc la nunta lor, aș fi plâns de-ar fi sărit cămașa de pe mine.

text **Lorena Lupu**

foto **Agerpres și arhiva**

CREIERE CARE NE COAF

Doru Bușcu:

„Ziariștii tineri sunt nervoși, au reflexele de jurnalist, dar nu au creativitate și combativitate suficiente”

Ziarul *Cotidianul* a fost înființat de către Ion Rațiu în 1992, în încercarea de a crea un ziar occidental într-o lume abia trezită din comunism. A fost o publicație care a cunoscut furtuna, dar și vremea frumoasă. Niciodată, însă, nu s-a dat bătută, rămânând un ziar *quality*, de nișă, dar *quality*. Un ziar care a adus numeroase cărți mai aproape de cititori și care încearcă să supraviețuiască asemenea multor publicații într-o lume sedusă de televiziune și bântuită de internet. Despre agonia și extazul *Cotidianului* am discutat cu Doru Bușcu, directorul editorial al acestei publicații.

▼ *Cotidianul* este un ziar nou, apărut după revoluția din '89, dar care a trecut prin schimbări furtunoase, este astăzi *Cotidianul* așezat pe un făgaș de liniște și stabilitate?

– Într-adevăr, la *Cotidianul* conducerea a fluctuat, dar a fluctuat acea parte din conducere care se numește redactorul-șef, în rest nu a fluctuat nimic. Au fost mai mulți redactori-șefi: Robert Turcescu, Carol Sebastian, Cristi Grosu, Mihnea Măruță a fost pentru o milisecundă, Răzvan Ionescu și acum este Adrian Ursu. Da, am avut mai mulți redactori-șefi decât în cadrul altor ziare, însă nu a fost neapărat un moment de

căutări editoriale ci mai degrabă un interval în care ziarul și-a căutat adecvările de conținut. A trebuit să se împace într-un fel cu sine însuși, cu publicul lui, în cea mai bună formulă editorială. Sigur, nu aveam de unde să știm, în 2004, că în acel moment criza pe piața ziarelor de calitate își arăta colții mai mult ca până atunci. Noi am luat un ziar care nu doar agoniza, ci efa aproape înmormântat. Am ales să păstrăm titlul din respect pentru Ion Rațiu, pe care l-am cunoscut îndeaproape și care în naivitatea și idealismul său chiar a crezut că va face un ziar ca în Marea Britanie. Nu i-a reușit. Ceea ce nu face mai puțin nobil gestul lui Ion Rațiu, care și-a prăpădit o parte din bani pentru această idee: de a instala un ziar occidental într-o Românie încă nepregătită pentru așa ceva. Am preluat ziarul în 2004, am mers cu Turcescu, care s-a mișcat foarte bine fiindcă era

tânăr, era un ziar care își propunea să rescrie, într-un fel, negativismul obsesiv din presa de atunci, un ziar care să propună soluții, care să se adreseze unei *middleclass* în creștere, unor oameni cu preocupări culturale, ceea a și făcut – s-a mișcat foarte bine în acest segment. Din păcate, el nu a fost un succes de vânzări.

– De ce?

– Aici sunt multe expli-

„Eu fac parte din școala veche, mulți dintre colegii mei facem parte din ea, ne agățăm, insistăm în ideea că va fi depășită această perioadă și că vom fi luminați de soluții și formule editoriale care ne vor ajuta să facem saltul.”

cații... În primul rând, venea cu un trecut apatic. Era un ziar care niciodată nu și-a incitat cititorii și care dezamăgise mulți ani la rând. Era citit de un nucleu dur al foștilor PNȚ-ști și ai fostului CDR. Apoi era perceput în imaginarul public ca un ziar de partid, fără vlagă, fără suflu. Un ziar necreativ, convențional, prăfuit și aflat pe patul de moarte. Această percepție l-a însoțit cu toate că am schimbat *layout*-ul, am schimbat echipa de redactori, l-am pus pe Turcescu în frunte, am prins niște alegeri interesante în 2004. În 2006 am avut ideea de a veni cu formula alăturării unor cărți, fiindcă ne adresam unui public citit, cu o anumită educație. Formula a prins fantastic și s-au dezmoștort vânzările, iar de atunci am ajuns la un public din ce în ce mai mare. În momentul acesta, profilul cititorului pe care îl are *Cotidianul* este aproape identic cu cel al *Ziarului financiar*, cu venituri mari, cu educație universitară.

– Un ziar *quality*.

– Da și niciodată nu ne-am dorit să facem altceva decât asta, nu ne-am dorit să facem un ziar de masă, sigur că ne-am fi dorit să vindem de cinci ori pe atât, dar nu se poate. Vindem în jur de 25.000 de exemplare, media săptămânală. Sunt zile în care vindem mai puțin, sunt zile în care vindem mai mult.

– Dacă ar dispărea acest tandem carte-ziar, ați mai vinde?

– Nu, toată lumea se luptă cu disperare, dă din colț în colț, încearcă să-și mențină publicul pe care l-a avut cândva sau măcar

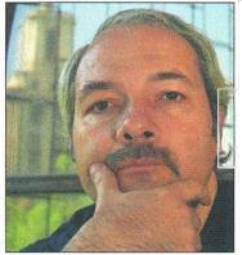
să stârneasă interesul altui public. Din nefericire, competiția pe care internetul o reprezintă face acest lucru aproape zădărnice. Nu vor dispărea ziarele, unele dintre ele vor trece la formule de avarie, altele se vor încăpățâna să consume banii acționarilor în continuare în formule vaste, pagini numeroase. E un moment critic, dramatic, dar și foarte *challenging*.

– Cât mai aveți să vă zbateți în această mare tumultuoasă?

– Deocamdată suntem într-un moment în care încă ne zbatem, vor pieri unii de pe piață, ne străduim să nu fim printre ei. Știu cifrele tuturor celorlalte ziare, cifrele financiare sunt tragice, inclusiv în situația ziarelor cu SNA-uri mari. Sunt probleme legate de distribuție, de producție, care nu mai au astăzi o justificare economică. Prin urmare, ecuația business-ului numit *ziar de calitate* este amenințată foarte acut în acest moment. Nu e o problemă endemică a ziarului *Cotidianul*. Ziarul *Cotidianul* se mișcă destul de dezinvolt într-o nișă pe care și-a consolidat-o atâtea ani, are costuri de producție mai mici, e mai vioi, poate să facă manevre mai rapide. În cazul unui ziar mamut, lucrurile sunt mai complicate fiindcă acolo fiecare gest care ar însemna o restructurare poate să antreneze o depresie colectivă și să ducă la un colaps intern zgomotos. Și mai există o problemă: în presă există o gaură neagră care se numește distribuție, e o formulă în care pe banii producătorului – a celui care tipărește ziarul – se capitalizează sute de firme mici care acționează câteva luni pe piață până acumulează o datorie suficient de mare ca să dispară și tu pierzi acei bani pentru totdeauna. Mai mult decât atât, intervalul de timp după care îți recuperezi banii din vânzare e atât de mare încât nici nu mai contează. Întârzierile cu care se încasează banii din reclamă, totul e aproape de nesuportat. Pe de altă parte, trebuie să plătești cu regularitate salarii, tipografii, comisioane etc. E o luptă care are dramatismul ei dar are și o măreție a ei fiindcă e un soi de cauză pierdută, dar e o cauză pierdută nobil.

– Acum ziarul e într-un climat de liniște...

Mihail Gălățanu

mihail.galatanu@revistafiacara.ro

FAZĂ

– Vor fi mișcări de trupe dacă, de pildă, vom inventa o formulă și nu mai corespunde redactorul-șef și nu mai corespunde directorul editorial sau cei șapte reporteri. Nu a fost niciodată o atmosferă tensionată în interiorul redacției, dimpotrivă e o redacție în care există cel mai bun tonus. Echipa inițială de la *Cotidianul* am format-o aducând foarte mulți tineri – pe lângă câțiva jurnaliști din categoria micilor monștri sacri cum ar fi Liviu Avram – care, de atunci, din 2004, au devenit jurnaliști tineri, dar foarte creativi, foarte buni profesioniști. Oamenii au crescut împreună, s-au format împreună. Sigur că au existat câteva fluctuații la nivelul redactorului-șef care au produs timp de câteva zile, o săptămână – întrebări, interogații. Oamenii au fost totdeauna controlați, au avut încredere în mine, am reușit să vorbesc, să îi adun pe toți și să le povestesc ceea ce se întâmplă. Chiar în momentul în care au fost vândute acțiunile către *Realitatea Media* nu a clipit nimeni. S-au pus două-trei întrebări, cărora le-am răspuns. Le-am explicat raționalitatea acestui gest pentru care, din punct de vedere economic, trebuie să mă felicit pentru că e posibil să nu fi putut rezista în formula independentă în care eram noi, fără ajutorul unui grup ca *Realitatea Media* și toată lumea a înțeles.

– **Pe care dintre ziaristii tineri îi admirați, considerați că au un cuvânt în presă?**

– Sunt oameni pe care îi prețuiesc și care sunt în principal jurnaliștii tineri, cei care au pornit inițial în echipa *Cotidianul* și mai sunt, firește, jurnaliștii tineri de la *Academia Cațavencu*. De la *Cotidianul* aș numi pe Alexandra Bădicioiu, Răzvan Vintilescu, pe impetuosul George Lăcătuș, pe Alexandra Olivoto și încă vreo zece. De la *Academia Cațavencu* pe toată lumea, fiindcă acolo nu poți să rezisti dacă nu ești bun. Te absoarbe neantul.

– **De pe băncile școlilor vin jurnaliști tineri care promit?**

– Din păcate, pentru mine e o mirare permanentă că nu s-a ridicat o generație care ar fi avut șanse bune să lichideze din linia întâi pe cei care nu numai că au devenit dinozauri, dar și pe cei care urmează să devină dinozauri, adică generația mea. Jurnaliștii tineri sunt nervoși, sunt profesioniști în sensul că au reflexele fundamentale de jurnalist cultivate și chiar exersate de-a lungul unei experiențe de câțiva ani, dar nu au ceea ce cred eu că aveam noi inițial: creativitatea, combativitatea. Sunt oameni care nu se pot orienta într-un citat, o frază, într-un gen clasic al jurnalismului cum ar fi reportajul sau interviul. Nu vezi la ei niciodată riposta culturală. Niciodată nu există referința spirituală care dă o dimensiune ironică, amuzantă, instructivă produsului, ci vezi o monotonie liniară a actului jurnalistic.

text: Alice-Claudia Gherman

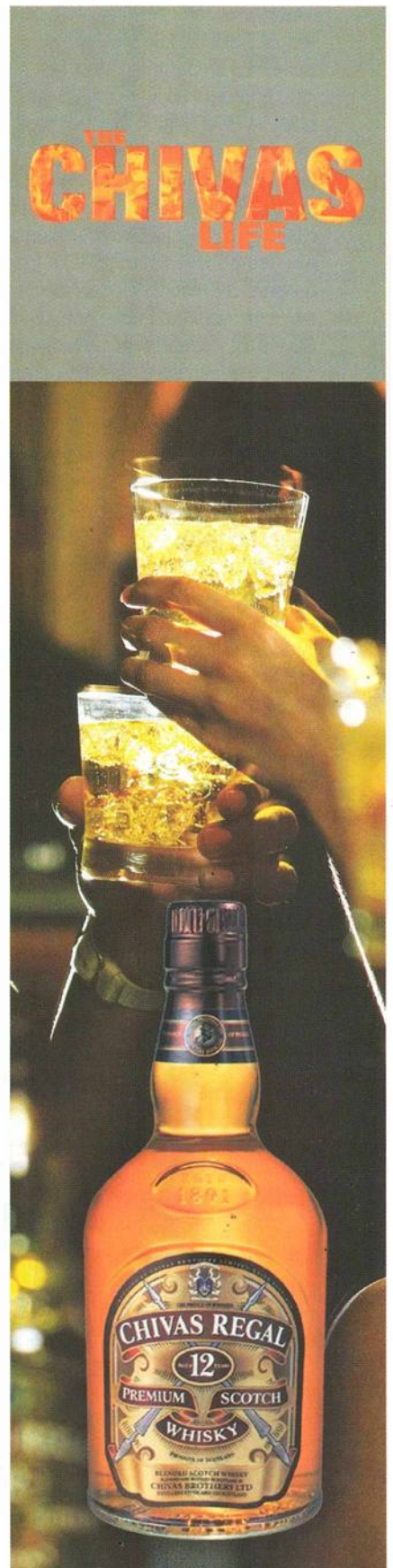
foto: Octavian Tibăr

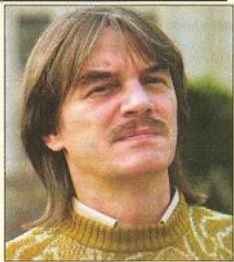
Succese și eșecuri

Uneori, distanța între succese și eșecuri, y compris cele politice, y compris cele artistice (estetice), este/șau doar pare?, înfiorător de mică. Recitind Umberto Eco, autorul meu preferat (în viață, după moartea lui Borges!), cel din *Memoria vegetală*, carte apărută, de curând, la editura RAO, constat cu groază că suntem supuși, extraordinar de mult, erorii. Eco, de altfel, înșiră un nesfârșit șir de gugumării, dume, goange, idioțenii, erori de parallaxă, judecăți tembele & imbecilități crase, majoritatea aparținând, culmea, unor mari artiști. *Moby Dick* este respins în Anglia sub pretextul că nu ar putea să aibă succes nici măcar pe piața de carte pentru copii, deoarece e lung și „cu stil învechit”. Emily Dickinson este „refuzată” pe piața de poezie sub explicația că, iată: „Ciudat. Toate rimele sunt greșite”. Despre Colette s-a spus că nu va vinde nici zece exemplare. O fi trecut de cifra fatidică? Sau se opintește undeva pe la cifra opt sau nouă? Despre Henry James s-a spus că este „de necitit”. *Doamna Bovary* este un roman îngropat într-o grămadă de detalii bine conturate și inutile. Panseuri cu capul... Despre Joyce s-a spus că năruie cărțile la sfârșit. Adică e un tip care nu prea știe cu finalurile. Despre Faulkner, cel din *Sanctuar*, s-a spus că, dacă ar fi publicat, editorii ar sfârși în pușcărie. Lui George Orwell i s-a spus și mai clar, și mai ritos: nu se pot vinde povești despre animale în Statele Unite ale Americii. Despre *Lolita*, o capodoperă care a deschis drumul prozei (cel puțin americane!) din secolul XX s-a spus că „e greșos chiar și pentru cel mai iluminat freudian”. Prin consecință, lui Vladimir Nabokov i s-a spus că asemenea povești ar trebui povestite unui psihiatru. Probabil că nu scrise, bineînțeles. *Mașina timpului*, a lui Herbert G. Wells, a fost găsită „prea puțin interesantă pentru cititorul obișnuit și insuficient aprofundată pentru cel de specialitate”. Cititorul obișnuit s-a pronunțat: a cumpărat, în milioane de exemplare, cartea acestui „bunic” al *science-fiction*-ului. Ambroise Vollard, celebrul negustor de opere de artă, spunea că *Domnișoarele din Avignon*, a lui Picasso, sunt „opera unui nebun”. Aferim, confirm: dar ce nebun! Unul care a marcat, alături de Braque, pictura începutului de secol. Un oarecare Émile Zola, mai „greu de cap”, scria, în necrologul unui oarecare Charles Baudelaire, că, peste o sută de ani, *Florile răului* vor fi „amintite ca o simplă curiozitate”. S-ar putea ca, peste încă o sută de ani, numele lui Zola să fie amintit ca o curiozitate. Al lui Baudelaire va fi, probabil, mai mult decât atât.

Nu știm, nu știm deloc, cum rezultă din toată demonstrația asta, distanța între succese și eșecuri. Suntem, uneori, niște siniștri. Scoatem porumbei din gură. Emitem profeții. Ni se pare că ni se pare. Și ne facem de râs. Și nici măcar nu ne învățăm minte. Avem păreri și facem din ele axiome. Le punem în niște bule. Îi punem pe alții la zid. Suntem categorici și smintiți. La fel, și în politică. Dar viața ne infirmă. Noroc că viața ne infirmă, că, altfel, ce ne-am face?

Să fii atât de îngust la minte încât să nu recunoști capodopera nu de la o poștă, dar nici chiar de lângă tine... echivalează cu a fi incapabil să detectezi reușita. Valoarea. Izbînda. Iar dacă nu reușești să discerni o realizare de neantul nulității, al veleitarismului, e ca și cum ai băjbăi prin cea mai întunecată pivniță din lume, căutând o pisică neagră până în vârful cozii.

Tudor Călin Zorojanu

Să sperăm!

Calendarul redacțional îmi joacă din nou vechia festă: scriu aceste rânduri înainte de alegerile al căror rezultat dv. îl veți cunoaște când veți citi revista. Lăcrurile par însă destul de previzibile: nici un partid nu va obține majoritatea absolută; în atare condiții, culisele vor fi extrem de agitate zile de-a rândul; președintele Traian Băsescu va nominaliza premierul pe care îl dorește, probabil Theodor Stolojan, deși o mică surpriză nu e exclusă; adversarii PD-L vor avea de ales între concesi și o mișcare spectaculoasă. Două dintre acestea au fost fluturate deja: încercarea de suspendare a președintelui, respectiv absența cvorumului la ședința Parlamentului de investitură a Guvernului, ceea ce ar prelunge mandatul cabinetului Tăriceanu și, probabil, ar crea o criză politică mai lungă ori mai scurtă. Cred însă că se va realiza prima dintre cele două variante: fie PNL, fie chiar PSD va accepta susținerea unui guvern minoritar, contra unor avantaje din categoria posturilor ne-guvernamentale. Sunt atâtea de împărțit! De multă vreme s-a cam uitat că unul dintre ser-

viciile speciale, SRI, este în posesia PSD... De dragul unor asemenea fotolii „secundare”, dar și al promisiunii susținerii unor inițiative ale partidului care va marșa la înțelegere, acesta se va debarasa – la nevoie – de persoanele care, în opinia Palatului Cotroceni, nu intră în discuție. PNL nu înseamnă neapărat Călin Popescu Tăriceanu și PSD nu este egal cu Adrian Năstase. Om trăi și-om vedea.

Din nefericire, toate jocurile politice se desfășoară într-un context dramatic, cel al recesiunii care a fost deja oficial declarată în Germania și nici restul Occidentului nu se simte prea bine. Astfel, noul guvern va trebui să împace capra promisiunilor electorale și a pertractărilor politice cu varza crizei financiar-economice. Producția suspendată deja a mai multor firme importante, relocările altora, bursele în cădere, investițiile stopate, retrogradările României în clasamentele ratingurilor de țară, creșterea șomajului, blocarea pieței imobiliare (implicit oprirea construcțiilor, implicit locuri de muncă dispărute) – toate acestea și multe altele sunt fapte, nu comentarii. Nimeni

nu poate spune cu adevărat ce va urma în Europa și în lume, cât va dura criza, cât va fi de profundă, dar nici cel mai optimist analist nu vede luminița de la capătul tunelului (iar!) mai aproape de unu-doi ani.

Evident, vom supraviețui. Cum bine spunea același Stolojan, o economie națională funcționează și-n stare de război. Dar mai depinde și cum. Nu ca în Irak, să sperăm, nici ca în Congo, și – cu puțin noroc – nici ca în Islanda ultimelor săptămâni.

Printr-un sarcasm al sortii, în vreme ce populația e silită să cam renunțe la credite, statul va fi probabil obligat să se împrumute. Cât de inteligent și de prudent o va face – Dumnezeu cu mila!

Și totuși, e sfârșit de an, vin sărbătorile și avem dreptul, poate chiar obligația, să mai și sperăm. Vă urez un an nou, dacă nu bun, măcar suportabil. Fie ca peste 12 luni să ne bucurăm că a trecut și criza asta, pe lângă atâtea altele care ne-au fost date. La mulți ani!

Criza la români

Standard&Poor's ne-a micșorat ratingul. Până acum, înghiteam așa ceva fără să crăcăm. De data asta președintele Traian Băsescu (*dreapta*) a spus că evaluarea celebrei firme nu e credibilă și a dat asigurări că România deține toate pârgurile necesare pentru a evita să fie afectată de criza financiară.

Anterior, premierul Călin Popescu Tăriceanu (*stânga*) declarase că România nu va fi lovită de recesiune. Ulterior, după ce și *Fitch* ne-a retrogradat, ministrul Economiei și Finanțelor, Varujan Vosganian, a susținut că evaluarea nu ține cont de evoluțiile pozitive ale economiei. Deci, criza la români nu e.

Cota -31

După eforturi colosale, de-a lungul a patru ani, din autostrada Transilvania s-au inaugurat 5 kilometri (cum să inaugurezi cinci kilometri!?; ca să faci ce cu ei?). În mai puțin de o lună, după ce a circulat zvonul că vor fi decopertați, deoarece asfaltul e prost, s-a aflat că *Bechtel* ar fi făcut greșeli de proiectare și execuție pe tronsonul Câmpia Turzii-Gilău, ceea ce a determinat alunecări de teren pe un segment de 36 de kilometri. Aritmetica e

simplică: 5 minus 36 egal -31. Un ritm încurajator pentru o supercompanie și un supercontract pe superbani.

Amintiri interesante

Ministrul Educației, Anton Anton, a declarat că predecesorul său social-democrat, Ecaterina Andronescu, vede „meciu de fotbal” din tribună cu totul altfel decât o făcea din teren. El susține că, pe vremea când Andronescu deținea portofoliul Educației, îi ruga pe sindicaliști „în termeni feminini – plângând” să accepte creșteri salariale de numai 5%, în vreme ce acum pledează pentru 50%. Între timp, Guvernul a ieșit cu două Ordonanțe consecutive, încercând să blocheze astfel legea votată de Parlament în unanimitate. Oare ce o să mai aflăm asupra acestui subiect peste alți câțiva ani?

Așa-i la ei

Aproape deloc nu s-a vorbit la noi despre faptul că la alegerile din SUA electoratul a fost consultat și asupra unui total de 153 (!) de alte probleme în afară de președinție. Cele mai multe inițiative au fost în Colorado (14), California și Oregon (12). Iată câteva dintre acestea: 20% din energie ar trebui să fie asigurată din surse alternative; animalele din ferme să aibă un spațiu de locuit asigurat; să fie interzisă vânătoria aeriană a urșilor și lupilor; idem avorturile și unele pilule anticoncepționale, căsătoriile homosexuale, dar și taxa pe venit; veteranii de război răniți să nu mai plătească taxa pe proprietate etc.

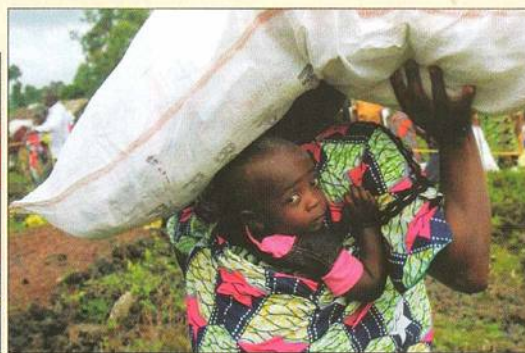

Vot în vid

Parlamentul European va asigura o urnă mobilă și pentru alegătorii din spațiu. Măsura – evident simbolică – încearcă să stimuleze prezența la vot a europenilor cu ocazia alegerilor europarlamentare de anul viitor. Urma ar putea fi purtată în spațiu de astronautul belgian Frank de Winne, care urmează să plece în Cosmos în luna mai. La alegerile din 2004 numai 45,6% dintre alegători s-au prezentat la vot, iar previziunile pentru alegerile de anul viitor sunt și mai sumbre. Criză financiară, criză economică, criza democrației, încălzire globală, suprapopulare – ce mai urmează?

Tragedie cu repetiție

O refugiată cară un sac cu 50 de kilograme de făină, dimpreună cu micuțul ei, în apropierea unui centru de distribuție a hranei, la Kibati. Războiul civil a reizbucnit în Congo, rebelii atacând orașele unul după

altul. Sute de mii de oameni au luat calea refugului, iar șeful Căștilor Albastre ale ONU, Alan Doss, a dat alarma internațională. Dar trupele ONU, care au tras din elicoptere asu-

pra unităților generalului Laurent Nkunda, par depășite de situație în fața marșului trupelor Tutsi. Din 1994, câteva sute de mii de oameni au fost uciși în lupte și milioane au murit prin efecte indirecte ale războiului civil.

Basil Ștefan

Schimbarea la față a Americii

Prin alegerea lui Barack Obama la Casa Albă, electoratul a transmis un mesaj clar de schimbare la față a Americii. Bineînțeles, nu în sensul în care dorea tânărul Cioran acest lucru pentru România, căci Statele Unite se află pe asemenea culmi, ci în sens invers. În cei aproape douăzeci de ani scurși de la prăbușirea comunismului, în 1989, SUA, în calitate de singură superputere rămasă, au gustat delicia (vorba vine) de hegemon al lumii unipolare. Marea criză financiară și recesiunea ce o zguduie acum, dar și ascensiunea impetuoasă a altor puteri (China, India, Brazilia) și revigorarea Rusiei arată destul de limpede că această „eră” se apropie de sfârșit. Aceasta nu în cele din urmă din cauză că exercitarea unui asemenea rol implică costuri exorbitante, căreia nici măcar cea mai puternică economie a lumii nu și le poate permite la infinit. SUA vor rămâne încă ani buni „numărul unu” în lume, dar victoria lui Obama este un mandat pentru o asemenea schimbare „a Americii și a lumii”, cum declarase în campania electorală – de la puterea extrem de manifest dominantă (și uneori arrogantă) din ultimii ani, la un rol de *primus inter pares*, de lider mondial deschis dialogului și cooperării. Și de la o abordare *hard* care implică

intervenția militară externă, inclusiv purtarea a două războaie simultan (Afganistan și Irak), la o abordare *soft*, care să obțină influența dorită prin mijloacele economiei, diplomatiei și culturii, nu prin recurgerea la forță.

Enormitatea așteptărilor în fața cărora președintele „care nu seamănă cu cei de pe bancnotă” se va afla la 20 ianuarie, când va rosti discursul de investitură, este evidentă pentru oricine, mai ales că aceste așteptări nu se limitează la teritoriul SUA, ci animă aproape tot mapamondul. Să nu uităm că, dintre numeroasele state în care înainte de 4 noiembrie s-au efectuat sondaje de opinie cu întrebarea „pe cine ați alege președinte dacă ați fi cetățean american?”, doar în trei (Israelul, Georgia și Filipinele) ar fi fost preferat John McCain, ceea ce spune foarte multe. Pentru a scoate economia din criză, Barack Obama va trebui să studieze din nou, atent, măsurile adoptate în 1933 de Franklin Delano Roosevelt, și să urmeze sfaturile consilierului său în materie, Paul Volcker, învingătorul recesiunii de la începutul anilor 1980. În această privință are și avantajul că primele programe de salvare au fost adoptate deja de administrația Bush și astfel nu va mai întâmpina rezistența acerbă a durilor din aripa republi-

cană „neocons”, adepți înverșunați ai pieței libere, globalizării, comerțului liber, dereglementărilor etc., care au produs actuala prăbușire bancar-financiară.

Ambele sarcini sunt enorm de grele și Obama nu este deloc de invidiat. El și-a alcătuit însă o echipă de oameni inteligenți, competenți și dedicați, gata să-l ajute să ia taurul de coarne. Cu Paul Volcker alături, ieșirea din criză va fi doar dificilă, dar nu imposibilă, iar cu fosta Primă Doamnă Hillary Clinton la Departamentul de Stat și menținerea lui Robert Gates ca secretar al Apărării, cu generalul James Jones consilier pentru securitate națională și Susen Rice (nici o rudenie cu Condi) ambasador la ONU, politica externă americană va naviga pe ape mai liniștite, imaginea internațională a Statelor Unite se va ameliora substanțial, ca de altfel și relația de ansamblu cu lumea exterioară. SUA vor renunța, foarte probabil, la obsesia lui Bush de a răsturna de la putere regimurile dictatoriale pe calea intervenției militare, care va rămâne o opțiune, ca pentru orice stat normal, doar pentru cazul în care ar fi amenințate interese naționale vitale.

La Taverna Sârbului

mănânci zdravăn

Un loc retras, liniștit și primitor. Un meniu alcătuit în special din preparate din carne, deosebit de gustoase și, mai ales, porții mari, astfel încât cu greu să le dovedești. Muzică *live*, aici ai șansa să asculți adesea trupe din Serbia precum *Scala*, *Fanfara de Aur*, fanfara din orchestra lui Goran Bregovic, dar și pe Ovidiu Lipan Tândărică și fanfara *Zece Prăjini*, Nicu Alifantis sau trupa *Holograf*. Și tot aici găsești o băutură, acum rară în România, *braga* – făcută după o rețetă sârbească. Bun venit în *Taverna Sârbului*!

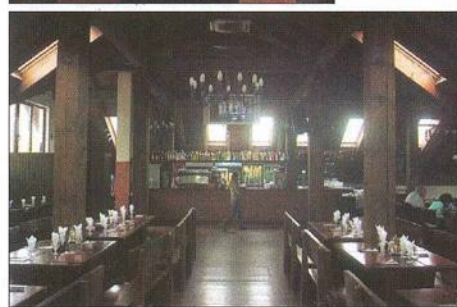
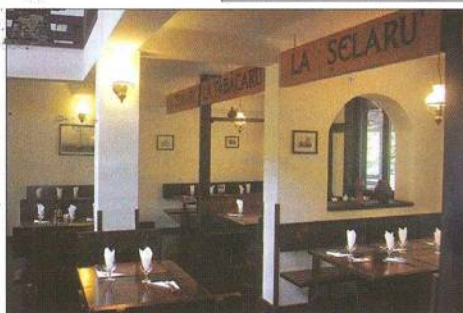
Primul restaurant *Taverna Sârbului* s-a deschis în 2002, la Sinaia. Meniul tradițional sârbesc, prospețimea preparatelor și modul de servire au atras imediat clienții și au adus restaurantului un bun renume. Patronul, Caranovic Dragan, a decis atunci deschiderea unui restaurant purtând același nume și la București, în 2004, urmat apoi de un altul la Brașov, deschis în 2007, iar anul viitor va avea loc inaugurarea unui alt local la Caraș-Severin. *Taverna Sârbului* a devenit astfel un lanț de restaurante foarte apreciat în România. Bucătarii sunt sârbi și pregătesc preparatele din meniul cu specific sârbesc respectând întru totul rețetele originale.

Amplasat în apropiere de Parcul Herăstrău și *Casa Presei*, localul din București are o capacitate de circa 600 de locuri în interior și 400 de locuri la terasă. Dispuse pe două niveluri, mesele și scaunele sunt din lemn, la fel ca și podeaua și grinzile, aici până și cuțitele au mâner din lemn. Polițele sunt împodobite cu vase din aramă și ceramică, imortele, linguri de lemn, totul este astfel amenajat încât să reconstituie atmosfera tipic sârbească din veacurile trecute.

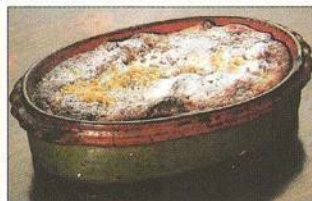
La *Taverna Sârbului* din București, bucătar-șef este Adrija Pujaz. El este cel care se îngrijește ca toate preparatele să fie pregătite întocmai după regulile bucătăriei tradiționale sârbești. Astfel, din meniul tradițional sârbesc nu va lipsi niciodată carnea de porc, mielul, purcelul de lapte la proțap, după cum nu va lipsi condiționarea lor cu boia de ardei iute sau

dulce. Preparatele vor fi făcute întotdeauna în casă, adică, de pildă, cârnații vor fi preparați și afumați cu fum din lemn, chiar în bucătăria restaurantului, carnea va fi întotdeauna proaspătă, porțiile vor fi respectate, iar tot ceea ce se va găsi în meniul adus de chelner, va putea fi comandat oricând doriți. „Cine nu respectă regulile mele nu are ce căuta în restaurant”, explică maestrul bucătar Adrija Pujaz. În restaurant lucrează circa 100 de oameni, dintre care 30-40 de angajați numai în bucătărie. Personalul e atent cu oaspeții și rețetele sunt respectate întotdeauna. Acesta pare să fie secretul pentru care lanțul de restaurante *Taverna Sârbului* a ajuns atât de faimos și de căutat peste tot unde există un asemenea local în România.

Porțiile la *Taverna Sârbului* vor fi întotdeauna mari, mâncarea simplă și bună, preparată, dacă rețeta

Șnițelul Karadjorje: mușchi de porc, caimac (smântână de pe lapte), făină, ou, pesmet, sare

o cere, la grătar, pe jar adevărat. În Serbia e o rușine să pleci fără să nu mănânci tot, așa că trebuie să lupți și să termini porțiile imense. Din bogata listă de aperitive este bine să comandați mușchi afumat – 11,80 lei sau *Urnebes* (Nebunie) – biluțe de brânză picantă cu zacuscă, usturoi și boia de ardei iute – 6,80 lei. La toate

acestea merge bine un pahar sau mai multe de *Sljivovica* (țuică de prune sârbească de 40 de grade). După acest început picant continuați cu mândria casei – șnițelul *Karadjorje*, 400 g – 48,80 lei. Atenție! La *Taverna Sârbului* când ți se spune în meniu că primești 400 g de friptură, este vorba de 400 g de produs finit, 400 g rămase după preparare. Dacă vi se pare prea mult, atunci încercați o *ciorbă de fasole cu afumătură* – 9,80 lei porția, iar la desert comandați *clătite gratinate cu nuci* – 19,60 lei/porția. Dacă credeți că nu puteți ține piept acestui festin

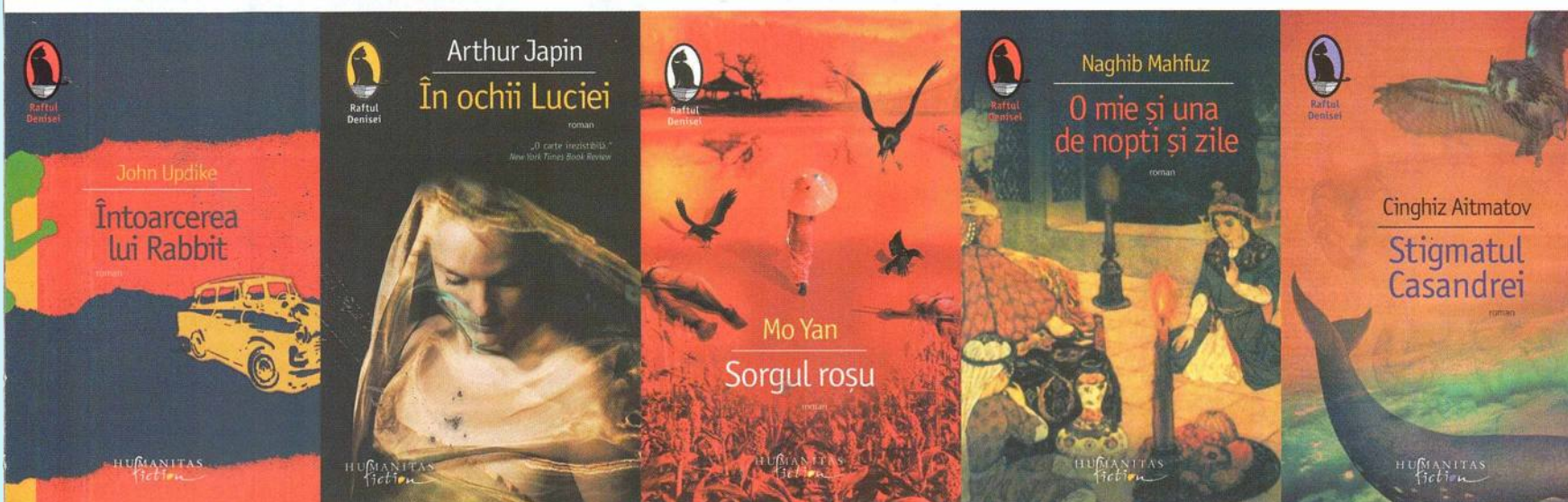
culinar puteți cere doar un fel de mâncare. Clătitele gratinate, de pildă, sunt foarte consistente, conțin lapte, ouă, miere și sunt preparate în vase de lut și date la cuptor. Nu puteți merge la *Taverna Sârbului* și să nu încercați măcar o dată un

purcel de lapte la proțap – 300 g costă 28,80 lei. Mai puteți testa, de asemenea, *Plescavica* (carne de vită tocată, condimentată, la grătar) – 300 g/19,80 lei, un fel de *hamburger* tradițional în Serbia. A, și să nu uit! Dacă bunicii v-au povestit că beau bragă în tinerețea lor, ei bine, puteți afla cum este braga, chiar aici la *Taverna Sârbului*. Un pahar de bragă – o băutură răcoritoare 100% naturală, din cereale – costă 4,50 lei. Pe lângă preparatele din carne de porc mai puteți testa o serie întreagă de preparate din pește precum păstrăv la cuptor, calcan pe plită, doradă la cuptor în sare de mare ș.a.m.d. Dacă încursiunea în lumea bucătăriei sârbești v-a plăcut, noi vă urăm poftă bună!

Text: Alice-Claudia Gherman

Foto: Octavian Tîbăr și arhiva restaurantului

HUMANITAS fiction

JOHN UPDIKE Întoarcerea lui Rabbit

După zece ani de la întâmplările din *Fugi, Rabbit*, primul volum al tetralogiei construite în jurul aceluiași (anti)erou, Harry Angstrom „se întoarce” blazat, anesteziat, rutinat de căsnicia fără speranță cu Janice și slujba mărunță de linotipist, laș, dar plin de viață, înfricoșat, dar plin de umor.

ARTHUR JAPIN În ochii Luciei

Bestseller internațional publicat în peste douăzeci de țări și distins cu Premiul Libris

„În ochii Luciei este un roman despre natura iubirii și, în același timp, mărturia unei femei care nu doar supraviețuiește unor lovituri crude ale sorții, ci triumfă asupra destinului.”

Washington Post

MO YAN Sorgul roșu

Mo Yan este cel mai important scriitor chinez contemporan.

Povestea tragică a trei generații dintr-o familie chineză care pornește de la invazia japoneză și ajunge în plină Revoluție Culturală.

O saga violentă în care roșul pasiunii și cel al sângelui vărsat se contopesc la fel ca trecutul recent și trecutul mitic al ținutului Gaomi.

NAGHIB MAHFUZ O mie și una de nopți și zile

Autor deținător al Premiului Nobel pentru literatură – 1988

Cărțile sale sunt traduse în peste treizeci de limbi. „Romanul păstrează atmosfera din *O mie și una de nopți*, dar există totodată numeroase referiri la problemele Egiptului de astăzi: corupția, dreptatea socială și mișcările fundamentaliste.”

Guardian

CINGHIZ AITMATOV Stigmatul Casandrei

Cinghiz Aitmatov este unul dintre cei mai importanți scriitori de limbă rusă postbelici, iar cărțile sale sunt traduse în peste douăzeci de limbi.

În *Stigmatul Casandrei* mesajul disperat al copiilor înzestrați cu darul premoniției, dar cărora nu li se dă crezare, este o oglindă fidelă și nemiloasă în care omenirea nu vrea să-și vadă urâtenia morală.

Cuba libre, doamnelor și domnilor!

*Această fascinantă insulă
caraibiană nu seamănă cu nici
un alt loc de pe pământ.*

*Plajele, soarele și băuturile
ieftine sunt doar câteva dintre
atracțiile ei. Și sunt destule
pentru oricine
vrea să le încerce.*

Cultură bogată, istorie politică unică și greutate economică continuă... E ceea ce știm despre ea. Și cu toate astea, Cuba este una dintre țările care au avut ochii deschiși către turism. **The best** în Cuba înseamnă să te intoxici cu muzica ei *groove*, să te minunezi cum reușesc cubanezii într-o zi să facă sfârșiturile să se întâlnească, să vezi o lume care în ultimii 50 de ani mai mult s-a târât, dar a izbândit...

Havana... E greu să-i exprimi senzualitatea, minunea și frumusețea ciudată. E greu să-ți imaginezi un oraș cu așa un ritm și așa o vervă. Dar, până nu te plimbi leneș

de-a lungul Malecon-ului, bulevardul cel lung de cinci kilometri, cu vedere la Ocean, până nu te pierzi în negura timpului uitându-te la străduțele coloniale ale Havanei Vieja, până nu urci într-un taxi local, un veritabil *Dodge* din 1940 sau nu dansezi salsa până-n zori, după ce înaintea ai urmărit show-ul *Tropicana*, ori poate ai prins ritualurile afro-cubaneze de pe străzi, crede-mă, n-ai gustat din Havana.

Orașul a fost înghețat în timp, dar pare să se fi trezit odată cu Revoluția din 1959. Anii de criză economică și lipsurile au lăsat urme vizibile asupra unei mari părți a așezării, decăderea și descompunerea

fiind evidente. Havana Vieja este, din fericire, marea excepție, gloria ei colonială fiind meticulos restaurată. Apoi, ceea ce s-a construit ulterior, are serioase accente sovietice. Din fericire, majoritatea clădirilor urâte sunt în afara granițelor care stabilesc centrul orașului. Azi, Havana, cu cei peste 2,5 milioane de locuitori, este cel mai mare oraș din Caraibe.

Turiștii care ajung în Cuba sunt motivați de faima locurilor de interes maxim. Așa cum e Malecon, de care v-am povestit ceva mai înainte, punct de referință pentru oricine pariază pe insulă că este o destinație pentru relaxare. Valurile înspumate se sparg chiar lângă șoseaua cu șase benzi de circulație, trei pe un sens, trei pe celălalt. Iarna, când marea depășește de multe ori zidul orașului, oamenii invadează artera, într-o adevărată avalanșă de bucurie. E vremea Carnavalului, iar cubanezii țin să-și exprime fericirea și bucuria, atât de caracteristice lor, care-și iubesc cultura.

Lângă artera principală, Paseo del Prado, cunoscută și ca El Prado, se află un alt loc interesant, călcat de majoritatea turiștilor care ajung la Havana: frumosul Muzeu Național de Belle Arte, complet renovat (este închis luna), găzduit în două clădiri. La doi pași e stufosul Vedado, unde o să găsiți tot felul de instituții culturale și restaurante sau cluburi de noapte, într-o atmosferă ceva mai liniștită decât în centrul istoric.

Muzeele, ca muzeele, au farmecul lor și sunt căutate, dar ce se lipște de mintea și sufletul călătorilor este ambientul fermecător al orașului. E posibil să vedeți și unele „odgoane”, vor fi cubanezi care vă vor povesti diverse inegalități. Economia cubaneză e duală (în timp ce țara aleargă către stabilitate, există încă mulți locuitori care suferă din cauza salariilor infime) și o continuă încercare pentru oameni. Turiștii, în schimbul serviciilor, dau dolari. Doar în piețe și în câteva restaurante se mai plătește în pesos.

Dar Cuba nu înseamnă nimic dacă nu ajungeți și la Varadero. Playa Azul, cum îi mai spun spaniolii. Plaja Albastră. Hormonii o iau razna acolo, stațiunea e uimitoare și n-are nici o legătură cu restul țării. Decorul ultraparadisiac, cu 20 de kilometri de plaje albe cocoțate pe Peninsula Hicacos, poate rivaliza cu orice alt loc din Caraibe. Totul a pornit de la Irene Dupont, un multimilionar american în dolari, care și-a construit casa visurilor aici, un conac *art-deco* în care a investit enorm și pe care l-a botezat *Xanadu*. A fost urmat imediat de Al Capone, de președintele Batista și de alți bogați ai Cubei. În capătul cel mai nord-estic al

insulei există o rezervație naturală cu păduri și plaje virgine, *Hicacos Point Natural Park*, conservat ecologic din 1974. O să vedeți acolo Peștera cea lungă a lui Ambrosio, un lac cu mangrove (unde există peste 31 de specii de păsări și peste 24 de reptile) și ruinele primei mine de sare din Lumea Nouă, exploatată demult de spanioli. Recifurile de corali, dezvoltate de-a lungul țărmului, cum ar fi Cayo Piedras sau Cayo Cruz del Padre sunt cele mai vestice zone ale arhipelagului Sabana-Camaguey.

Din 1990, stațiunea s-a dezvoltat printr-o amplă campanie de construire a unor hoteluri de 4 și 5 stele, cele mai multe operate de moguli internaționali. Populația locală a început să câștige mai bine decât alți cubanezi, din alte regiuni. Consecința a fost că Varadero și-a pierdut multe dintre tradiții și din aspectele vieții culturale și sociale. Parcul central, cinematograful și celelalte locuri cu importanță culturală s-au închis în favoarea turismului *all-inclusive*. Inițiativa cubanezilor, de a organiza un Carnaval Internațional, a fost și aceasta lichidată. Dar, Varadero atrage pentru plajele ei nemaipomenite și pentru celelalte frumuseți naturale, cum ar fi peșterile și o salbă de chei ușor accesibile. În plus, există câteva localități fermecătoare în apropiere, cum ar fi Matanzas și Cardenas sau stațiunea San Miguel de los Banos. Evident, se poate face *scuba diving*, pescuit la adâncime, *yachting* și lista sporturilor acvatice e deschisă și lungă.

text și foto: Ciprian Enea

Cele mai bune oferte:

REVELION CUBA 2009

Agencia Promoturism;

www.promoturism.ro,

tel.: 021/312.02.21

● **Havana-Varadero**, hotel 4* – de la 1.492 euro/ pers., transport cu avionul, mesele specificate în program, transferurile între aeroporturi și hoteluri, 8 nopți cazare la hoteluri de 4*, astfel: **Havana**, 2 nopți la Hotel Plaza 4* sau similar; **Varadero**, 6 nopți la Hotel Club Amigo Varadero 4* sau similar, transferul bagajelor între aeroporturi și hoteluri.

Agencia Prestige Tours;

www.prestigetours.ro,

tel.: 021 319 77 94/95/96/97

● **Hotel Paradisus Varadero 5*** – 2.188 euro/ pers., bilet de avion București – Amsterdam – Havana – Amsterdam – București, transfer aeroport – hotel Varadero – hotel Havana – aeroport, 7 nopți cazare în Varadero cu *all inclusive*, 2 nopți cazare în Havana, la Hotel Melia Cohiba Sevilla 5* sau similar, cu mic dejun.

Vincon Vrancea – 60 de ani

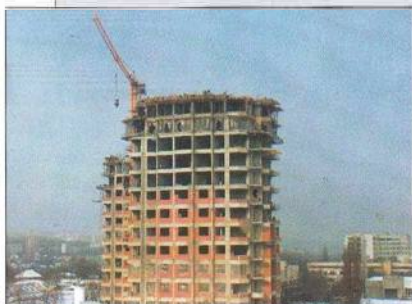
Unul dintre cei mai mari producători de vinuri și vinarsuri din România, **Vincon Vrancea**, se pregătește de sărbătoare. În 2009, aniversază „venerabila” vârstă de 60 de ani. O viață de om, cum s-ar spune, măsurată, în cazul de față, prin vii, struguri, vinuri, crame, branduri și medalii de excelență (aproape 100). Portofoliul **Vincon Vrancea** cuprinde, în prezent, peste 120 de produse, cele mai mari vânzări fiind adjudecate de **Beciul Domnesc**, **7 Păcate**, **Vița Românească**, **Casa Vrancea** și vinarsurile **Miorița**, de 12, respectiv 18 ani, și **Jad** – 28 de ani. Și gama **Levant**, lansată în 2008, promite să aibă un cuvânt de spus în piața vinului din România. (L.P.)

Gala vinului

La invitația generoasă a lui Ovidiu Gheorghe, șeful PNVV (Patronatul Național al Viei și Vinului), am participat la GALA VINULUI 2008, unde am și acordat un premiu FLACĂRA (pentru tradiție). Premiul s-a îndreptat către cel mai mare producător de vin din România, **Murfatlar**, pentru produsul atât de rar, **Lacrima lui Ovidiu**. Motivația juriului: Pentru că **Lacrima lui Ovidiu** (acum și în varianta „roșie”) aprinde Flacăra. Aflată la o nouă ediție, desfășurată, de data aceasta, la **Rin Grand Hotel**, **Gala Vinului** a avut de toate: șarm, eleganță, vin, fete frumoase. Și sexy. (M.G.)

Strategii imobiliare

IpoteciDirect, societate de consultanță financiară independentă specializată în finanțări imobiliare, a încheiat un acord de colaborare cu **Apulum94**, agenție cu istorie de 14 ani pe piața imobiliară românească. Obiectul parteneriatului îl constituie prestarea de servicii de consultanță financiară de către consilierii **IpoteciDirect** clienților persoane fizice **Apulum94** pentru obținerea finanțării necesare achiziției unei locuințe. „Alăturarea într-un parteneriat operațional a unei companii imobiliare și a unei companii financiare pot reprezenta premise ale unei formule de succes pentru condițiile actuale de piață. Serviciile integrate pe care le presupune acest parteneriat pot fi de natură să genereze valoare adăugată suplimentară fiecăreia dintre companiile noastre”, consideră Ioan Sorin Roșu, director general **Apulum94**. (A.G.)

Koop, swing și jazz

Aproximativ 3.000 de oameni au participat la concertul orchestrei suedeze **Koop**, în ultima seară de **Fusion Studio Weekend**. Fondatorii proiectului **Koop**, Oscar Simonsson și Magnus Zingmark, au oferit publicului român o călătorie în timp, spre muzica anilor '30, pe ritmuri de swing și jazz, cu nuanțe discrete de blues interbelic. Oscar și Magnus au urcat pe scena Sălii Palatului avându-i alături pe soliștii Hilde Louise Asbjornsen, Mikael Sundin și încă patru instrumentiști. **Koop** și-a delectat publicul timp de aproximativ o oră și un sfert cu piese celebre precum *Beyond the son*, *Waltz for Koop*, *Summer sun*, *In a heart beat*, *I see a different you*. (A.G.)

Criza financiară mondială afectează hotelierii români

După mai mulți ani în care Bucureștii a acuzat lipsa unei oferte hoteliere corespunzătoare cererii în creștere, anul 2008 a adus în piață o ofertă în exces, prin deschiderea hotelurilor **Ramada Plaza**, **Radisson SAS** și finalizarea extinderii **Rin Grand Hotel**. Oferta suplimentară de camere într-un an afectat de criza

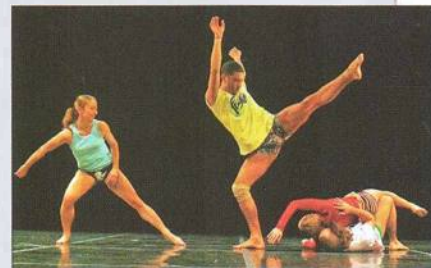
financiară a provocat scăderea ratei de ocupare în hotelurile din București între 14,2% și 61,2%, marcând astfel al doilea mare declin din Europa după Reykjavik (-24,9%), potrivit studiului **Hospitality Vision** realizat de **Deloitte** pentru anul încheiat în septembrie 2008. „Capitala României este cu precădere o destinație pentru turismul de afaceri, iar acest lucru reiese încă o dată din cifrele acestui studiu. În condițiile în care mediul de afaceri își reduce în această perioadă cheltuielile, inclusiv pe cele de călătorie, rata de ocupare și veniturile hotelurilor au de suferit”, a spus George Mucibabici, președintele **Deloitte** România. (A.G.)

Top întocmit de e-finance

Revista **e-Finance** a lansat produsul **România Top 100 Companii**. Este vorba de un anuar editat de **Finmedia**, în cadrul grupului de publicații de la **Piața Financiară**. O dată cu lansarea s-a întâmplat și **Gala Premiilor România Top 100**, când s-au decernat premiile **România Top 100**. Toate s-au petrecut la complexul **Gran Plaza**, unde a fost lume aleasă pe sprânceană, conversațiile și revederea – o plăcere. (M.G.)

Albă ca zăpada în versiune modernă

Un impresionant spectacol de dans contemporan, inspirat din binecunoscuta poveste a Fraților Grimm: **Albă ca Zăpada** (ultima creație **Ballet Preljocaj** – Franța) a impresionat publicul român la sfârșitul lunii noiembrie.

Coregrafia a fost semnată de Angelin Preljocaj, coregraf francez de origine albaneză, muzica i-a aparținut lui Gustav Mahler, iar costumele au fost create de către celebrul designer Jean-Paul Gaultier. Renumitul coregraf Angelin Preljocaj i-a reunit pentru acest proiect pe toți cei 26 de dansatori ai companiei sale într-un puternic spectacol vizual, pe cele mai frumoase pagini simfonice ale lui Gustav Mahler. Apreciat de presa franceză ca o „... fabuloasă poveste în imagini care scoate la iveală secvențe de o frumusețe scilipitoare” (*Le Monde*), „**Albă ca Zăpada** este o încântare” (*Libération*), spectacolul a putut fi văzut la București în trei reprezentații. (A.G.)

Gustul Italiei

O excelentă expoziție cu vinuri italienești și, deopotrivă, cu produse alimentare a căpătat contur la **Athenée Palace Hilton**. A fost un prilej de a cunoaște vinurile și soiurile de poamă italiene, multe câtă frunză și iarbă. Nu mai puțină încântare ne-au stârnit mâncărurile și produsele tradiționale din Italia, asortate perfect cu aroma vinurilor. Îmi place să cred că e o manifestare „prima din seria sa”, de care am putea să mai auzim și la anul. Prima sa calitate: promovează, într-adevăr, cultura gastronomică. (M.G.)

Iubiți bacteriile pielii voastre!

„Săpunul X este extrem de eficient în combaterea bacteriilor! Să eliminăm bacteriile!” Multe reclame la săpunuri și șampoane ne asaltează cu asemenea mesaje. Fiindcă femeia dă tonul în materie de igienă în casă, ea este prima victimă a unor astfel de mesaje. Iar odată cu ea cad victime soțul, amantul și copiii. Trebuie să știm că nu toate bacteriile ne sunt dușmani și că există o interdependență între noi și ele. Dacă noi devenim dușmanul lor, de fapt ne dușmănim pe noi înșine. Sigur că trebuie să ne spălăm cu apă și săpun pe mâini înainte de a mânca, sigur că trebuie să ne spălăm pe corp și pe cap, dar nu exagerat și nu cu produsele de igienă care se războiesc cu toate bacteriile prezente pe pielea corpului nostru.

Bacterii bune, bacterii rele

Nu degeaba, Dumnezeu a lăsat circa 180 de bacterii pe pielea corpului nostru, ele au un scop bine determinat – să ne protejeze pielea de atacul altor bacterii și microbi. Printre locatarii permanenți ai pielii noastre se numără: *Staphylococcus aureus*, *Streptococcus* sau *Propionibacteria*. Ele secretă o substanță având rol de protecție pentru pielea noastră. Pe de altă parte, pătrunderea acestor bacterii în sânge, de exemplu *Staphylococcus aureus*, duce la îmbolnăvire. Spălându-ne pe mâini ne ferim de: *Salmonella Thypi* (răspunzătoare de tifos), genul *Shigella Dysenteriae* (produce dizenterie), *Vibrio Cholerae* (cauzează holeră) etc. Oamenii de știință americani au arătat, însă, că spălarea excesivă înseamnă distrugerea bacteriilor de care avem nevoie, bacteriile saprofite. La aceasta contribuie cu atât mai mult săpunurile, gelurile de duș și șampoanele declarate din start drept antibacteriene. Ba mai mult, unii specialiști merg până acolo încât recomandă duș zilnic doar cu apă și odată pe săptămână cu săpun, gel de duș. Nu strâmbați din nas! Când eradicăm bacteriile în bloc, agresorii reali ai pielii noastre atacă mai abilit.

Și încă ceva! Flora bacteriană care ne ajută să supraviețuim nu este localizată

doar la nivelul pielii. Microorganisme saprofite se găsesc în mod normal nu doar pe piele ci și la nivelul mucoaselor omului, în gură, nas, urechi, intestin, organele genitale, urină etc. De pildă, în intestin fără aceste bacterii prietenoase nu s-ar mai descompune corect elementele nutritive din alimente atât de necesare organismului și nu am mai fi protejați împotriva unor bacterii dușmane. Flora intestinală conține aproximativ 100 trilioane de microorganisme, dintre care mai mult de jumătate sunt bacterii. Sunt aproximativ 500 specii de bacterii în cadrul florei intestinale. În condiții normale, în organism se dezvoltă o floră intestinală protectoare (de apărare). Modul nostru de viață modern, dar haotic în ceea ce privește alimentația, duce la dezechilibrarea compoziției florei intestinale distrugând apărătorii organismului. Factorii nocivi care distrug flora intestinală

normală sunt: fumatul, condiționarea excesivă a alimentelor, consumul frecvent de băuturi alcoo-

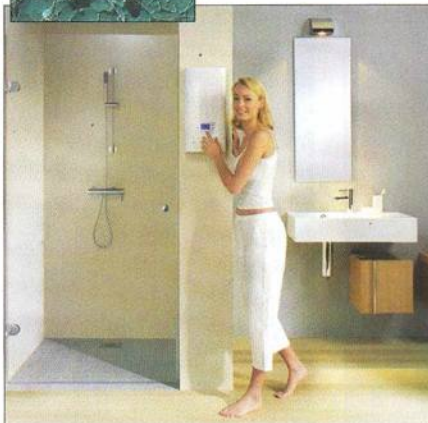
lice concentrate și de medicamente antibiotice. Astfel se extinde înmulțirea anumitor specii de *Candida*, mai ales a speciei *Candida albicans*, generând diaree, constipație sau alte dereglări ale digestiei. Ce putem face? Specialiștii recomandă consumarea unor produse precum iaurtul fiindcă conține *Lactobacillus bulgaricus* extrem de eficient în refacerea florei intestinale. Sau consumarea de *Lactobacillus acidophilus*, cunoscut și sub denumirea uzuală de *Acidophilus*, deoarece rezistă în intestine zece zile sau chiar mai mult. Această bacterie creează un mediu nefavorabil diferiților agenți patogeni precum: micrococi, clostridii, colibacili și fungi.

Unele bacterii din flora intestinală se pot transforma în dușmani. Un exemplu îl reprezintă *Escherichia coli* (numită, de asemenea, și *E. coli*). Sunt mai multe sute de tipuri sau specii de *E. coli* care trăiesc în mod obișnuit în tubul digestiv la oameni și animale. Unele specii produc o toxină puternică răspunzătoare de diareea sanguinolentă și, rar, poate cauza chiar probleme hematologice grave și insuficiență renală. Cel mai comun tip de

E. coli este *E. coli* O157:H7 (numerele și literele indică tipul de *E. coli*). Alte tipuri de *E. coli* pot determina infecții ale tractului urinar sau alte disfuncționalități.

pagina realizată de

Alice-Claudia Gherman

Igienă fără excese!

Pentru a împăca normele de igienă cu necesitățile de apărare ale organismului, în cazul de față ale pielii, rețineți: ● cumpărați săpunuri obișnuite, evitați produsele antibacteriene ● spălați-vă cu moderație și clătiți bine cu apă multă ● dacă totuși doriți să mirosiți bine, apelați la băi cu ulei de lavandă, iasomie, trandafir, extracte naturale din plante ● nu uitați, contează foarte mult ce mâncați, alimentația imprimă un anumit miros pielii.

Așa cum v-am anunțat, Laropharm a lansat pe piață două linii importante de produse, *Linea Sana* și *Linea Vita*. *Ginkgo Biloba* este un remediu natural, supliment alimentar care încetinește procesul de îmbătrânire. *Spirulina* este recomandată în efortul intelectual și suprasolicitarea sistemului nervos central. *Bilaforte* este un produs folosit în afecțiunile bilei. *3Digest* este echivalentul *trifermentului* conținând pancreatină. *Tusogal* curăță sângele și este indicat în bronșite, *Vitamisol* permite aportul de vitamine și calciu pentru menținerea tonusului.

Trimiteți taloanele pe adresa redacției:

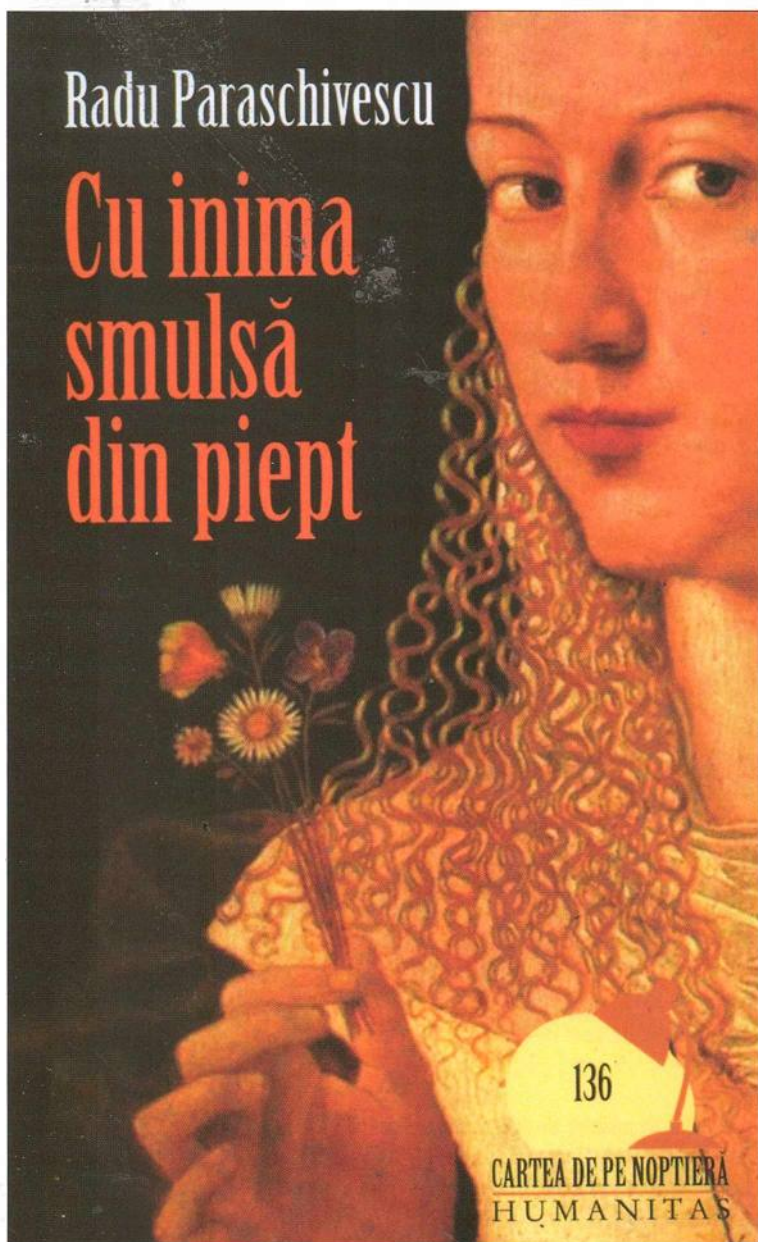
SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 16.01.2009

Premiile, constând în suplimente nutritive care nu au nevoie de prescripție medicală, se vor acorda prin tragere la sorți.

Concurs
Laropharm

RADU PARASCHIVESCU

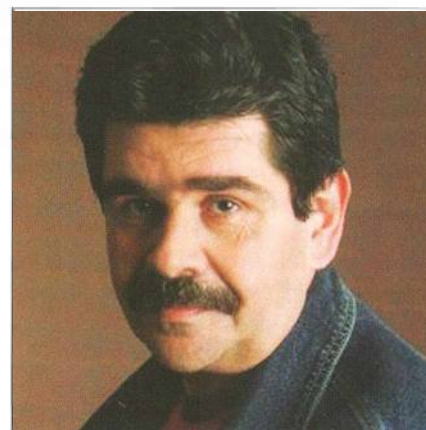
CU INIMA SMULSA DIN PIEPT

Recunosc că Gabriela Maaz, atunci când mi-a pus cartea în mână, a avut dreptate. Eu am greșit, când m-am îndoit. De fapt, *m-am codit*. Nu știam ce carte o să am în mână. Cartea este, mai întâi, o paradă mută. Un scriitor care să cunoască atâtea amănunte despre istoria lusitană, oho, mai rar vezi: și nu s-ar putea spune că am avut puțini prieteni pricepuți aici (ar trebui să enumăr: Cristina Müller, Virgil Mihaiu, Marleth Silva ș.a.). Și, când nu știe, firește, face ce facem toți: inventează. Dar inventează bine. Scrie, însă, neverosimil de

bine. Și e, oricum, printre primele lucruri pe care le prețuiesc la un scriitor. În al doilea rând, își alege bine povestea. Și o controlează până la capăt. Romanul amenință să fie un succes. Un *bestseller*, chiar dacă nu de acum. Poate, să zicem, nu din prima. Dar profetesc o soartă acestui roman. În primul rând, pentru că e de dragoste. Literatura română nu are atât de multe cărți de referință la categoria „roman de dragoste” ca să își permită să le ignore. Și povestea este din categoria iubirilor neverosimile. Are tot ce-i trebuie: amor, sex (piperat, dar nu mult: doar cât trebuie, așa, să dea gust fierturii de îmbroboditură!), horror, grotesc (faza în care prințul Pedro, proaspăt înscăunat, își pune curtenii/supușii să se închine hârcii iubitei, apoi să bea supă de inimi de om – tare, nu?), în plus, e apărută într-o colecție atât de prestigioasă (CARTEA DE PE NOPTIERĂ, coordonată de Ioana Pârvulescu, în care și mie mi-ar plăcea să apar!)... Apoi, ce să zic: e știință în proporționarea romanului. E un început, prezentarea personajului, un antreu în care Ines, perechea cerească a lui Pedro intră, împreună cu prințesa pe care o însoțește în pelerinaj din biserică în biserică. O anticameră în

care cele două energii, yin-yang, se întâlnesc, făcând să sară în aer lumea, romanul, cerul. Începând combustia. E o carte pe care, la modul simplu, o citești cu inima smulsă din piept, pentru că, probabil, într-un fel, a fost scrisă cu inima smulsă din piept. E un roman picaresc, de epocă, o baladă a truvelor, toate la un loc, roman medieval, câte un pic din toate, bine legumit, bine ciugulit. Nu întâmplător, autorul pare că a tras cu ochiul spre povestea aia cu „montagui & capuleți”. Viziune despre istorie, sumbră, amestecată

cu o dezmățată poveste de liubovniceală aproape (sau amestecată!) cu nebunia. Cine îl vede pe R.P. la tembelizor sau îl citește în cronici sportive, deși bine scrise, nu își închipuie, de prima dată, vocația literară reală (și serioasă!) a acestuia. Își poate zice, și pe nedreptate: iaca, și ăsta, trei la leu! Fals. Citiți și vedeți.

Cartea este construită pe scene. Sau, cum vreți, pe momente. Portrete bine realizate: începând cu Caterina, Ines de Castro, dar și Pedro, alături de tatăl său, bătrânul rege. Și tablourilor de epocă nu le pot găsi cusur decât cu greu. Nu mă îndoiesc că o asemenea carte își va face reductă dintr-un public feminin, gata să o „apere”. E o poveste de iubire cam „crudă”, poate, pentru gusturile feminine, dar îndeajuns de pasională ca să tindă atât de mult spre absolut, încât să crucifice admiratoarele pe tânjeala irepresibilă a unui amor fără sfârșit. Și, tocmai aici, autorul e priceput, are stofa unui maestru: povestea trece, asemeni basmelor, peste hotarul vieții și al morții. Vorba poetului, și moartea aici nu va găsi împărăție. Pedro o iubește pe Ines, dincolo de granița acestei lumi, e consubstanțial cu ea, tocmai el, acest derbedeu regal... Ines e cea care a îmblânzit, la propriu, călăul din el, cel care despica țeste și schingiuita oamenii cu cruzime... Cum se și spune, povestea trece din gură în gură, așa cum în evul de întunericime, poveștile treceau. Devine legendă. Pentru că, dacă nu credeți, puteți merge la cărțile de istorie sau la (de pildă) *Luisiada* lui Luis Camões, opera lui Zingarelli – sau, de curând, un scenariu de film al unei tinere portugheze... (text **Mihail Gălățanu**)

FRÉDÉRIQUE VARGAS

E distractiv să citești Fred Vargas. Cartea asta cu un nume aparent imposibil (la prima vedere), *Pleacă repede și întoarce-te târziu* – și tradusă de Ileana Cantunari, are o distribuție impresionantă de premii. Se vede că e scrisă de o femeie. Ea este inițializarea unei serii care însușește peste 5 milioane de exemplare vândute. Repurtează *PRIX DES LIBRAIRES*, *GRAND PRIX DES LECTRICES DE „ELLE”*, *PRIX DU MEILLEUR POLAR FRANCOPHONE* și *DEUTSCHER KRIMIPREIS*. Dar hai să băgăm botul (botikul?) în carte și să vedem despre ce e vorba. Păi, în primul rând, vestea ar fi că se întoarce ciuma. Din Evul Mediu? Țăla întunecat? Răspuns: îhâm! Și vine pe sub ușă, pe sub prag, sub forma unor purici ambalați într-un plic pe

care, ulterior, adică după moartea primei victime, un polițist îl va găsi și îl va numi *exhibit number nu-știu-cât*. Și, da, se mai întâmplă ceva: apare, pe ușile apartamentelor dintr-un arondisment al Parisului, un patru întors. Epoca medievală se întoarce nu numai prin semne, ci cu totul. Mai apare și un personaj onest, al cărui bunic fusese pristavnic, iar el era marinar. După „naufraziul” său existențial, chiar și simpaticul nostru nepot ajunge să se facă pristavnic, să îmbrățișeze meseria bunicului. Și, mai mult chiar, să vorbească, nu prin somn, ci treaz, în „patul său deștept”, cum ar spune Eminescu. Cu strămoșul, cu pristavnicul. Meseria sa era crainic în piața publică. Și la fel, îndemnat de glasul sângelui, ajunge să facă tânăru breton. Se urcă pe o cutie, de la înălțimea căreia își face strigăturile. Dar, printre mesajele obișnuite, de neguțătorie, de exasperare, oferte și cereri, apar și „specialele”. Adicăte, niște mesaje speciale. El își rostește speech-ul în fiecare zi, de mai multe ori. Joss Le Guern întâlnește alt breton, în pensiunea căruia este invitat să stea. Împreună încep să buchisească mesaje „speciale”, care vin din latină sau din autori îndepărtați, aproape medie-

vali și ei, dacă nu deja antici. Mesajele, cum poate ați intuit, au legătură cu crimele. Sigur că apare și un comisar, Jean Baptiste Adamsberg. Scena conversațiilor este, din când în când, și o secție de poliție, cu peripețiile și avaturile ei, cu viața personală a polițiștilor, cu portretele amnezice ale colegilor lui Jean Baptiste. Două povești de dragoste (potențiale!) prind a se derula încă de la începutul cărții. Una dintre ele vizează amorul plauzibil (interracial) dintre Le Guern și o negresă *sympa*. Dar, oh, cam grasă. A doua este una cu parfum de comisar de poliție. Cartea, pe ansamblu, are atmosferă. Are și aerul unui Paris neaoș, de arondisment. Autoarea, uneori, chiar pare a

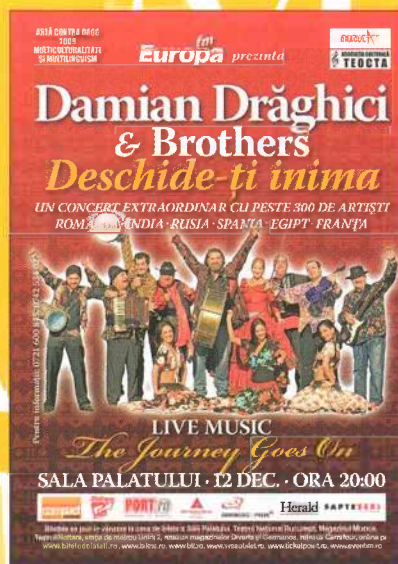
se chinui pentru a reproduce atmosfera foarte populară a berăriilor și cafenelelor pariziene, de unde și poți trage concluzia că se vrea o lectură democratică... pentru fiecare pereche de ochi și, mai ales, pentru fiecare buzunar.

FRED VARGAS. Cât îl privești pe autor, el este o... autoare! Fred este diminutivul de la Frédérique. Dacă privești „drept în ochi” o poză a autoarei, întâlnești o privire hotărâtă, un ochi ager și neînduplecat, ce-i drept, brăzdat de vârstă. Cu riduri, dar și cu o alură dură, bărbătească. Niște ochi care par să fi suferit la viața lor. Și să fi avut o meserie la intersecția între arheologie și zoologie. Prilej cu care trebuie să fi cunoscut foarte bine cum se răspândește ciuma: prin intermediul șobolanilor infestați. Oricum, orice s-ar zice, ciuma este o molimă a marilor comunități. Cum este și lectura. Mai ales dacă ne gândim la *thrillere*... Ce-ar mai fi de spus despre Frédérique Vargas? Că, în polițier, mai cu seamă, *background*-ul conțenește întotdeauna, ba chiar este de-a dreptul hotărâtor. El dă seamă despre ceea ce cunoști, ce stăpânești, despre aria de unde îți extragi subiectele. Fred Vargas este și istoric. Numele întreg al autoarei este Frédérique Audoin-Rouzeau. Romanul de față, primul din serie, tradus la HUMANITAS, are rolul unui DEMO gata să remorcheze toate celelalte module care vor urma. Vor fi, sunt sigur, persoane care vor devora un roman gradat, care are multe dintre cele ce îi trebuie: suspans, temă bine aleasă & bine documentată, secvențe (crâmpie) de viață personală ale polițiștilor (menite, firește, să-i umanizeze și, în același timp, să îi facă personaje).

Text: Mihail Gălățanu

Un spectacol pasional, marca Damian Drăghici

În seara de 12 decembrie, Sala Palatului va fi gazda unui show de zile mari: **Damian Drăghici & Brothers** prezintă spectacolul *Deschide-ți inima*, un concert-gigant, cu peste 300 de artiști și invitați-surpriză, din toată lumea. Spectacolul se desfășoară în cadrul proiectului național de multiculturalitate și multilingvism *Artă contra drog 2009*. Artiștii țigani, de această dată mândri de etnia lor, își vor pune în valoare măiestria, sub lumina reflectoarelor, vor face tot ceea ce știu ei să facă mai bine: să cânte, să danseze, să transmită bucuria de a trăi. O bucurie molipsitoare, desigur, atunci când e „orchestrată” de un Damian Drăghici. (L.P.)

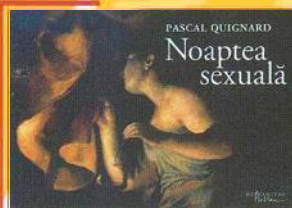

Business Fashion Week

La *Grand Rin Hotel* (se pare că, în ultima vreme, toate lucrurile minunate s-au mutat la *Grand Rin Hotel*!), a avut loc și acel eveniment unic al anului care este *Bucharest Fashion Week*. Acolo, am putut vedea de toate, irinei&columbine, vedete, vedetute, rochii cu (sau fără!) buline. Am ajuns și noi, am stat, ne-a plăcut, am promis că vom mai reveni. Defilări, catoac+oac-uri, fătuce, piese dulci, fuste vălătuțe. Toate, cuvinte-cheie. Viața merge înainte. Și nici moda nu se oprește.

(M.G.)

Pascal Quignard, Noaptea sexuală.
HUMANITAS FICTION.
Deși am privit-o, la început, cu mefiență, e o mândrețe de carte. Calitate ireproșabilă a reproducerilor, alegerea (numai) a unor opere de reală ținută artistică. Instinctul este traversat (sublimat) prin demersul artistic, iar cartea este „salvată”.

Boris Akunin, Moartea lui Ahile.
HUMANITAS FICTION, THRILLER & MISTERY.
Boris Akunin este un autor care are o mare calitate, tot mai rară: este lizibil. Știe narațiunea & arta narațiunii. Știe strategie a textului, știe cum să dozeze acțiunea. E unul dintre maeștrii de la *thriller & mistery*.

Ronan Bennett, Ultima mutare a regelui.
HUMANITAS FICTION, THRILLER & MISTERY.
Șahul ca metaforă. Șahul ca viață. Șahul ca strategie. Șahul ca ficțiune. Șahul ca dragoste, ca un cumal de poziții sexuale. Șahul, savantlăc absolut. Tertip. Desfășurare narativă. Șahul. Totul.

Arthur Japin, În ochii Luciei.
HUMANITAS FICTION.
Pornește de la o intrigă casanoviană. Despre singura femeie care a reușit să-i zdrobească inima acestui seducător de profesie. Poate o femeie să-i dirijeze, cu mâna ei, destinul acestui conquistador de inimi de femeie?

Gabriel Liiceanu, Scrisori către fiul meu.
HUMANITAS CLASIC.
Cartea numărul unu a târgului de carte recent încheiat. Peste 5.000 de exemplare vândute în cinci zile, față de 2.216 (*Istoria lui Manolescu*). Un succes care are profunzimea unui lucru scris cu adevărat din inimă, despre devenire, despre Noica, despre destin cultural.

John Updike, Întoarcerea lui Rabbit.
HUMANITAS FICTION.
Dacă sunt cinci sau zece nume care fac faima literaturii americane de astăzi, sigur, lângă numele lui Thomas Pynchon, Joyce Carol Oates ș.a.m.d., trebuie să îl punem pe al lui Updike. Un clasic, deja, al unei literaturi atât de tinere...

Mo Yan, Sorgul roșu.
HUMANITAS FICTION.
O carte fascinantă prin numai și rumoarea, zarva iscată în jurul ei, prin paratext & epitext. Un roman de Nobel, un roman inegalabil, un roman comparabil cu cele ale marilor scriitori din toate timpurile și de aiurea.

Matei Vișniec, Mașinăria Cehov.
HUMANITAS CLASIC.
Am fost singurul român la premiul unei piese a lui Matei Vișniec, la *Café de l'Océan*, în Paris – și am putut să văd, cu ochii mei, succesul de care se bucură în Franța – și faptul că are o recunoaștere internațională.

Marius Daniel Popescu, Simfonia lupului.
HUMANITAS CLASIC.
Premiul Robert Walser, 2008. Îl cunosc pe Marius încă de prin anii '85, când aparținea *Grupului de la Brașov*. Scia poezie. Acum se întoarce cu un roman. Stabil în Elveția, premiat în Elveția, Marius este extrem de coerent, iar romanul e bine legat, fără a fi spectaculos.

Naghib Mahfuz, O mie și una de nopți și de zile.
HUMANITAS FICTION.
Un scriitor de Premiul Nobel. Și un titlu care trimite la cea mai cunoscută operă arabă. Din această întâlnire nu poate ieși decât o carte cât se poate de atractivă. Mahfuz a fost socotit întotdeauna un răzvrătit – și a fost victima unui atentat care l-a paralizat definitiv dreapta cu care scria.

SKI AUSTRIA 2008-2009

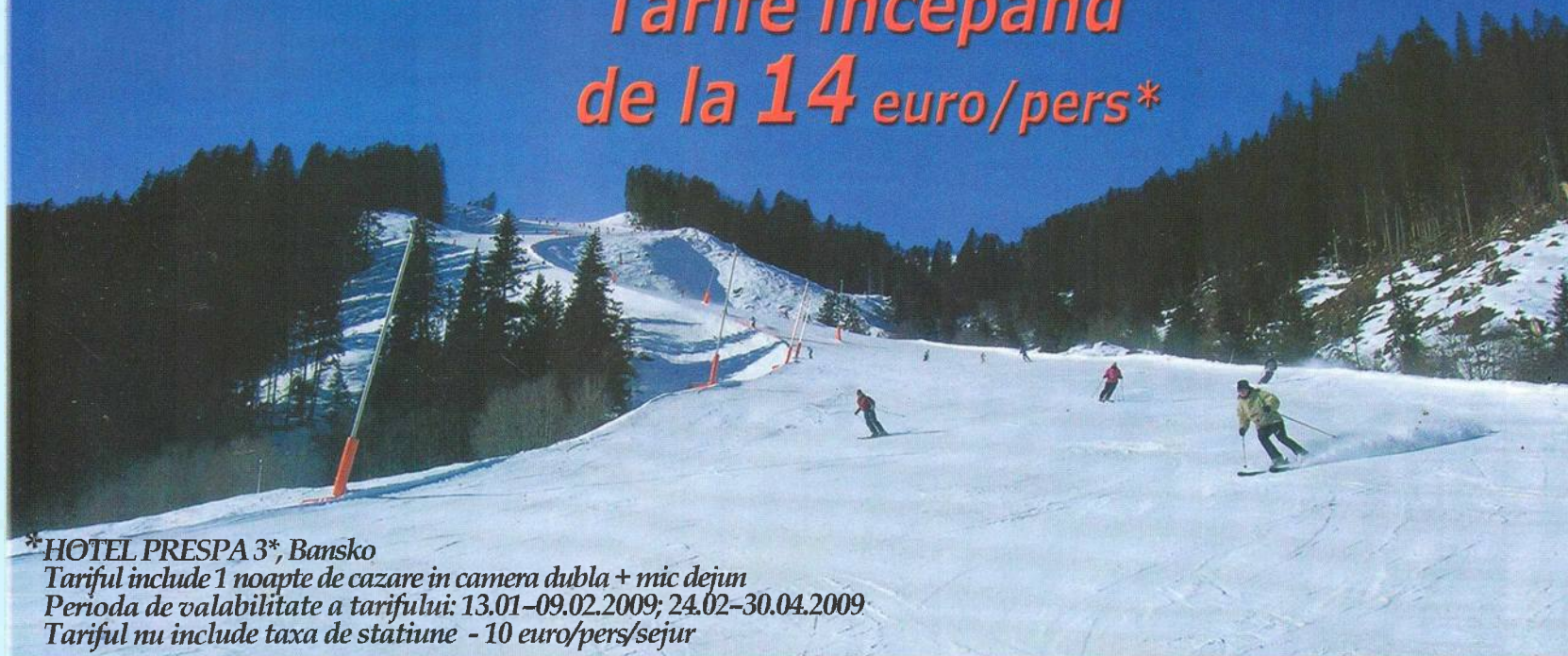
**Tarife incepand
de la
239 euro/pers***

**Rainhof Pension 3*, Kitzbuhel*

*Tariful cuprinde 7 nopti cazare in camera dubla + mic dejun
intrari in datele de : 13.12.2008; 7, 14, 21, 28.03.2009*

SKI BULGARIA 2008-2009

**Tarife incepand
de la 14 euro/pers***

**HOTEL PRESPA 3*, Bansko*

Tariful include 1 noapte de cazare in camera dubla + mic dejun

Perioada de valabilitate a tarifului: 13.01-09.02.2009; 24.02-30.04.2009

Tariful nu include taxa de statiiune - 10 euro/pers/sejur

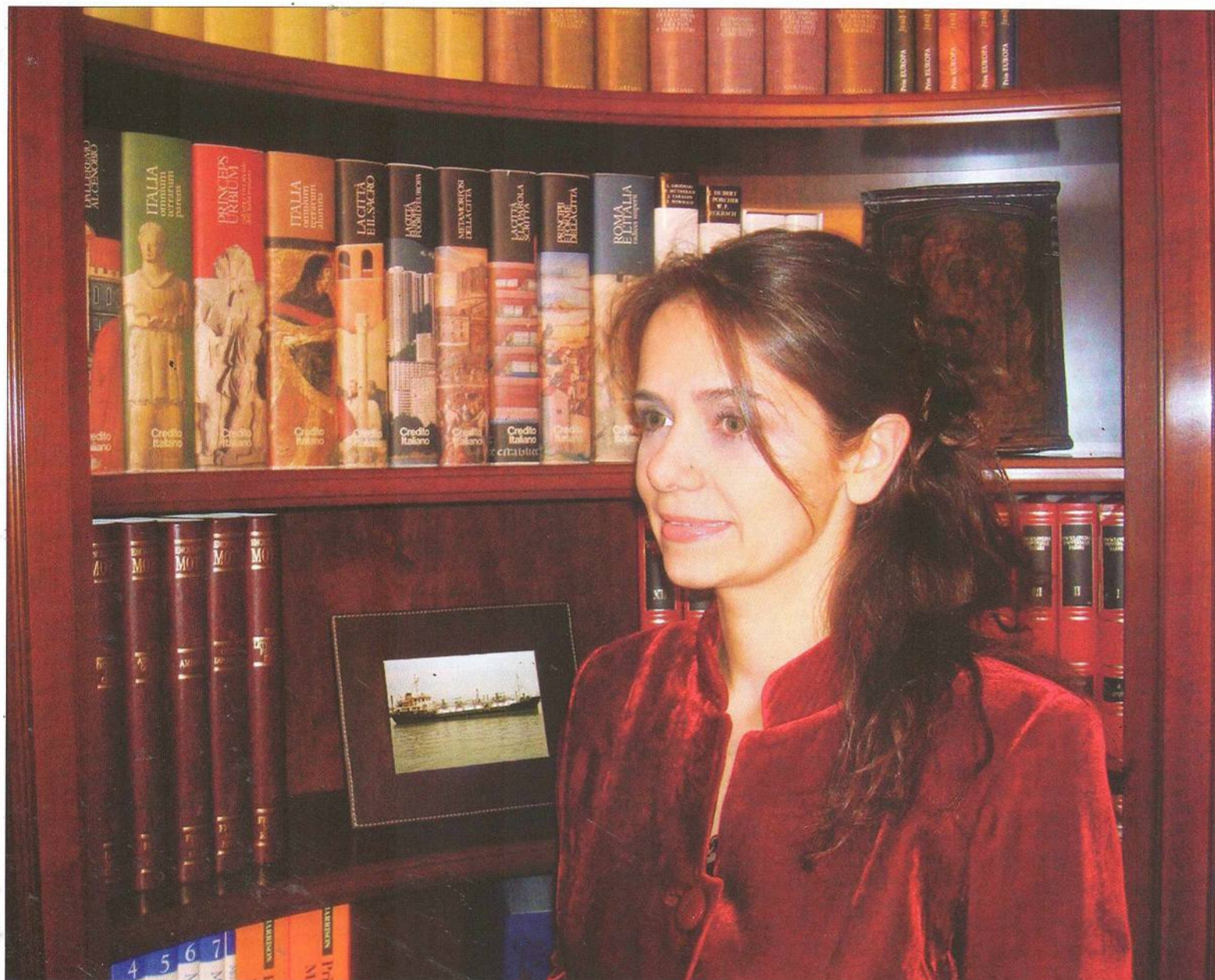
FAROS - MAYAK

Adresa: Bd. Corneliu Coposu, nr.7, bl. 104, sc.1, ap.2, sector 3, Bucuresti
Tel.: 021 326 62 48; 021 327 61 21; E-mail:travel@faros.ro; www faros.ro

60 de ani de succes

Interviu cu Doamna Daniela Veronica Gușă de Drăgan, Președinte al Grupului *ButanGas*

Orice dialog cu Doamna Daniela Veronica Gușă de Drăgan se desfășoară sub semnul unei comunicări directe și sincere. Chiar marcată de greaua pierdere pe care a suferit-o nu demult, rămâne la fel de cordială în toate împrejurările. E doar în aparență vulnerabilă și fragilă. De fapt, e puternică și tenace, perfect implicată în realitate. Iar cine o cunoaște mai bine, o descoperă dornică să învețe continuu, pentru a face față unei mari provocări: aceea de a fi Președintele Grupului ButanGas.

► În acest an, Grupul *ButanGas* a suferit o mare pierdere – trecerea la cele veșnice a Profesorului Iosif Constantin Drăgan, fondatorul Grupului. Cum s-a resimțit, la nivelul organizației, acest eveniment dureros?

– Grupul *ButanGas* a fost creat de Profesorul Iosif Constantin Drăgan în urmă cu 60 de ani. Doar după dispariția sa fizică am înțeles cu adevărat importanța creației sale. Dumnealui a creat nu doar organizații economice și culturale solide ci și o mare familie a cărei uniune indisolubilă menținută de spiritul lui Iosif Constantin Drăgan are nu doar dorința ci și certitudinea continuării proiectelor imaginat de fondator.

– În acele zile, în mass-media au fost numeroase atacuri la adresa dv., la adresa moștenirii lăuate de Profesorul Iosif Constantin Drăgan. S-au scris și s-au rostit multe răutăți, deloc conforme cu adevărul. Cu eleganța care vă caracterizează, nu ați reacționat în nici un fel. Nu cumva, de fapt, ele au avut ca țintă Grupul *ButanGas*, din dorința unora de a-i șubrezi poziția pe piață?

– Grupul *ButanGas* și-a clădit o reputație deosebită în acești 60 de ani bazându-se pe satisfacerea clienților cu produse și servicii de calitate superioară. În majoritatea țărilor unde activează, Grupul *ButanGas* este printre primii trei jucători din piața de GPL. Este o poziție consolidată în ani și nu cred că tot ce s-a scris în presa acelor zile va influența afacerile Grupului.

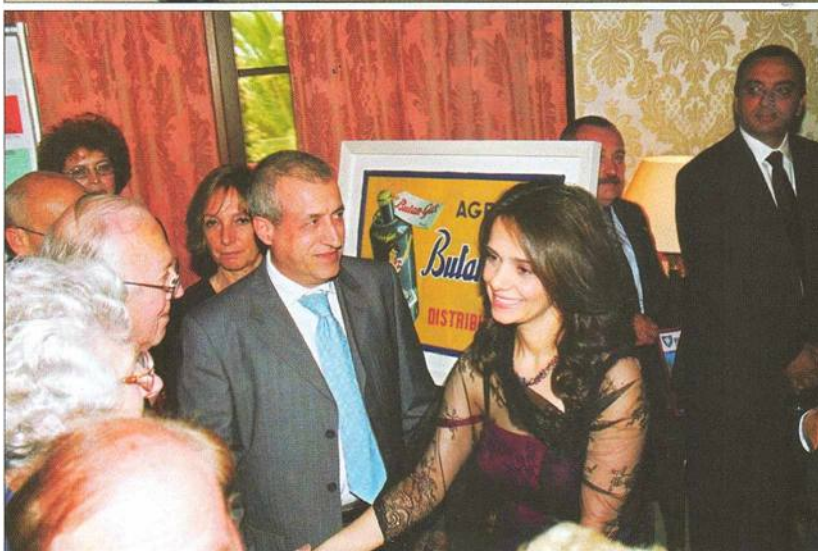
– Ce veți face în absența mentorului care a fost în permanență lângă dumneavoastră? Ați acumulat suficientă experiență, din 2003, de când ați început să conduceți firmele care fac parte din Grup, astfel încât să acționați în deplină cunoștință de cauză și să luați cele mai potrivite hotărâri?

– Domnul Profesor Iosif Constantin Drăgan mi-a fost mentor încă din 1995, dar

a fost mentor majorității oamenilor cu care a lucrat și care au crescut alături de el. În anul 2001 mi-a încredințat conducerea executivă a Grupului *ButanGas*. Din acel moment mi-a dăruit încrederea de a duce mai departe organizația alături de managerii societății. Atunci mi-a dat totul: forță, motivație, curaj și în primul rând certitudinea continuității acestei organizații bazate pe încredere.

– Care sunt țintele imediate ale Grupului *ButanGas*? Dar cele din viitorul mai îndepărtat?

– Obiectivele *ButanGas* sunt legate de dezvoltarea soluțiilor energetice sigure, eficiente și ecologice, și de consolidarea poziției noastre pe piața europeană.

– Cum s-a resimțit, la nivelul Grupului, acest tsunami financiar care a zguduit întreaga lume?

– *ButanGas* este o societate prezentă în zece țări: Italia, Austria, Germania, Grecia, România, Maroc, Serbia, Bulgaria, Polonia, Albania. Chiar dacă nici o companie din grup nu este cotelată la Bursă, suntem însă foarte atenți la ce se întâmplă în momentul de față în lumea financiară și am prevăzut, ținând cont și de riscurile care pot fi generate de efectele crizei – o strategie complementară. Oricum, gradul de îndatorare este unul sub media pieței pe care activăm și avem o lichiditate foarte bună.

– Au rămas proiecte pe care Profesorul Iosif Constantin Drăgan n-a mai avut răgazul să le finalizeze? Dacă da, ele vor fi duse la bun sfârșit?

– Există proiecte gândite de Domnul Profesor pentru următorii 50 de ani. Mișunea mea și a managerilor din Grupul *ButanGas* este de a pune în practică și a realiza viziunea dănsului. Totul va continua: toate ideile, toate

proiectele vor fi realizate. Este o obligație asumată.

– Sunteți un om tânăr. Tinerețea înseamnă încredere, optimism, cucerire. În afaceri, acestea sunt vitale. Dar în România, afacerile bazate pe cinste, corectitudine sunt încă dificil de derulat. Nu vă cuprinde, câteodată, un sentiment de descurajare? Nu simțiți, uneori, dorința de a muta afacerile din țara în care v-ați născut?

– Sigur că în România mediul în care se desfășoară afacerile nu este similar cu cel din alte țări în care activăm. Totuși, o piață emergentă ca a României oferă oportunități pe care *ButanGas* le-a fructificat în trecut pe piețele vest-europene și pe care le fructifică acum și în Est. Nu este întâmplător că

cea mai mare creștere a volumului de vânzări din cadrul Grupului o are compania din România. Nu sunt descurajată de modul în care se desfășoară unele afaceri în țara mea și sunt încrezătoare că mediul de afaceri românesc va deveni unul stabil și corect. Noi vom continua să investim în România, atât în GPL cât și în alte domenii.

– **Există vreo intenție ca, pe viitor, Grupul ButanGas să aibă și o implicare politică? E drept, așa ceva n-ar fi conform cu modul în care și-a construit businessul Profesorul Drăgan...**

– Într-adevăr, implicarea în politică nu face și nu va face parte din filosofia Grupului ButanGas.

– **Înainte de a se sfârși, Profesorul Iosif Constantin Drăgan v-a dat vreun sfat legat de modul în care să acționați după ce dănsul nu va mai fi?**

– Profesorul Iosif Constantin Drăgan mi-a transmis un mod de a privi lumea, viața în general. Mi-a dăruit din înțelepciunea lui de când l-am cunoscut și nu doar într-un moment sau altul. Aș putea spune că a format moduri de a gândi care au stat la baza unor maniere logice de a acționa la toate persoanele care au avut șansa să îi fie în preajmă. Mi-a cerut să îi promit că nu voi renunța niciodată să-mi realizez visele și obiectivele, să fac ceea ce doresc și simt atât timp cât cred în ideile mele, să am curajul să acționez fără să îmi pese de ce zice lumea, să nu fac niciodată rău oamenilor. Este o promisiune pe care o voi respecta.

– **În noile condiții, veți fi mai vizibilă social decât până acum?**

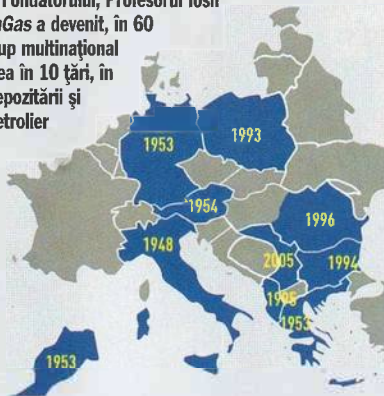
– Vizibilitatea mea socială nu este un scop în sine și nici nu cred că are relevanță pentru cineva. Pentru mine este importantă vizibilitatea realizărilor de până acum ale Profesorului Iosif Constantin Drăgan și modul în care sunt percepute în plan social companiile și fundațiile care fac parte din acest Grup. Nu întotdeauna succesul este reflectat de intensitatea vizibilității sociale și, mai mult decât atât, cred că nu neapărat ceea ce câștigă îți determină viitorul financiar. Cred că este importantă și menținerea valorilor definitorii ale realizărilor anterioare. În fond, modul în care suntem priviți de către clienții noștri ne determină veniturile și succesul. Până acum imaginea transmisă și percepută corect a fost aceea de Grup cu tradiție, orientat pe siguranța clienților, calitatea serviciilor și corectitudine. Unul dintre scopuri este menținerea acestei realități. Este important să se cunoască atât adevărata creație a lui Iosif Constantin

Grupul ButanGas

Prima companie din Grup, ButanGas Spa, ia ființă în Italia, în 1948, grație spiritului întreprinzător al Fondatorului, Profesorul Iosif Constantin Drăgan. ButanGas a devenit, în 60 de ani de existență, un grup multinational ce își desfășoară activitatea în 10 țări, în domeniul transportului, depozitării și distribuției de GPL (gaz petrolier lichefiat).

- 1948: Italia
- 1953: Grecia
- 1953: Germania
- 1953: Maroc
- 1954: Austria
- 1993: Polonia
- 1994: Bulgaria
- 1995: Albania
- 1996: România
- 2005: Serbia

Drăgan cât și valorile programelor noastre viitoare.

– **Care este cea mai importantă moștenire pe care a lăsat-o Iosif Constantin Drăgan?**

– Eu cred că durata impactului social și consecințele acțiunilor noastre din timpul vieții sunt tot ceea ce contează după încheierea misiunii noastre în această lume. Ceea ce realizăm durabil și pozitiv pentru semenii noștri, pentru societatea în care trăim, este tot ce contează. Atâta timp cât societatea în care trăiești te-a ajutat să te realizezi, ai obligația morală să dăruiești societății o parte din ceea ce deții. În cazul profesorului Drăgan putem vorbi de multe activități sociale și culturale pe lângă cele antreprenoriale. Este creatorul primei zone industriale din Grecia (Teba) – zona numită ulterior Drăgania; este creatorul puternicului Grup ButanGas care prin intermediul depozitelor costiere pe care le deține, depozite ce au facilitat transportul produsului petrolier pe mare, a reușit să dezvolte o rețea de distribuție care aprovizionează cu combustibil în scop casnic sau industrial sute de mii de clienți; este un precursor al europesimului și fondatorul unei instituții și a unei publicații bilingve care au militat permanent pentru o Europă Unită – Fundația Europeană Drăgan și Buletinul European; este fondatorul a două universități: Universitatea Europeană Drăgan Lugoj și Golden Age University la Milano; este fondatorul Camerei de Comerț Italo-Română; este autorul unor lucrări istorice însemnate și fondatorul Centrului European de Cercetări Istorice de la Veneția; este unul dintre elaboratorii calendarului precesional și a teoriei referitoare la ciclizarea civilizațiilor; este fondatorul unor edituri de carte cu activități editoriale semnificative; este inițiatorul și finanțatorul monumentului megalitic închinat Dacilor etc. Enumerarea ar putea continua și regret dacă am omis unele dintre moștenirile lăstate semenilor săi. Este rezultatul efortului de o viață al unui lugoian cu un destin impresionant care spunea că: „Trebuie să pornești de la premisa că totul este important în viață, numai așa poți să dai atenție unor detalii, care în contextul problemelor pot să fie decisive. Trebuie să dai importanță fiecărui om, locului pe care îl ocupă – și demnității sale.”

Interviu realizat de George Arion

Foto: arhiva ButanGas

Suspans.

În Flacăra

Un roman gratuit
cu fiecare
revistă

crime scene 8

Masca Mortii Roșii
și alte povestiri

Edgar Allan Poe

„Povestirile lui Edgar Allan Poe mi-au plăcut atât de mult, încât am început să fac filme de suspans.”

Alfred Hitchcock

Pentru împătimitii de mister. Dar și pentru *connaisseur*-ii literaturii adevărate. Pentru cititorii care devorează pagină cu pagină. Dar și pentru cei cărora le place o carte tipărită exemplar. Pentru toți cititorii revistei *Flacăra*. Dar și pentru cei care, astfel, vor deveni cititori ai revistei *Flacăra*. Pentru ahtiații de *hard boiled* și de romane negre. Dar și pentru fanii *thriller*-elor de orice fel. Tuturor, vă oferim, începând cu luna noiembrie, prilejul de vă întâlni cu maeștrii literaturii polițiste, într-o selecție girată de cel mai bun autor român al genului. Ești gata să intri în scena crimei?

E. A. Poe este considerat unul dintre strămoșii literaturii polițiste de pretutindeni. Povestirile sale - *thriller* sau *mystery* - au apelat la rigoarea unei anchete detectiviste reale și au impus o formulă de scriitură viabilă și în ziua de azi. În selecția pe care o propune colecția *crime scene* se regăsesc câteva dintre cele mai cunoscute și mai captivante povestiri ale autorului american: *Masca Mortii Roșii*, *Crimele din Rue Morgue*, *Misterul Mariei Rogêt*, *Scrisoarea furată*, *Pisica neagră*, *Tu ești ucigașul*.

„Există o manta celebră ca și a lui Gogol: cea a lui Poe. De sub mantaua acestuia au ieșit toți scriitorii de literatură de suspans.”

George Arion

crime scene

un imprint al grupurilor FLACĂRA și

calitate garantată de

PUBLICAȚIILE
FLACĂRA

Căciulă ILO-ILO
Preț 19,99 lei

Jachetă snowboard
Below Zero
Preț 699,99 lei

Pantaloni snowboard
Below Zero
Preț 499,99 lei

Încălțăminte
Salomon
Artctic
Preț 379,99 lei

Jachetă cu fermoar
O'Neill Preț 219,99 lei

Geantă Nike
Preț 119,99 lei

Bluză
Blend She
Preț 69,99 lei

Vestă Nike
Preț 329,99 lei

Jeans
Levis 570
Preț 299,99 lei

Honorac
Puma
Preț 219,99 lei

Tricou Puma
Preț 159,99 lei

Încălțăminte
Adidas
Anzo Low
Preț 279,99 lei

Geantă Nike
Preț 149,99 lei

Încălțăminte
Nike Shox
Preț 249,99 lei

Încălțăminte
Salomon Dawson
Preț 239,99 lei

Căciulă Eisbär
Preț 119,99 lei

Jachetă snowboard
Below Zero
Preț 649,99 lei

Pantaloni snowboard
Below Zero
Preț 549,99 lei

Pulover
McOneill
Preț 149,99 lei

Jeans Weipper
Preț 129,99 lei

Câștigătorii concursurilor din Flacăra nr. 11/2008:

Europa Travel

Mihalache Mariana Colegiu

Editura Prestige

Gheorghe Gica Liceu

Conete Mariana Colegiu

Șoica Viorica Liceu

Leuștean Aurelian Liceu

Laropharm

Dobre Dan Liceu

Lazea Felix Liceu

Astor

Lazea Elizabeta Liceu

Envy

Roșu Gianina Liceu

Astor

Orice femeie cunoaște primele semne ale îmbătrânirii tenului: ridurile de expresie de pe frunte, din jurul gurii, ridurile de pe gât și cele din jurul ochilor. Acum, **Astor Anti Stress & Lift cu LIFTOX** îți dezvăluie secretele fondului de ten care acționează asupra acestor patru zone cu probleme precum o pereche de jeansi skinny, creând un efect de lifting. Rezultatul? Ridurile fine sunt atenuate și nivelate **instantaneu**, iar tenul tău va deveni cu 70% mai tonifiat și mai neted. Inclusiv în cele patru zone care te alarmează cel mai mult! În plus, **Astor Anti Stress & Lift cu LIFTOX** te ajută să păstrezi strălucirea tenului tânăr datorită ingredientelor săi speciali. **Vitamina E** îți energizează pielea și o netezește, pentru un efect cât mai natural. **Pigmenții de lumină PowerLight** se omogenizează perfect în acest fond de ten și oferă pielii tale un aspect proaspăt, tineresc.

Poți beneficia de unul dintre cele trei fonduri de ten **Astor Anti-Stress & Lift** oferite în concurs trimițând talonul de concurs și răspunzând la întrebarea:

Care sunt ingredientii speciali din fondul de ten **Astor Anti-Stress & Lift**?

Trimiteți taloanele pe adresa redacției:

SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 16.01.2009

Premiul constă într-un fond de ten **Astor Anti-Stress & Lift**

Concurs
Astor

oriflame

natural swedish cosmetics

Odată cu sosirea iernii, tenul este din ce în ce mai agresat de aerul rece și uscat, care îi poate diminua hidratarea. Pentru a răspunde acestei nevoi, cercetătorii Oriflame au apelat la ingrediente naturale cărora le-au exploatat științific toate beneficiile. Astfel, ei au creat gama Cranberry, alcătuite din produse pe bază de merișor pentru îngrijirea tenului. Astfel, aceștia au constatat că extractul din merișor cultivat organic întărește sistemul lipidic natural de apărare a pielii, menținându-i nivelul optim de hidratare.

Cultivate cu grijă, fără pesticide sau fertilizatori chimici, acestor plante le sunt garantate calitatea și puritatea. Sunt procesate delicat, special pentru a le fi păstrate toate valențele. Produsele care au la bază extract din merișor organic sunt mai potrivite pentru piele și sunt obținute fără a agresa mediul, amplificând frumusețea naturală a tenului tău.

Cranberry Winter Soothing Lip Balm

Balsam protector pentru buze

Balsam hrănitor pentru buze, cu extract din merișor cultivat organic, cu aromă dulceagă. Hidratează și protejează buzele. Poate fi purtat individual sau sub rujul favorit. Testat dermatologic. 4.5 g

Cranberry Winter 2-in-1 Cleanser

Demachiant 2 în 1

Demachiant cremos și loțiune tonică, 2 în 1, cu extract natural din merișor. Îndepărtează impuritățile și tonifică tenul, fără a-l usca. Catifelează pielea și îi conferă o senzație de confort. Testat dermatologic. Se aplică folosind un disc de bumbac. Se clătește cu apă. Pentru toate tipurile de ten, în special cel uscat. 150 ml

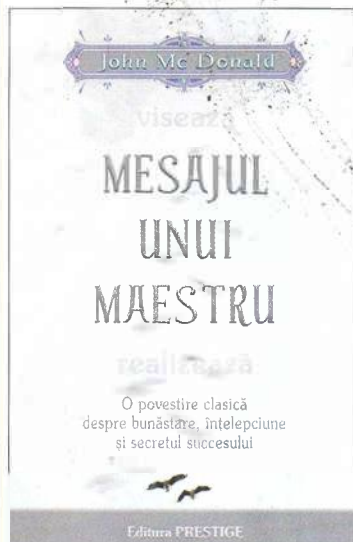
Cranberry Winter Face Cream

Cremă hidratantă pentru față

Cremă protectoare pentru față, special concepută pentru anotimpul rece, cu extract natural din merișor. Protejează tenul de frigul iernii prin întărirea sistemului lipidic natural de apărare. Testată dermatologic. Pentru toate tipurile de ten, în special cel uscat. 75 ml

Oriflame, o lume și pentru tine, pe www.oriflame.ro

Mesajul unui maestru, cartea apărută recent la Editura Prestige nu lansează o credință sau o dogmă, ci predă într-un mod simplu, clar, ușor de înțeles, pas cu pas, o metodă practică, funcțională, bazată pe *Legea Universală*, de stăpânire a situațiilor din viață. Autorul ei este necunoscut, cartea mai fiind publicată o dată în SUA prin 1929. Desigur, există „ceva” inexplicabil în cuprinsul paginilor sale, ceva care saturează cititorul cu o convingere și înțelegere dinamică a ceea ce predă. Această carte nu trebuie citită în grabă sau superficial. Ea trebuie să fie studiată pentru a primi înțelepciunea neprețuită pe care o conține.

Puteți citi această carte trimițând un talon și răspunzând la întrebarea:

Cum se numește cartea pe care Editura Prestige o propune în decembrie?

Editura Prestige pune la dispoziție cinci premii constând în câte un exemplar din *Mesajul unui maestru*. Câștigătorii vor fi desemnați prin tragere la sorți.

Trimiteți taloanele pe adresa redacției:
SC Publicațiile Flacăra SA,
Piața Presei Libere nr. 1,
cod 013701, sector 1, București
până la data de 16.01.2009

Nomino

Vestă
The Noth Face
Preț 499 lei

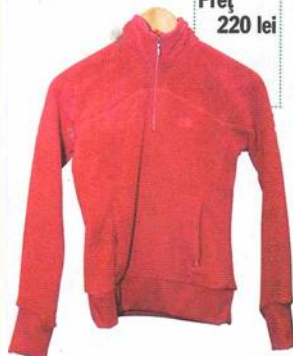
Geacă pentru
schi O'Neill
Preț 670 lei

Pantaloni O'Neill
Preț 259 lei

Pantaloni de
schi O'Neill
Preț 379 lei

Pulover
Polar
Preț 220 lei

Cizme Olang
din blană natu-
rală de capră
și de iepure
Preț 750 lei

horoscop

Cristina Vanea

Caracteristica lunii decembrie

Conjunctura din această perioadă va favoriza activitățile casnice și schimbările în cămin. Călătoriile vor fi și ele avantajate, indiferent că este vorba de afaceri sau de divertisment.

Berbec (21.03. - 20.04)

Dorința de a călători se va concretiza mai ales în a doua jumătate a lunii. N-ar fi exclus nici să primiți vești de la prietenii de pe alte meleaguri. Unele dintre neplăcerile cu care v-ați confruntat până acum în cămin își vor găsi o rezolvare, măcar de moment. Investițiile pe care le veți face nu vă vor aduce rezultate imediate.

Taur (21.04 - 20.05)

Veți avea o mulțime de cheltuieli, dar veți reuși să vă descurcați. Nu vă implicați în activități financiare riscante, căci ați putea avea surprize foarte neplăcute. Stresul și excesul de activități ar putea genera probleme de sănătate pe fond nervos. Spre sfârșitul lunii este posibil să finalizați un proiect mai vechi.

Gemeni (21.05 - 21.06)

Nu sunteți într-o formă nemaipomenită, așa că nu vă implicați în activități care v-ar putea suprasolicita. Evitați discuțiile în contradictoriu. Colaborările nu vă sunt avantajoase; traversați o perioadă în care ar fi mai bine să faceți totul de unul singur. Relația cu prietenii vă va ajuta să depășiți cu bine greutățile.

Rac (22.06 - 22.07)

Comunicarea cu cei din jur va fi ceva mai dificilă în primele zile ale lunii. Chestiunile profesionale vor fi prioritare pentru dv., mai ales că vor fi foarte multe de făcut. Acordați ceva mai multă atenție sănătății, altfel veți avea ceva neplăceri. Un prieten va avea un succes de care vă veți bucura împreună.

Leu (23.07 - 23.08)

În anturajul dv. apropiat vor exista unele animozități. N-ar fi exclus ca un prieten să aibă nevoie de ajutorul dv. De cheltuieli nu veți scăpa, dar nu are de ce să vă pară rău, mai ales că veți avea ocazia să vă satisfaceți unele mofuri. Unul dintre planurile dv. mai vechi va fi sprijinit de o persoană cu funcție.

Fecioară (24.08 - 22.09)

Sunteți agitat, neliniștit și aveți tendința să vă implicați în mai multe activități odată. Cel mai bine ar fi să o luați mai încet, altfel nu veți reuși mare lucru. Acasă veți avea multă treabă. Nu este exclus să se deterioreze ceva, ceea ce va determina un consum suplimentar de bani și de nervi.

Balanță (23.09 - 23.10)

Este posibil să primiți bani sau un cadou mai consistent. Dacă vi se propune o colaborare, nu stați pe gânduri, căci cu siguranță vă va aduce câștiguri peste așteptări. Proiectele pe care le aveți pentru timpul liber vor suferi unele modificări, dar acest lucru nu vă va deranja câtuși de puțin.

Scorpion (24.10 - 22.11)

Vă cam nemulțumește situația financiară, dar nu există soluții, cel puțin pentru moment. Cheltuielile vor fi peste așteptări, dar cum veți reuși să găsiți soluții, nu aveți de ce să vă faceți griji. Din punct de vedere sentimental, situația dv. are toate șansele de a se îmbunătăți considerabil.

Săgetător (23.11 - 21.12)

Nu este un moment favorabil pentru a vă asuma riscuri de orice fel. Dacă veți fi mai prudent, veți avea multe de câștigat. Activitățile de divertisment vor fi prioritare pentru dv. în această perioadă, iar propunerile de distracții nu vor lipsi. La începutul lunii ar trebui să fiți mai atent cu problemele de la serviciu.

Capricorn (22.12 - 20.01)

La serviciu vă veți confrunta cu situații care mai de care mai dificilă. Veți munci din greu mai ales că nici colegii nu se vor arăta prea dornici să vă ajute. N-ar strica să vă faceți un program care să cuprindă ceva mai multă odihnă. Pe acasă ați rămas în urmă cu multe treburi, care au devenit urgente.

Vărsător (21.01 - 18.02)

Veți avea unele neînțelegeri cu ființa iubită legate de proiectele pentru timpul liber. Nu are nici un rost să vă încăpățânați pentru că nu veți reuși decât să vă enervați inutil. Dacă doriți să plecați într-o călătorie, aveți toate șansele să obțineți o aprobare sau acțiunile necesare.

Pești (19.02 - 20.03)

Agitația de care dați dovadă vă împiedică să realizați ceea ce v-ați propus. Orientați-vă energia spre o singură activitate. Nu prea veți avea spor la munca din gospodărie, așa că ar fi mai bine să apelați la sprijinul celor apropiați. O sumă de bani care vi se datora vă va intra în buzunar.

**Un service gândit
pentru mașina ta!**

**De la noi
pleci cu mașina
așa cum
ți-o dorești!**

CITYCENTER
e altceva!!!

VÂNZĂRI SERVICE

Calea Dorobanților 31-33, sector 1, București
Tel./Fax: 021.210.36.76; 021.210.66.24; 021.212.27.01

Oglinda cărților

CARTEA ROMÂNEASCĂ:

Robert Șerban, *Cinema la mine-acasă*. Robert Șerban e

un scriitor cu ștaif, are deja o firmă la poartă. Un poet care poate trece drept „minimalist”, care știe să relaxeze versul ca nimeni altul, prin spoturi & flashuri constante de ironie sau (și) autoironie.

Annie Muscă, *Tudor Vornicu*. O carte absolut necesară, din seria „dacă nu exista, trebuia inventată”. Tudor Vornicu a fost o personalitate complexă, nu numai gazdă de televiziune, ci și om cu pricepere

la concepția de program, într-un fel, este precursorul acestor *plake-maker* de azi pe care îi întâlnim la mai toate televiziunile.

HUMANITAS: Frederic Strauss, Anne Huet, *Cum se fac filmele* (*Biblioteca de film*).

O carte care nici nu are cum să nu te lase vrăjit. Despre cum se nasc peliculele cinematografe, cum îi spune și titlul. **HUMANITAS FICTION, Raftul Denisei: Eric Emmanuel Schmitt, *Secta egoștilor*.** Scrisă impecabil, regește, de-a dreptul mirific – și pentru care nu găsesc epitețe îndeajuns de apreciative... Nici superlative! **Gheorghe Florescu, *Confesiunile unui cafegiu*** (*Memoriile/Jurnale*).

Vine, de aici, aroma cafelei proaspăt răsnite, pe vremea comunismului, de bunica mea... **ANDREW: Leon Kalustian, *100 de ani de la naștere. Incursiuni bibliografice*.** O carte pe al cărei frontispiciu scrie, în locul autorului, Biblioteca Județeană „Duliu Zamfirescu” Vrancea. E vorba de o monografie absolut necesară. **TRITONIC: Adrian Suciu, Ștefan Doru Dăncuș, *Sex cu femei*.** Da, pentru că, după caz, se poate și altfel (deși, personal, nu am această opțiune). L-am cunoscut pe Adrian Suciu și e un autor cel puțin interesant. **George Arion, *Șah la rege*.**

O carte care apare în haine noi. Și arată impecabil, atât pe dinăuntru cât și pe dinafară. Și, deoarece cu cât l-aș lăuda mai mult pe George Arion, cu care mă întâlnesc în fiecare zi în redacție, aș deveni din ce în ce mai puțin credibil, am să spun doar un singur lucru: *Nr. 1 în romanul polițist românesc*. Și nu numai. Se încumetă cineva să conteste? **FLACĂRA & TRITONIC: George Arion, *Atac în bibliotecă*.** O ediție nouă a celebrului roman din 1984, care a cunoscut un tiraj de peste 100.000 de exemplare. O carte pe care vă sfătuiesc să o cumpărați (cel puțin) în dublu exemplar. Apare în colecția *Crime Scene*. **CORINT: Linda Grant, *Rochia cea nouă*.** Din seria romanelor cu o țință precisă și delicată. Și inefabilă. Și fragilă. Și atentă la vestimentație. Adică femeile. **William Trevor, *Tăcerea din grădină*.** O tăcere în scris. **Rose Tremain, *Drumul spre casă*.** E, aproape, o serie, la aceeași **LEDA. UNIVERS ȘTIINȚIFIC: C. Rădulescu Motru, *Discursuri de parlamentari*.** Cine cunoaște istoria filosofiei românești, nu poate face abstracție de ideile lui Rădulescu-Motru. Glumind, am putea chiar spune că: nu-i modru, fără Motru! **1 Decembrie 1918 – 90 de ani de la Marea Unire.** O carte-document, o carte-testimoniu, gata, oricând, să ne împrășteze memoria. **EDITURA MUZEULUI LITERATURII ROMÂNE (EMLR): Universitas, *A fost odată un cencacu*, Mircea Martin (coordonator).** Antologia cencacului UNIVERSITAS. Un nou document teoretic și practic al GENERAȚIEI '90, că tot chibotează 80-iștii & 2000-iștii că nu există o platformă teoretică pentru 90. Acum există: și **MANUALUL DE LITERATURĂ**, și revista **NOUĂZECI**, și **ART PANORAMA**, și antologiile lui Boerescu. **AXA: Vali Crăciun, *Semne de recunoaștere*.** O carte de poezie parcă plină încă de timiditate. O voce care, încă, se mai formează. Dar din care sunt mari șanse să iasă ceva. **POLIROM: *Istoria ideilor politice*.** Traducere de Vasile Savin, editor-colaborator la *Flacăra*. **MINERVA: Julien Green, *Tărâmurile de departe*, vol. I și II.** În Colecția de *Literatură Universală Contemporană*. Julien Green e întotdeauna un autor savuros. **Angel Burgas, *Sfârșitul Europei*.** În aceeași colecție. La început mi s-a părut

interesant să văd cum sună proza unui consătean al lui Dali, dar, pe urmă, m-a convins valoarea cărții unui prozator tânăr, care n-a împlinit nici măcar 44 de ani... **Pablo Picasso, *Poeme*.** Cel puțin interesantă lirica lui Picasso, trăsniță, aburindă, „în spațiu”. **NOUĂ: Dimitrie Lupu, *Pecinginea*.** O carte care, sub atmosfera de science-fiction, ascunde mize mai „grave”, cu preponderență conotație socială. O carte de citit, de cumpărat, de avut. **LIMES: Attila F. Balasz, *Missa Bestialis*.** O carte cu înfățișări cam tenebroase pentru gustul meu. Ar putea fi cartea unui spirit religios, dar deocamdată întors cu fața la perete. **BRUMAR: Iulia Pană, *Contrasecunde*.** Iulia Pană nu e o poetă la prima carte. Are, deja, experiența poeziei – și asta se simte. Mi-a plăcut *Un cântec al sângelui*. **VINEA: Dan Coman, *Ghinga*.** O carte excelentă de poeme. Admirabilă. Cum rar mi-a fost dat să văd. Cam minimalistă, cam trăgând cu ochiul spre Ioan Es. – și nu numai, chiar și spre grupul brașovean „mașcrist”. Dar, oricum, de excepție. **ANTARES: Gelu Bogdan Marin, *Ucis prin lehamite*.** Un poet care ar fi trebuit să aparțină generației 80, deși nu pare un optzecist prea convins. Dicție „zgârcită”, îndrăzneală poetică, texte inegale. Însă e spirit deschis, încă, mai poate evolua... (**M. Gălățanu**)

Petrecere cu trufe

La Iași a avut loc, între 30 noiembrie și 2 decembrie, prima petrecere cu poezie, prieteni și trufe de ciocolată. Este, de fapt, în intenție, vorba de a reuni, într-un singur loc, Aula Bibliotecii Universitare ieșene, cea mai bună echipă de poeți cu putință: Ileana Mălăncioiu, Șerban Foartă, Ion Mureșan, Ioan Es. Pop, Lucian Vasilescu, Eugen Suciu, dintre seniori. Dintre juniori, nume iarăși foarte bune: Andra Rotaru, Vasile Leac, Claudiu Komartin, Constantin Acosmei, Teo Dună, Stefan Manasia, Radu Vancu – și alții. Oare pe care i-am uitat? În nici un caz, pe Emil Stratan, organizatorul – și proprietarul Galeriilor ELEUSIS, care a profitat de ocazie și a vernisat o nouă (și proaspătă) expoziție de pictură. (**M.G.**)

De 7 ani în top.
Respect, Nașul!

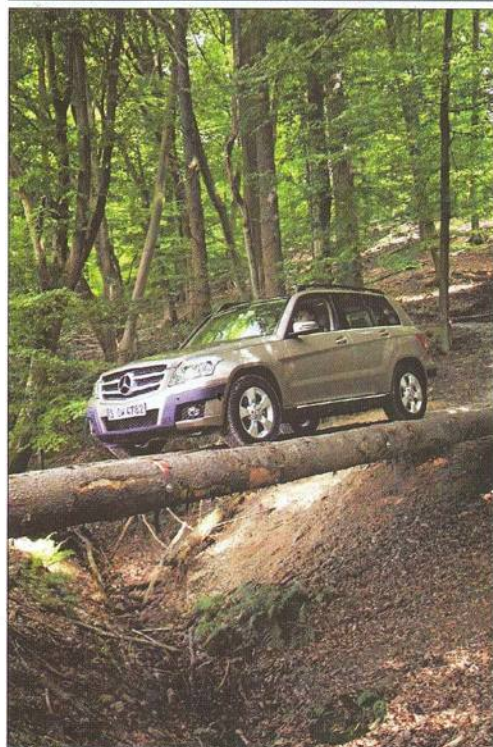
Luni - joi ora 20.00.

b1

aceeași lume. altă perspectivă

Intrare în forță

Noul Mercedes-Benz GLK a fost lansat oficial în România și este pregătit să facă față cu succes unei ierni auto dificile.

GLK este un autovehicul premium, menit să ridice ștafeta în clasa SUV-urilor compacte și care promite performanțe bune atât pe șosea, cât și off-road. Mercedes s-a grăbit cât a putut cu acest autovehicul și l-a adus pe șosele la doar trei ani după ce prindea contur pe planșele desenatorilor. De vină sunt pe de-o parte vremurile dificile și pe de alta concurența celor de la BMW (X3) și Audi (Q5).

GLK are un design inspirat din clasa GL, cu linii marcante și forme care aduc putere și incisivitate. Liniile caracteristice, distinctive domină zona portierelor, între arcele evidențiate ale roților. Formele angulare îi conferă o prezență încredincioasă în propriile puteri, impresionantă în ceea ce privește dimensiunile exterioare compacte.

Interiorul se află sub semnul luxului, abundând în materiale nobile, precum lemnul Sienna Pine, pielea sau cromul. De asemenea, GLK este echipat cu un sistem de navigație care salvează ruta parcursă astfel încât șoferul să poată găsi ușor drumul înapoi. Pentru un plus de confort există un plafon panoramic și un sistem de climatizare care distribuie separat aerul în trei zone diferite ale habitaculului. Ca dotare standard, înălțimea pernei și unghiul de înclinare al spătarului se reglează în mod electric. În plus, reglarea oglinzilor laterale și a coloanei de direcție este efectuată automat.

Toate versiunile de motorizare pentru noul Mercedes-Benz GLK dispun, în dotarea standard, de transmisie automată 7G-TRONIC și de tracțiune integrală. Secretul abilităților în afara șoselelor constă în programul special activat prin butonul „G” plasat pe consola centrală. Astfel, cu o singură apăsare de buton se modifică răspunsul accelerației și se activează modulul off-road al ESP-ului, care permite menținerea controlului în condițiile unei alunecări controlate a roților. Performanța superioară este asigurată de o gamă de motorizări puternică disponibilă în variante de 4 sau 6 cilindri.

GLK este disponibil cu două motorizări pe benzină și una diesel. Motorul pe benzină GLK 280 dezvoltă 231 CP și are un consum mixt de 10,2 l/100 km. GLK 350 are 272 CP și un consum mixt de 10,4 l/100 km. Deși are o greutate de peste două tone, acest model atinge 100 km/h în aproximativ 6,2 secunde.

Audi Q5

Constructorul din Ingolstadt se laudă cu identificarea unei noi nișe de piață: Audi Q5 este în viziunea sa de marketing un Performance SUV. Acesta reunește dinamica unei limuzine sportive cu un interior versatil și cu dotări de o mare diversitate pentru petrecerea timpului liber și activităților în familie. Trei motoare puternice și eficiente, tracțiunea integrală permanentă quattro și un șasiu agil compun un pachet tehnic superior pentru regim urban și off-road. Mașina beneficiază și de transmisie cu șapte trepte și dublu ambreiaj S tronic precum și de sistemul de control al dinamicii Audi drive select. Prețul de pornire al unui Q5 este de aproximativ 39.000 de euro cu TVA pentru motorul 2.0 TDI de 170 CP.

BMW X3

X3 nu mai reprezintă nici o noutate pe piața din România unde s-a impus cu succes printre cei ce-și doreau un SUV ceva mai luxos, dar erau deranjați de dimensiunile lui X5. Am scris SUV? Trebuia să scriu Premium SAV (Sports Activity Vehicle), pentru că nu îți cumperi un BMW ca să fii parte din plutonul celor cu SUV-uri.

Cu performanțe decente în off-road și foarte bune pe șosea, X3 nu este o mașină arătoasă, dar beneficiază de un interior german impecabil și de „atingerea” BMW. Prețul de pornire pentru un X3 xDrive20i (150 CP) este de aproape 36.000 de euro cu TVA.

Și, pentru că este imposibil să cree-

zi un automobil care să se comporte bine și pe șosea și off-road cu aceleași suspensii, sistemul AGILITY CONTROL asigură adaptarea automată a suspensiilor la condițiile de drum.

Iar pentru ca „meniul” să fie complet, Mercedes mai pune la dispoziția cumpărătorilor și un sistem de comandă și afișaj opțional denumit COMAND APS. Rotirea sau deplasarea butonului de comandă – plasat la îndemână în fața cotierei – accesează meniurile sistemului de operare, iar apăsarea acestuia confirmă funcția selectată. Printre aceste funcții se numără echipamentul radio și CD player-ul, DVD player-ul, tunerul TV și sistemul de navigație cu hard-disc.

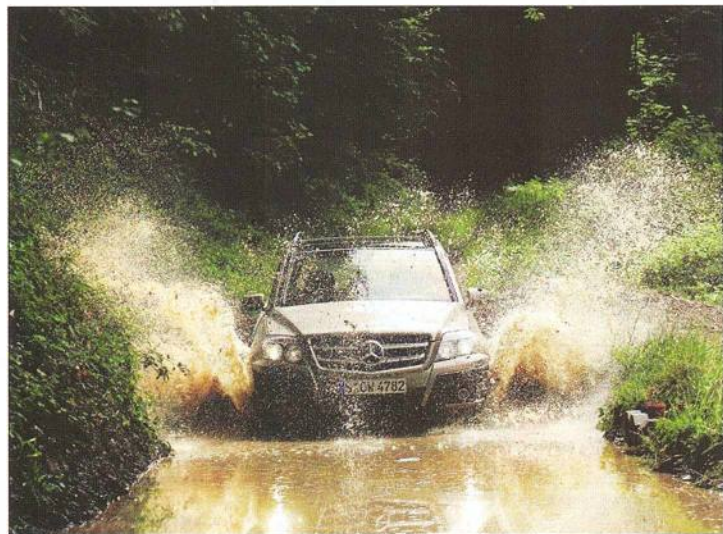
Inițiat ca o completare în clasa G – una a performanțelor off-road (G-ul este legendar printre pasionați) și a luxului suprem dacă este să ne gândim la marele GL, GLK promite ceea ce puțini posesori de SUV-uri compacte au: performanță indiferent de teren și siguranța că mașina nu te va lăsa la greu.

Dar totul vine la un preț, iar GLK este departe de a fi ieftin. Modelele pe benzină debutează la aproximativ 43.500 de euro, iar dieselul poate fi cumpărat cu aproximativ 46.000 cu TVA.

Text și foto: **Mugurel Mărgărit**

Diesel-ul în 6 cilindri, GLK 320 CDI, este prevăzut cu tehnologie *common rail* și dezvoltă o putere de 224 CP și un cuplu impresionant de 540 Nm. GLK 320 CDI accelerează de la 0 la 100 km/h în 7,5 secunde, dar menține consumul mixt la 7,9 l/100 km.

Noul sistem de tracțiune integrală 4MATIC transmite cuplul motor punții față în proporție de 45% și punții spate în proporție de 55%. Această caracteristică și modul inteligent în care sistemul interacționează cu ESP-ul, sistemul ASC (sistem antipatinare) și sistemul electronic de control al tracțiunii 4ETS favorizează manevrarea precisă, fără efort a automobilului, în cele mai diverse condiții.

Coproducție Japonia-Franța

Alianța Renault-Nissan a dezvăluit publicului noul motor V6 diesel care va echipa modelele sale de top. Este primul motor de acest fel dezvoltat și produs de Alianță și reprezintă încununarea unei colaborări reciproc avantajoase.

Un V6 de trei litri nu ar fi fost avantajos de dezvoltat pentru nici unul dintre constructori separat. Volumele de vânzări nu ar fi făcut această investiție rentabilă. Împreună, însă, japonezii și francezii au redus costurile de dezvoltare până la 180 milioane de euro și au creat un motor ce poate deservi Renault, Nissan și Infiniti.

Prezentat în premieră pe Laguna Coupé, motorul V6 dCi îndeplinește normele de poluare Euro IV și este compatibil Euro V. În această configurație, dezvoltă 235 CP și asigură o viteză maximă de 242 km/h. Sprintul de la 0 la 100 km/h se realizează în 7,3 secunde. Cuplul maxim de 450 Nm se atinge la doar 1.500 rotații pe minut. Consumul mixt este de 7,2 l/100 km, iar emisiile de 192 g/km.

NOI ȘTIM CĂ:

- sunteți mai mult decât un **CITITOR DE PRESĂ**
- vă doriți mai mult decât o **RELAXARE PASIVĂ**

DE ACEEA,

mai mult decât lectură, mai mult decât divertisment, vă oferim:

- **PLĂCEREA JOCULUI**
- **BUCURIA** de a vă **CONFIRMA INTELIGENȚA** și bagajul de **CUNOȘTINȚE**

REBUS

DE 77 DE ANI, CEA MAI CITITĂ PUBLICAȚIE
REBUSISTĂ DIN ROMÂNIA

REBUSACHE

„PUIUL” REVISTEI REBUS,
PENTRU TINERI ȘI ÎNCEPĂTORI

REBUS

58 de **Buzunar**
CAREURI DE DEFINIȚII

SUDOKU!

O COLECȚIE DE GRILE CU CIFRE PENTRU
TOȚI ÎMPĂTIMIȚII ACESTUI JOC AL MINȚII

REBUS BIS

UN MINI-ALMANAH CU PROBLEME REBUSISTE
ȘI GENURI LITERARE DE DIVERTISMENT

INTEGRAME & SUDOKU

CIFRE ȘI LITERE, JOCURI LOGICE
ȘI CUVINTE, DEZLEGĂRI PE LOC

CÂTE O REVISTĂ PENTRU FIECARE
Revistele de divertisment editate de trustul
FLACĂRA se „devorează”, nu doar se citesc

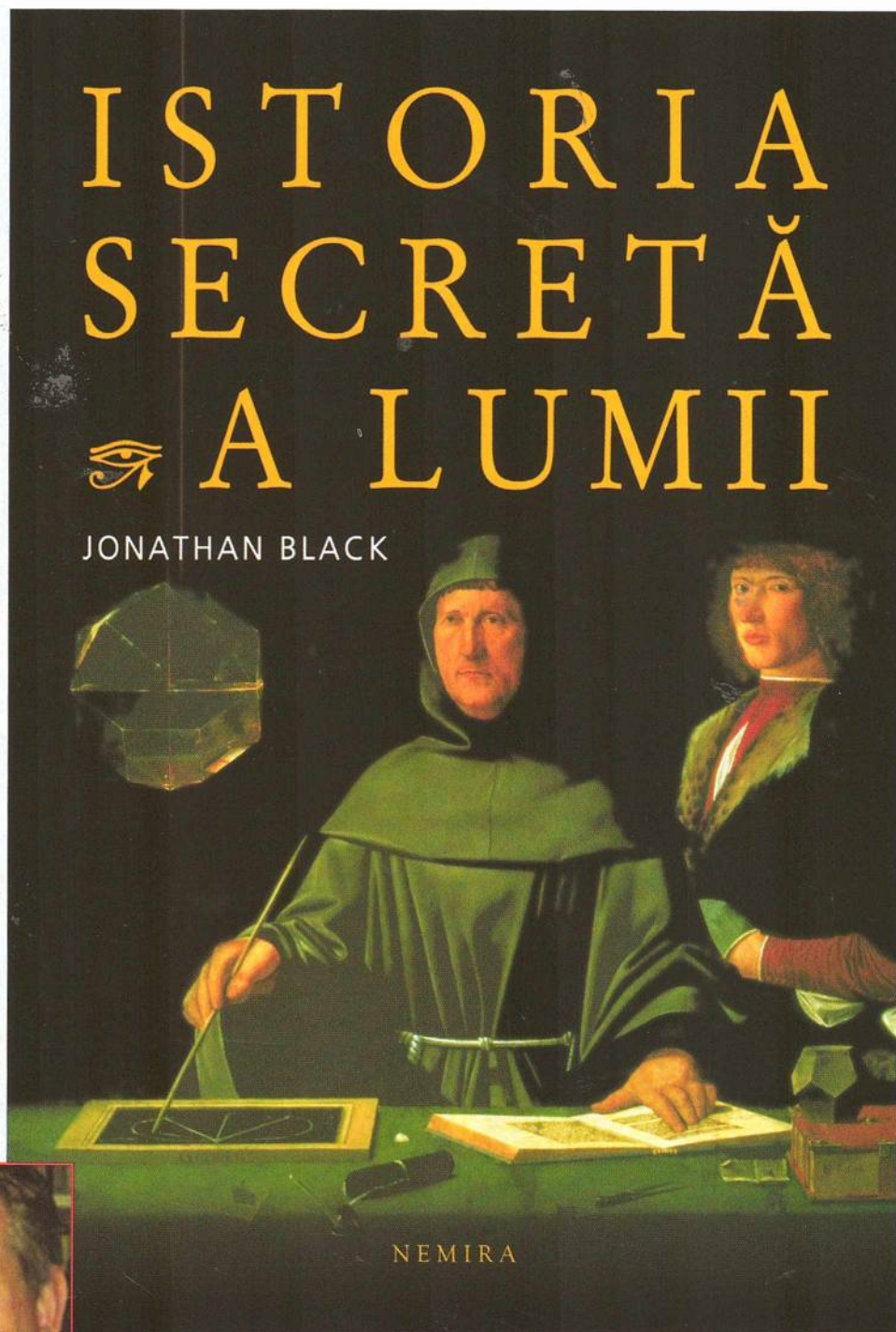
calitate garantată de **FLACĂRA**
PUBLICAȚIILE

Istoria secretă a lumii

o carte semnată de Jonathan Black,

în traducerea Adrianei Bădescu, apărută la Editura **Nemira**

JONATHAN BLACK este pseudonimul literar al lui Mark Booth. După studii de filosofie și teologie la Ipswich School și la Oriel College, Oxford, Booth a lucrat timp de peste douăzeci de ani în domeniul editorial, iar în prezent conduce departamentul Century din cadrul Random House UK. *Istoria secretă a lumii* este rezultatul unei vieți petrecute studiind literatura de gen, publicând lucrările principalilor autori în domeniu și cercetând rafturile anticariatelor.

Cunoașterea tăinuită a societăților secrete, în sfârșit dezvăluită

Pentru prima dată îi este prezentată cititorului o istorie completă a lumii, de la începuturile ei până astăzi, concepută pe baza credințelor și a scrierilor din culisele societăților secrete. De la perspectiva ezoterică asupra evoluției speciilor până la rădăcinile oculte ale

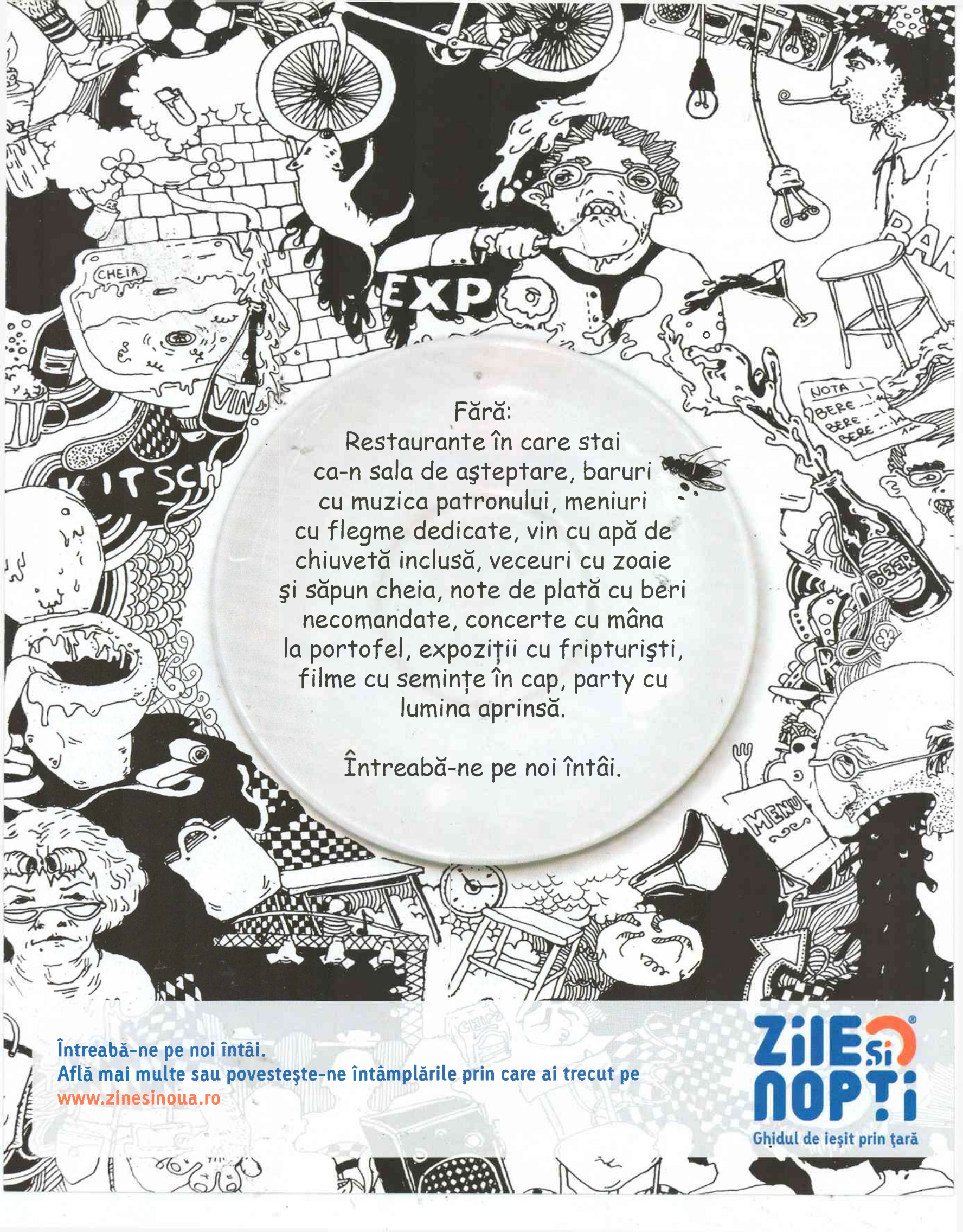
științei, de la secretele Potopului la motivațiile ascunse ale politicii externe americane, această istorie demonstrează că aspectele fundamentale ale existenței umane pe planeta noastră pot fi percepute dintr-un unghi cu totul diferit față de cel obișnuit. Totul în această istorie este cu susul în jos, pe dos și invers.

În inima *Istoriei secrete a lumii* se află convingerea că avem posibilitatea să atingem o stare alterată de conștiință, în care putem percepe lumea și modul în care ea funcționează cu totul altfel decât le sesizează conștiința obișnuită, de zi cu zi. Oameni ca Leonardo da Vinci, Isaac Newton sau George Washington au reușit, prin tehnici obscure, să atingă starea alterată a conștiinței, accesând astfel un nivel de cunoaștere supranatural.

S-au scris numeroase cărți pe această temă, dar, în mod straniu, nici una nu a ținut seama de societățile secrete.

Autorul *Istoriei secrete*

a lumii a fost ajutat în întreprinderea sa de prietenia cu un inițiat al mai multor societăți secrete. La sfârșitul lucrării, cititorul va percepe lumea într-un mod cu totul diferit. Va deveni evident că o filosofie secretă este codificată în orice ne înconjoară: în monumente și în clădiri publice, în artă și literatură, în dispunerea sâmburilor într-un măr, în numele zilelor săptămânii și chiar în poveștile pe care le spunem copiilor.

Fără:

Restaurante în care stai
ca-n sala de așteptare, baruri
cu muzica patronului, meniuri
cu flegme dedicate, vin cu apă de
chiuветă inclusă, veceuri cu zoaie
și săpun cheia, note de plată cu beri
necomandate, concerte cu mâna
la portofel, expoziții cu fripturiști,
filme cu semințe în cap, party cu
lumina aprinsă.

Întreabă-ne pe noi întâi.

Întreabă-ne pe noi întâi.

Află mai multe sau povestește-ne întâmplările prin care ai trecut pe

www.zinesinoua.ro

**ZiE si
NOPTi**

Ghidul de ieșit prin țară

Topiți zăpada cu ur

Dacă ați simțit pe pielea dumneavoastră că iarna nu-i ca vara, când vine vorba de cocktail-uri lucrurile nu stau chiar așa. Ele se pot bea și iarna fie că vă aflați lângă soba unde trosnesc lemnele, fie într-un bar, la baza pârtiei. Și nu vă gândiți că ele sunt doar pe bază de vodcă, ci chiar și pe bază de whisky sau gin. Vă doriți ca acestea să arate bine, să aibă gust bun și chiar... să vă încălzească. Barmanii din toată lumea știu asta și fac tot posibilul să îndeplinească cerințele clienților. Important este să fiți mereu gata să încercați ceva nou și să vă simțiți bine.

Sunteți în vacanța de Crăciun în camera dumneavoastră, din hotelul de gheață și aveți poftă de ceva apetisant? Vă puteți gândi să comandați un cocktail „de iarnă” pe care să vi-l aducă *room service*-ul. Acestea au multe în comun cu cele de vară, sunt servite calde și sunt ornate cu bețișoare de scortişoară. Și încă un lucru care v-ar putea smulge un zâmbet: numele multora seamănă cu cele ale băuturilor pentru copii: *hot cocoa*, *hot cider* etc. Și e bine de reținut: sunt ușor de preparat! Asta e important când te gândești că ele pot fi servite după ce v-ați terminat aventura pe schiuri, pe snowboard, pe sanie, pe patine sau după ce ați lenevit câteva ore în așternuturile calde.

Un site american de specialitate, www.cocktails.com, a întocmit chiar o listă cu cocktail-urile care trebuie servite în funcție de destinația aleasă pentru vacanța de iarnă. Așadar, dacă mergeți în Michigan este indicat să alegeți: *Mount Creek Coffee*, *Pumpkin Pie* ori *Winter Caribbean Heat*. *Apres Ski Madness*, *Ski Apache*

sau *Coffee Nudge* sunt câteva dintre cele care trebuie încercate odată ajunși în New Mexico. Cea mai variată ofertă o găsiți la baza pârtiilor din Colorado: *Baby Doe Colada*, *Barn Burner*, *Dos Amigos Chicorita* sau *Hot Booties*. Toate aceste nume v-au trezit apetitul pentru ceva bun de băut? Ei bine, aceeași pagină de internet vă arată pas cu pas cum să le preparați. Sigur, nu trebuie să vă luați vacanța pentru asta, însă nu ar strica să vă bucurați de câteva momente de liniște.

Ingrediente și istorie

Dacă ingredientul cocktail-urilor de vară este gheața, iarna aceasta dispare lăsând locul laptelui, cafelei sau lichiorurilor care le conțin. Cuburile înghețate nu au fost dintotdeauna parte din rețete, ele și-au „câștigat locul” începând cu anul 1840 și chiar și atunci erau un lux, deoarece erau aduse din America de Nord. În zilele noastre, ele sunt un *must have* al răcoritoarelor atunci când soarele strălucește pe cer.

În luna decembrie 2007, băuturile calde au reapărut în listele de meniuri ale barurilor londoneze. A fost o veste bună și pentru fumătorii exilați pe terase care puteau astfel să se răsfete. Ediția britanică a revistei *Time Out* a vorbit chiar despre un anumit stil al savurării acestor delicatese. În secolul al XVIII-lea, cocktail-urile erau făcute cu ouă și frișcă. Foarte populare în tavernele de pe malurile Tamisei, acestea erau încălzite cu un fier încins în foc. O altă metodă pentru a le încălzi a fost să le pui în apropierea unei surse de căldură, ceea ce a făcut ca astăzi fiecare bar care se respectă să aibă un sistem propriu de a le încălzi, ceea ce le face să fie speciale.

Unul dintre cele mai vechi, mai cunoscute și mai populare chiar și în zilele noastre este *mulled wine*. Este ușor de preparat, însă există și variante foarte sofisticate cum este cazul celei din *Library bar* din Londra care este făcut dintr-un vin italian de primă clasă. Veți exclama *O, mama mia!* sau *Oh, my God!* atunci când îi veți simți cu adevărat gustul.

cocktail de iarnă!

Vechi și nou: vin fiert cu miere

Mereu nou, dar vechi de când lumea, de pe vremea bunicilor și străbunicilor, cocktail-urile au desfătat papilele gustative ale multor, multor generații. Gentlemenii londonezi s-au bucurat să îl soarbă în multe seri de iarnă când malurile Tamisei erau albe de omăt. Ce preferau ei? *Mulled Wine*! O combinație pe bază de vin la care se adaugă tot felul de condimente, miere și lămâie. Înainte nu existau condiții optime pentru păstrarea vinului și acesta se strica, însă dacă îl îndulceai putea fi băut. Astăzi a devenit aproape o băutură tradițională în preajma Crăciunului. În țările nordice este numit *Glögg*, iar în Germania, *Glühwein*. Conține vin roșu cald, scorțișoară, vanilie, zahăr, felii de lămâie. În varianta scandinavă, se mai adaugă și alune. Prima cană în care s-a servit *Glühwein* a fost atestată pe domeniul contelui german Johann al IV-lea de Katzenelnbogen în jurul anului 1420.

Noi, românii, avem propria versiune a acestui cocktail: vinul fiert. Se ia de preferință vin natural de butuc, se fierbe și se adaugă piper. În Moldova *izvarul*, așa cum este numit, conține și miere. Și italienii din părțile de nord ale Cizmei se laudă cu o astfel de băutură. Îndepărtându-ne un pic de tradiție, poate nu ar strica să prezentăm câteva dintre cele mai sofisticate rețete.

text **Raluca Spătareanu**

ABSOLUT VODKA SCARLET

1 parte *Absolut vodka*

Suc de merișor

Adăugați pe rând ingredientele într-un pahar *long drink* umplut cu gheață. Decorați cu o felie de lime și cu mai multe paie.

MASQUERADE MARTIN

1 parte *Absolut vodka*

2 stropi de *dry Vermouth*

Amestecă ingredientele cu gheață într-un pahar de mix, strecoară apoi conținutul într-un pahar de șampanie bine răcit. Decorează cu o măslină.

GIN FIZZ

50 ml Gin

8 g zahăr

Sucul de la ½ de lămâie

Se pun toate ingredientele în shaker. Se agită energic. Se toarnă conținutul într-un pahar *Collins* plin cu gheață. Se completează cu apă minerală și se ornează cu o felie de lămâie.

GIN SOUR

50 ml *Beefeater Gin*

25 ml suc proaspăt de lămâie

15 ml sirop dulce

2 picături de *Angostura Bitters*

Toate ingredientele se amestecă într-un pahar apoi se pun într-un pahar plin cu cuburi de gheață și se ornează cu lămâie.

CHIVAS OLD FASHIONED

Ingrediente:

0 măsură generoasă de *Chivas Regal 12 ani*

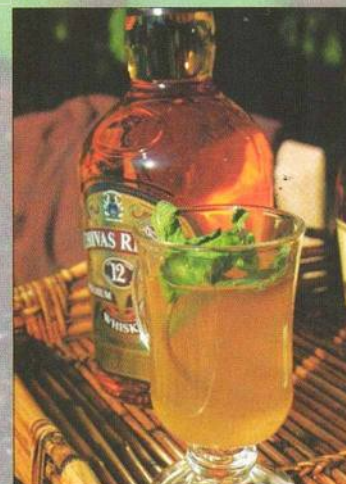
0 picătură *Angostura bitters*

0 lingură de zahăr

Apă carbogazoasă

Metodă de preparare și servire:

Se amestecă zahărul cu o picătură de *Angostura bitter* și puțină apă carbogazoasă. Continuă să amesteci și în timp ce adaugi whisky-ul *Chivas Regal 12 ani*. Uple paharul cu gheață și completează cu apă carbogazoasă. Se stropește amestecul cu puțină zeamă de coajă de portocală. Se ornează cu o felie de coajă de portocală.

Fotbalul nostru a intrat în ceață

**Echipa
națională se
află în fața unei
„duble” din
care ne dorim
maximum de
puncte**

**Ape învolburate
în cadrul celor
trei formații
bucureștene**

**Frank Ribery
(în dreapta),
„inamicul public”
al Naționalei
și al steliștilor
(cu Bayern)**

Așadar, în prima seară de iarnă (calendaristic vorbind), punct final în sezonul competițional intern, cealaltă jumătate a campionatului urmând a se relua în ultima zi a lunii februarie 2009. Ne așteaptă un an cel puțin la fel de greu precum a fost cel pe cale să se încheie, dacă este să ne referim numai la echipa națională, angrenată în preliminariile pentru Campionatul Mondial din 2010. Astfel, prima acțiune a „tricolorilor” va avea loc pe 11 februarie, la București, atunci când România va primi vizita Croației, într-un amical. Urmează o „dublă”, din care ne dorim maximum de puncte: pe 28 martie „acasă” cu Serbia și pe 1 aprilie în deplasare cu Austria. Să sperăm, de asemenea, că *Steaua* va fi învins pe *Florentina* în ultima etapă din *Champions League* și va continua în *Cupa UEFA*.

După cum se știe, elevii lui Victor Pițurcă vor „ierna” pe locul 5 în grupa a 7-a, după Serbia și Lituania – ambele cu 9 puncte, Franța și Austria (câte 4 p.) devansându-ne la golaveraj. Desigur, nu vom fi deloc liniștiți în acest context, mai ales că penultima apariție pe 2007 (amicalul cu Georgia) a sporit și mai mult grijile selecționarului (o victorie chinuită și la limită). De altfel, turneul din Oman (10–19 decembrie) fiind contramandat, „Piți” a

vrut să mai arunce o privire înspre jucătorii autohtoni, pe 3 decembrie prima reprezentativă întâlnind pe aceea de tineret iar peste două zile dând replica *Stelei*. Un bun prilej și pentru echipa militară de a se menține în formă, pe 10 decembrie având ocazia de a-și salva sezonul internațional dacă va învinge echipa lui Adrian Mutu și astfel va accede în primăvara europeană.

Thriller & mystery în fotbalul nostru! Într-adevăr, ce autor și ce regizor de romane/filme politiste ar fi reușit să imagineze mai bine o altă acțiune/scenariu din evoluția sinuoasă a unor echipe decât cele petrecute în ultima perioadă? Parcă un duh rău s-a incubărit la *Steaua*, *Dinamo* și *Rapid*, dacă este să ne referim numai la cele trei formații din Capitală. Să fie una dintre cauze mirajul celor 10–12 milioane de euro care ar intra în vistierile respective prin accederea în *Liga Campionilor*? Să fie la mijloc neputința resimțită în fața opoziției tot mai acerbe a echipelor așa-numite „provinciale”? „Roș-albaștrii” și „alb-vișinii” chiar pot acuza un sentiment de frustrare prin faptul că multinaționala *CFR Cluj* a „mers” direct în grupele *Champions League* datorită punctelor pe care bucureștenii le-au adus la coeficientul UEFA, iar „câinii roșii” freamătă la gândul de-a se înfrupta din marele tort de la masa bogaților. Nu este exclus ca și ancheta DNA, în plină desfășurare, să fi agitat spiritele. Inspirați de modelul clujean, granzii din Capitală au transferat cu toptahul jucători străini sau, în plus, cei din Ștefan cel Mare i-au „repatriat” pe Florin Bratu, Marius Niculae, Nicolae Mitea și Gabriel Tamaș.

O expresie consacrată în ultimul timp și în diverse domenii („criza financiară lovește din plin”) a produs primele convulsii sub Podul Grant pricinuite de așa-zisul act de vânzare-cumpărare a clubului dintre George Copos și Fathi Taher. În colaps financiar la un moment dat, formația giuleșteană era pe cale să rămână fără șapte-opt jucători care doreau să devină liberi de contract (până la urmă, numai Dani Coman a luat decizia respectivă), antrenorul Jose Peseiro era contestat din toate părțile, iar rezultatele negative se înmulțeau. Cum-necum, feroviarii și-au revenit, în ultimele nouă partide din campionat și din *Cupa României* terminând neînvinși.

Paradoxal, deși a cochetat de mulțitor cu primul loc în clasament, nici liderul

Dinamo nu a dormit liniștit. Președintele Nicolae Badea a fost contestat de alți acționari și acuzat de un manageriat prost, iar suporterii erau nemulțumiți de jocul echipei, lipsit de consistență și fără strălucire (șapte victorii la un gol diferență, succese obținute și cu șansă), ceea ce i-a determinat să fie prezenți pe stadionul din „Groapă” în număr din ce în ce mai mic (doar 1.000 la partida cu *FC Argeș*). De asemenea, au apărut din nou suspiciunile, de genul *non-combat*-ului bistrițenilor, în timp ce antrenorul Mircea Rednic se consolează cu ideea că „alții fac spectacol și nu câștigă”. Până la urmă, jocul rezultatelor (mai ales acel 1-0 *in extremis* dintre *Steaua* și *Unirea Urziceni*, meci care a încheiat sezonul intern pe o ceață deasă care amenință să învaluiască tot mai mult fotbalul nostru) a făcut ca formația din Ștefan cel Mare să petreacă pe primul loc vacanța celor trei luni de zile.

Cronologic, ultima învolburare a apelor s-a produs în Ghencea, acolo unde Marius Lăcătuș s-a înscris pe lista de onoare a antrenorilor care au fost determinați să părăsească formația militară (Pițurcă, Protasov, Olăroiu, Zenga, Hagi). Momentul exploziv l-a constituit eșecul din *L.C.* cu *Olympique Lyon* și acuzațiile venite din loja oficială. Degeaba a lăcrimat în vestiar și a regretat „Fiara” că a luat o decizie „la cald”, patronul stelist a fost inflexibil: „Dacă voiam să-l păstrez, aș fi insistat să rămână, iar el nu m-ar fi refuzat. Și eu am vrut să facă acest pas, dar nu l-am împins eu să demisioneze”. A răspuns, la prima strigare, Dorinel Munteanu, care nu-și putea refuza provocarea profesională de a conduce galonata echipă a fotbalului autohton. Are însă oarece temei chiar supoziția că numirea sa nu ar fi decât un provizorat cu ținta Pițurcă în funcția de manager general. (Apropo de funcția respectivă: presa a consemnat o propunere absolut inedită a lui Emeric Lelei, aceea ca Valentin Ceaușescu să revină în Ghencea! Numai că, fiul cel mare al Împușcatului, deși s-a arătat flatat de sugestia respectivă, a declarat că nu se mai implică.)

Și, așa cum se întâmplă de obicei, dacă „Lăcă” a fost dezaprobat de fani în urma rezultatelor cu franțuzii și *CS Otopeni*, la meciul cu *Gloria Buzău* aceiași suporterii i-au scandat numele, contestându-l totodată pe cel care l-a provocat/acceptat

**Dan Petrescu
suferă atunci când
elevii săi
mai și ratează**

demisia. Oricum, „Munți” a fost pus în fața unui program infernal de încheiere a acestui sezon, *Steaua* trebuind să întâlnească – în deplasare – pe *Dinamo*, *Lyon*, *Rapid*, *Craiova* și *Bayern*, iar pe teren propriu – *Poli Timișoara*, *Unirea Urziceni* și

Fiorentina. Cumulând cele șapte partide fără victorie din era „Lăcă”, Dorinel ajunsese la șase sub conducerea sa, descătușarea venind în ultimele secunde ale confruntării cu echipa lui Dan Petrescu, salvând în mare măsură sezonul intern.

Remarcabil parcursul lui *Chelsea* de *Urziceni*, acolo unde „Bursucul”, beneficiind de liniște și continuitate, a încheiat o formație redutabilă, cu jucători numiți peiorativ (pe nedrept!) *reșapați*. Dacă în sezonul trecut *Unirea* a terminat pe locul 5, prinzând *Cupa UEFA* și disputând finala *Cupei României*, în această toamnă a jucat un rol de prim rang.

În același context se înscrie și evoluția timișorenilor, sub bagheta cehului Dusan Uhrin jr., iar dacă aceștia vor recupera de la *UEFA* cele șase puncte de penalizare, nu este exclus ca *tât Banatul să fie fruncea*.

Cât de nedrept este fotbalul uneori: Ioan Andone, cel care a reușit să aducă evenimentul pentru *CFR Cluj*, a fost îndepărtat doar după câteva rezultate neconcludente și înlocuit cu secundul său, italianul Maurizio Trombetta! Dar, iată că acesta a reușit să-i ducă spre victorie la Roma, în *Liga Campionilor*, pe ceferiștii ardeleni, și să scoată o remiză albă în Gruia în fața echipei lui Abramovici. Următoarele partide au însemnat însă trei înfrângeri, situația devenind paradoxală: și dacă ar obține un succes la Londra, totalizând șapte puncte,

nu pot continua măcar în *Cupa UEFA*, lucru perfect realizabil – teoretic și practic – pentru *Steaua* (cu un singur punct în prezent!) dacă îi înving pe violeții din Firenze.

Un paragraf aparte merită *Universitatea Craiova*. „Beneficiind” de interdicția *UEFA* de a efectua transferuri, sancțiunea le-a priit oltenilor. Astfel, au fost scutiți de tentația achiziționării vreunui puhoi de vorbitori de limbă portugheză, dar nici n-au plecat alde Cosmin Gângioveanu, Dănae, Mihael Dina (ce nume exotice!), Dorel Stoica și, mai ales, Florin Costea. Să ne amintim exodul, început în 2001, pe filiera Gigi Nețoiu, din Bănie spre *Dinamo*, ceea ce a condus și la prima retrogradare din existența echipei. O fi el, patronul Adrian Mititelu, „gură bogată”, dar investițiile sale precum și capacitatea antrenorului italian Nicolò Napoli i-au făcut pe nostalgici să viseze la o nouă *Craiova Maxima*.

Un ecart uriaș de puncte (32) al „lanternei” *Gloria* față de lider, buzoienii fiind singura echipă care n-a cunoscut gustul victoriei, iar în apropierea podiumului (*Dinamo* 35, *Urziceni* 34 și *Timișoara* 29) aflându-se *Steaua* și *CFR* (tot cu 29), *Craiova* și *Rapid* cu 28, chiar *FC Argeș* (altă revelație) cu 27 de puncte. Un retur de foc pentru ocuparea celor două locuri de *Liga Campionilor* și a trei de *Cupa UEFA*!

text **Pompiliu L. Dumitrescu**

foto **Agerpres**

Concurs Europa Travel

Europa Travel te trimite un week-end la Bran. Fii pregătit să te cazezi în Pensiunea Mama Cozonacilor din Bran. Pensiunea Mama Cozonacilor este situată la șase kilometri distanță de Castelul Bran, într-un cadru natural mirific și dispune de 22 locuri de cazare repartizate în șase camere duble, una single și trei triple. La pensiunea Mama Cozonacilor plăcintele cu mere, brânză dulce și melcii cu nucă răsfăț gusturile celor care-i calcă pragul. Veți avea astfel ocazia să faceți drumeții în împrejurimi: Cheile Moieciului, Munții Bucegi și Piatra Craiului etc. În plus puteți face vizite în zonă: Castelul Bran, Prăpăștiile Zărneștilor, Peștera Dâmbovicioara, Cetatea Râșnovului. Sunt tot atâtea locuri frumoase pe care nu le puteți rata dacă mergeți în zonă. De pe netedui șes al Bârsei se zăresc de departe ruinele masive ale cetății Râșnov, construită pe un deal stâncos.

**Poți și tu să mergi un week-end la Bran răspunzând corect la întrebarea:
Care este destinația concursului Europa Travel în Flacăra nr. 12/2008?**

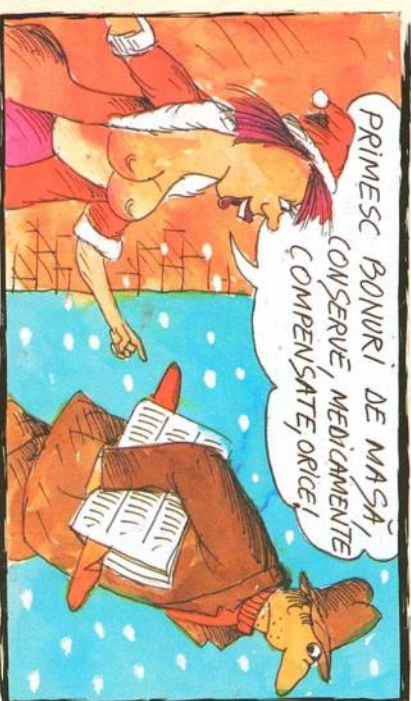
Câștigătorul (prin tragere la sorți) va fi anunțat în timp util.

Șos. Mihai Bravu nr. 62 A; Tel.: 031.402.55.87; 0729.156.199; Fax: 031.402.55.88; e-mail: office@europatravel.ro; www.europatravel.ro

Trimiteți talonul la adresa: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București, până la data de 16.01.2009

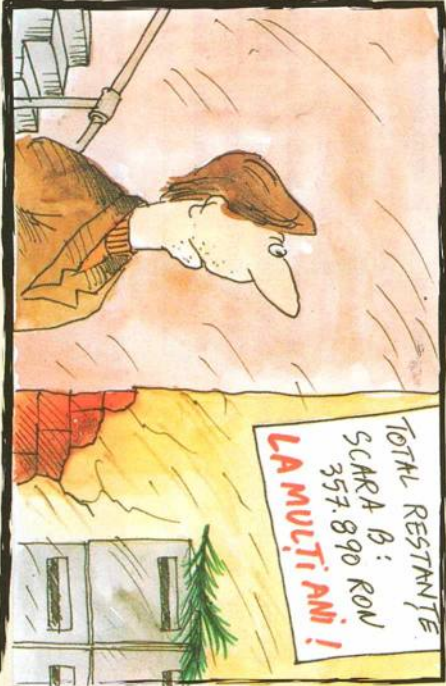
**Concurs
EUROPA TRAVEL**

cap. 71

Și la anu'
căre vine...

Domnica Rădulescu, înapoi în România

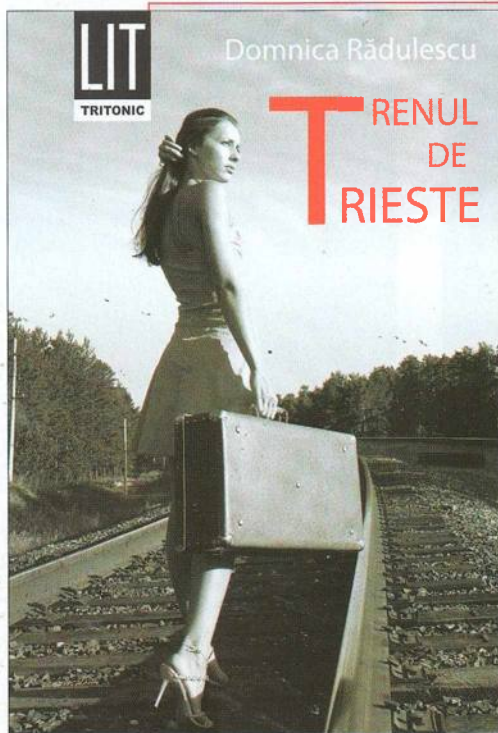
cu *Trenul de Trieste*

Domnica Rădulescu este singura scriitoare americană de origine română cu un succes fulminant. S-a născut în România, dar a fugit în SUA în 1983, după ce a absolvit Facultatea de Litere, secția „Literatură și civilizație Engleză”, la Universitatea din București. A fost profesoară la Universitatea din Chicago, iar în prezent este profesor universitar la una dintre primele 10 universități ale Americii, „Washington and Lee Virginia University”. A predat cu o bursă Fullbright la Cluj, mărturisind că este plăcut impresionată de nivelul cultural al studenților ei români și mai ales de entuziasmul pe care aceștia îl manifestă. A primit o suită de premii și nominalizări pentru *Trenul de Trieste*, romanul de debut, care a fost lansat și în România, la **Grupul Editorial Tritonic**.

De ce ați plecat din România și cum a fost primul contact cu SUA?

– În primul an de facultate mi-am dat seama că nu îmi voi putea realiza visurile în România, și că ar trebui să fac compromisuri pe care nu eram dispusă să le fac. Visurile mele erau de a deveni scriitoare, profesoară universitară, cercetătoare. Pentru a fi sinceră până la capăt, cred că am plecat și dintr-un sentiment de monotonie, pentru a scăpa de greul existenței de atunci, și pentru a vedea și cunoaște lumea. America m-a fascinat și m-a șocat în același timp. Am fost ajutată mult la început de doamna care m-a sponsorizat și pe mine și pe părinții mei, o femeie de

În roman, Mona, o adolescentă bucureșteană impulsivă, care evadează din România, se îndrăgostește de Mihai, un băiat din muni. Tinerețea ei în România este un vârtej de plăceri senzuale, în ciuda fricii și dorințelor specifice unei vieți sub un regim comunist. Deși Mona se luptă cu poliția secretă și cu lipsurile, amintirile ei despre plăcerile tinereții și ale dragostei sunt pline de melancolie. Povestea Monei se întinde peste ani, pe măsură ce își construiește o viață americană, care este întotdeauna umbră de viață pe care a lăsat-o în spate.

origine cubaneză, Zoila Valdivieso, profesoară de spaniolă în Chicago, pe care o cunoscusem la Mangalia când aveam 13 sau 14 ani.

– Cum s-a născut *Trenul de Trieste*?

– Ideea acestui roman a început să prindă contur după prima revenire în țară. Prima revenire în România a fost cu trenul, venind din Franța prin Italia și apoi Budapesta și România. Momentul intrării pe pământul natal a fost dramatic. M-a obsedat apoi imaginea acestei fete, Mona, care pleacă în sens opus, cu mulți ani în urmă, lăsându-și iubirea, familia, limba și pleacă singură în necunoscut.

– Cât de mult a durat până să iasă pe piață *Trenul de Trieste*?

– Am început să scriu serios în 2003, și am finalizat prima versiune în opt luni. Apoi am reușit să găsesc în cartea de *Literary Agents* un agent care spunea că îi place să reprezinte scriitorii noi cu talent. Am urmat instrucțiunile de *submission guidelines*, după care m-a rugat să îi trimit tot manuscrisul. Bineînțeles că a trebuit să fac anumite modificări la roman: să reorchestrez capitolele, să dezvolt anumite personaje și episoade, totul sub îndrumarea ei. Inițial, am primit respingeri de la edituri care motivau: *It's too european*. Agentul m-a sfătuit să îi trimit manuscrisul Sandrei Cisneros, scriitoarea mea preferată din America. S-a dovedit încântată de roman, și mi-a oferit acel *endorsement* de pe copertă, după ce am făcut alte modificări la sugestia ei. În cele din urmă editoarea de la Knopf a spus că adoră cartea și a cumpărat-o în două zile. Au urmat vânzările în Anglia și a drepturilor de traducere în celelalte țări. Sunt bucuroasă că acum *Trenul de Trieste* va fi citit și de români, care sunt siguri că vor fi fascinați de poveste.

– Ați predat în România, la Cluj. Cum ați găsit viața universitară de aici?

– Eu sunt mulțumită și chiar impresionată de studenții mei români și de nivelul lor cultural. Au cunoștințe de teatru, artă, au pasiuni și ai ce discuta cu ei. În America, studenții trebuie un pic împinși de la spate, pentru că sunt mai alintați decât românii.

oriflame

natural swedish cosmetics

oriflame

ECLAT

for men

oriflame

ECLAT
for men

eau de toilette
vaporisateur
natural spray

e 75 ml
2.5 fl.oz.

Oriflame, o lume și pentru tine, pe www.oriflame.ro

aseco

SOUTH EASTERN EUROPE

net
consulting

